

електрическият стол го чакаше –
и въпреки това
той нямаше да говори –
защо да си прави труда?
В края на краищата, вече бе

КРИМИ

ПОЧТИ МЪРТЪВ

РЕКО СТАУТ

РЕКС СТАУТ ПОЧТИ МЪРТЪВ

Превод: Марияна Генджова

chitanka.info

Нироу Улф и Арчи Гудуин са наети да издирят един мъж, изчезнал в Ню Йорк — човек, обвинен някога в кражба от собствения си баща, но за когото е станало известно, че е невинен. Главният враг на детективите е неверието. Когато те успяват да го намерят, той е почти отписан. Осъден е на смърт и за него няма и троха надежда... Нироу Улф и Арчи, обаче никога не са били в по-добра форма, а тяхното разследване — толкова сложно и опасно...

I

Повечето клиенти, които идват при Нироу Улф с предварително уговорен час, особено от далечна Небраска, винаги изглеждат някак обезпокоени. Докато при този не се забелязваше нищо такова. Гладката му, без нито една бръчка кожа, неговите наблюдателни кафяви очи и тънките равни устни не издаваха възрастта му. Аз вече знаех, че е на 61. Когато пристигна телеграмата от Дж. Р. Херълд от Омаха, Небраска, с молба за среща в понеделник следобед, веднага проверих кой е. Оказа се собственик на железарска фирма за търговия на едро с добра репутация и над половин милион капитал — идеална възможност да му бъде поискана подобаваща такса, ако наистина е загазил. Само дето видът му не обещаваше нищо. Съдейки по него, по-скоро ми приличаше на човек, който иска да узакони някаква своя нова измишльотина за подрязване на орхидеи. Посетителят се настани удобно в червеното кожено кресло.

— Предполагам — каза той, — че най-добре ще бъде да ви кажа, защо избрах вас.

— Както желаете — измърмори Улф иззад бюрото си. Обикновено половин час след приключване на обяда гласът му никога не звучеше по-ясно, освен ако това не се налагаше.

Херълд кръстоса крака.

— Става въпрос за сина ми. Искам да го на меря. Преди около месец дадох обява в нюйоркските вестници, после се свързах с полицията в Ню Йорк... Какво има?

— Нищо, нищо. Продължавайте! Гримасата на Улф съвсем не беше „нищо“.

Както си седях на бюрото, бях готов да подсказва на Херълд, че ако в цялата тази работа няма да играе парата, по-добре ще е да я зареже веднага. Друг един преди него трябваше да плати още 1000 долара за привилегията да се ползва от услугите на кантората без изобщо да разбере какво стана.

Херълд се смути за минута, после с облекчение добави:

— А може би не искате да се бъркате в работата на полицията? Не се тревожете! Занимавах и Бюрото за изчезнали, някакъв лейтенант Мърфи... Изпратих обява и за специалната рубрика във вестника, но досега никакъв резултат. Жена ми започна да губи търпение и се наложи да позвъня на лейтенант Мърфи от Омаха. Казах му, че искам да наема частен детектив и го помолих да препоръча някой. Отговори, че не било ред но. В такива случаи ставам много настойчив и той ме насочи към вас. Лейтенант Мърфи мисли, че сте малко тежък за издирване на изчезнали, защото не сте се движели достатъчно... Но за вас работели двама — единият се казвал Арчи Гудуин, а другият — Сол Панзър, които много ги бивало. После се обадох тук.

Улф изхихика и ме посочи с пръст.

— Ето го мистър Гудуин. Разкажете всичко на него.

— Той работи за вас, нали?

— Да. Мой доверен помощник.

— Добре тогава, ще ви кажа. Ето как стоят нещата. Пол е единственият ми син; имам и две дъщери. Когато завърши университета в Небраска, го въведох в моя бизнес. Това стана през 1945, преди 11 години. В колежа Пол беше малко необуздан... Мислех, че ще се укроти, но напразно. Открадна 26000 долара от фирмата и аз го изгоних. — Той сви леко устни. — Изгоних го от фирмата и от къщи. Момчето напусна Омаха и никога повече не го видях. Тогава не исках да го виждам, но сега със съпругата ми мислим иначе. Преди месец, на 8 март, узнах, че друг е взел парите. Със сигурност разбрах кой го е направил. Нещата се уредиха, крадецът е там, където трябва, и сега смятам да открия сина си.

Херълд извади от джоба си голям плик, изсипа съдържанието му и стана.

— Това е негова снимка, правена през юни 1945-та. Последната.

Подаде една и на мен.

— Тук има 6, но можете да получите и още. — Върна се обратно и седна. — Синът ми беше наказан сурово. Желая да се изясним с него. Няма да му искам прошка, защото тогава имах всички доказателства, че той е взел парите. Сега, след като научих истината, трябва да го открия. Жена ми много настоява.

На снимката се виждаше момче със закръглени бузи, облечено в тога, с университетска шапка на главата. Имаше трапчинка на

брадичката. На пръв поглед липсваше прилика с бащата. Да, бащата... Той със сигурност не беше сантиментален. Човек би казал, че това е или проява на мъжественост, или просто не му мигва окото. Предпочетох първото.

Улф сложи снимката на бюрото.

— Вие явно сте убеден — измърмори той, — че синът ви е в Ню Йорк. Защо?

— Защото всяка година жена ми и дъщерите получават картички от него за рождените си дни, нали ги знаете... През цялото време подозирах, че майка му и той си пишат, но тя отрече. Признава, че би го направила, ако имаше негов адрес. Значи, тя не е получавала нищо друго освен картички. И всички са пускани в Ню Йорк.

— Кога пристигна последната?

— На 19 ноември, преди по-малко от 5 месеца. За рождения ден на дъщеря ми Марджъри. Пак с клеймо от Ню Йорк.

Какво друго? Някой виждал ли го е тук?

— Доколкото знам, не.

— Полицията откри ли нещо?

— Не, нищо, но не се оплаквам. Предполагам, че се опитват. Естествено е в такъв голям град да са затрупани с работа. Мистър Улф, в едно съм сигурен — от Омаха синът ми замина направо за Ню Йорк. Замина с влак преди 11 години; всъщност така и не можах да го докажа. Няколко полицаи разследваха случая в продължение на една седмица или може би се правеха, че вършат нещо, а сега е останал само един. Съгласих се със съпругата си, че трябва да действаме. И бизнеса изоставих...

— Така нищо няма да стане — каза Улф сухо. При него, както вече и при мен, очевидно взе връх втората ми констатация по отношение на мистър Херълд. — Някакви резултати от обявите във вестниците?

— Никакви. Получих писма от 5 детективски агенции, които ми предлагаха помощта си. Голяма част от писмата, повече от две дузини, бяха от смахнати или мошеници. Полицията ги провери — за нищо не ставаха.

— Какво пише в обявите?

— Сам съставих текста. Всички са еднакви.

— Херълд извади голям кожен портфейл от вътрешния джоб на самото си, бръкна в него и взе изрезка от вестник. Изви стола към прозореца, за да вижда по-добре и зачете:

„ПОЛ ХЕРЪЛД, НАПУСНАЛ НЕБРАСКА ПРЕЗ 1945, ЩЕ НАУЧИ ДОБРА НОВИНА, АКО СЕ СВЪРЖЕ ВЕДНАГА С БАЩА СИ. ИЗЯСНЕНО Е, ЧЕ Е СТАНАЛА ГРЕШКА. КОЙТО ПРОЧЕТЕ ТОВА И ЗНАЕ КЪДЕ Е ПОЛ ХЕРЪЛД СЕГА ИЛИ КЪДЕ Е БИЛ ПРЕЗ НЯКОЯ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ 10 ГОДИНИ, СЕ УМОЛЯВА ДА СЕ ОБАДИ СРЕЩУ ПОДХОДЯЩО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ — Х904 ТАЙМС“

— Изпратих текста до 5 ньюйоркски вестника. — Той прибра изрезката в портфейла си.

— Общо 30 пъти. Прахосани пари. Нямам нищо против да ги харча, но мразя да ги пилея.

Улф изсумтя.

— Вероятно ще се наложи да ги „хвърлите“, като платите на мен или на Гудуин и Панзър. Синът ви може да си е сменил името веднага след пристигането си в Ню Йорк. Знаем, че нито полицията, нито обявленията във вестника са довели до някаква следа от него. А взе ли багаж със себе си, когато напусна Омаха?

— Да. Събра всички дрехи и някои други лични вещи в един голям, един по-малък куфар и чанта.

— Някъде на багажа му има ли негови инициали?

— Инициали? — Херълд се намръщи. — Защо? О, да, разбира се. На големия и на по-малкия куфар. И двата са подарък от майка му. Това пък защо?

— Само П. Х. без второ име?

— Той няма второ име. Само П. Х.. Какво имате предвид?

— Ако младежът го е сменил, възможно е за удобство да запази буквите П. Х., тъй като поне десет хиляди имена се крият зад тези инициали. Дори и така да е, мистър Херълд, работата е доста завързана. Трябва да признаем и още нещо — синът ви предпочита да

не бъде открит. Съобщенията във вестниците не са успели да го разчувстват. Предлагам да го оставите на мира.

— Искате да кажете да престана да го търся?

— Точно така.

— Не мога. Жена ми и дъщерите ми... Както и да е това е невъзможно. Трябва да го намеря.

— Все още ли искате да се заема със случая?

— Да. Вие, Гудуин и Панзър.

— Тогава държа да ви кажа, че сигурно ще минат месеци и ще има големи разходи. Таксата няма нищо общо с успеха на разследването, а при мен се плаща доста скъпо.

— Зная. Лейтенант Мърфи ме предупреди. — Херълд изглеждаше по-обезпокоен, отколкото в началото. — Мога ли да ви се обаждам по всяко време?

— Разбира се.

— Благодаря. — Той въздъхна. — А сега аванса...

— Може, за началните разходи. Но по-важно е първо да ми кажете всичко, което знаете.

Улф извърна глава.

— Арчи, вземи бележника! Вече го бях приготвил.

Един час след като клиента си отиде, а Улф беше в стаята с орхидеите за следобедните занимания с Теодор, оставих чека за 3000 долара в сейфа и седнах пред машината да напечатам бележките си. Като свърших, пред мен лежаха пет страници с най-разнообразни факти, от които само един — два щяха да влязат в работа. Пол Херълд имаше белег дълъг 3,5 инча на левия си крак от вътрешната страна на коляното, останал му от детинство. Това можеше и да помогне, ако при срещата ни с него беше със смъкнат панталон. Благодарение на раната попаднал сред тези, които не взели участие във войната. Майка му го бе наричала Пуси. Момчето си падаше по нежния пол и за известно време се беше задържал с една колежка от университета на име Арлин Мейси, но не задълго. След заминаването си на изток Пол не поддържаше връзки с никого. Беше завършил специалност социология, но за това баща му спомена междо другото. Две години бе вземал уроци по цигулка. После продал цигулката си за 20 долара, което превърнало живота му в ад. Независимо от раната в коляното беше опитал футбол, естествено безуспешно, и бейзбол като ляв защитник в

два мача срещу Канзас в 1944 година. Друго не беше спортувал. Пушеше и пиеше умерено. Баща му не знаеше за комара. Винаги беше играл с малки суми от парите, които родителите му пращаха, но случаи на нечестност и мошеничество не бяха регистрирани до момента на фаталния инцидент.

И така нататък... Не изглеждаше много обещаващо. Някаква страст като любов към скачащи животни или мания да стане президент биха помогнали поне малко, но и това липсваше. Ако баща му го познаваше отблизо, в което се съмнявах, то Пол беше едно обикновено момче със скапан късмет и сега едва ли някой можеше да каже какво се е случило с него. Реших, че никак не ми харесва рекламата на лейтенант Мърфи от Бюрото за безследно изчезнали, която беше направил пред мистър Херълд на мен и Сол Панзър. Всеки от полицейското управление в Ню Йорк, като се започне от най-висшия чин и се стигне до най-низшия, би дал една надница с данъците да види Нироу Улф в затруднено положение. Изглежда Мърфи, след като се беше блъскал с този случай цял месец, бе решил да го пробута на Нироу.

Разходих се до кухнята, за да споделя с Фриц, че имаме работа за две години и провалът ни е вързан в кърпа. Фриц се усмихна и поклати отрицателно глава.

— Провал при нас? Това няма да го бъде поне докато Улф и вие двамата сте тук. — Каза го с такава сигурност; после извади от хладилника пластмасова кутия, занесе я на масата и махна капачката.

— Я чакай! — извиках с неодобрение. — Нали ядохме хайвер от херинга на обяд! Същото ли ще вечеряме?

— Скъпи ми Арчи — Държа да спомена, че Фриц ме превъзхождаше само по отношение на храната. — херингата беше само запържена с малко сос с лук и шушан. Тази ще бъде задушена на фурна с пастет от аншуа, мое производство. Тънките парчета сланина за увиване ще наложа с пет вида подправки. После в ястието ще покиснат малко глава лук и други три подправки, които ще извадя. Ще ви бъде сервирано със сметана отгоре. Сезонът на хайвера е кратък и мистър Улф с удоволствие може да яде от него три пъти на ден. Вие пък вървете при Ал на Десето авеню и хапнете шунка с ръжен хляб и зелева салата. — Той потръпна само при мисълта.

Кавгата беше почти готова, но успях да се измъкна от неизгодното положение, в което бях на път да изпадна, тъй като не ми се ходеше в заведението на Ал. Все още спорехме, когато в 6 часа Улф слезе с асансьора от своите любими стаи с цветя. След лекото и безболезнено приключване на дебатите с Фриц го оставих в кухнята и се върнах в кантората.

Улф стоеше до рафтовете с книги и гледаше глобуса, по-закръглен и от самия него. Явно искаше да се увери, че Омаха беше все там в Небраска. Постоя и се запъти към бюрото, заобиколи го и се насади с цялото си туловище в стола, направен по поръчка специално за него. Повдигна глава и огледа килима. 14 на 36 фута, той покриваше цялото празно пространство в средата на пода.

— Април е. — каза Улф. — Доста е замърсен. Трябва да напомня на Фриц да го занесе на почистване и да постели другите.

— Прав си, — съгласих се с него, като го погледнах — но едва ли можем още дълго да говорим за това. Ако искаш да избегнеш темата за Пол Херълд, дай нещо познато, като например въпроса за Близкия изток.

Той изсумтя.

— Не се налага аз да я избягвам. Лейтенант Мърфи е посочил теб и Сол. Свърза ли се със Сол?

— Да, смятаме да се преоблечем като набиращи нови привърженици за Армията на спасението. Той ще започне от Батъри и ще действа на север, а аз от парка Ван Кортланд на юг. Ще се срещнем при Грандс Туум на Коледа, за да споделим какво сме забелязали. После ще продължим в Бруклин. Дай нещо по-добро!

— За жалост, нямам. — въздъхна дълбоко Улф. — Може да се окаже безнадеждно. Има ли този Мърфи някаква причина да се заяжда?

— Защо мислиш, че е нещо конкретно? Той е ченге и това е достатъчно.

— Предполагам, че си прав. — Затвори очи и след миг отново ги отвори.

— Трябваше да откажа. Напълно съм сигурен, че никой в Ню Йорк не познава Пол Херълд под това име. Снимката е единадесет годишна. А как изглежда той сега? Много вероятно е да не желае да бъде открит. Ако съм прав, тези обяви във вестниците само го държат

нащрек. Полицията можеше да го намери, а вече е минал цял месец и те... Свържи ме с лейтенант Мърфи!

Отидох до бюрото си и набрах номера. Успях да убедя един сержант, че само Мърфи ще ми свърши работа. Когато след малко се обади глас, направих знак на Улф.

— Лейтенант Мърфи? На телефона е Нироу Улф. Един мъж на име Джеймс Р. Херълд от Омаха, Небраска дойде днес следобед да ме наеме за издирването на сина си Пол. Каза, че вие сте му дали името ми. А, и още нещо, вашето бюро се е занимавало със случая на Пол около един месец. Всичко това е така, нали?

— Да. Приехте ли?

— Приех.

— Много добре! Желая ви успех, мистър Улф!

— Благодаря. Мога ли да попитам дали вече сте се добрали до нещо?

— Не, навсякъде стигдохме до задънена улица.

— По време на разследването използвахте ли някои методи, различни от тези, които обичайно се прилагат?

— Зависи какво разбирате под „обичайни“ методи. Мисля, че случаят е доста ясен. С момчето са се отнесли жестоко и би могло да се каже, че доста се постаряхме. Един наш добър полицаи продължава да действа там. Ако изпратите Гудуин с пълномощното от Херълд, ще му покажем с удоволствие това, което имаме.

— Благодаря. Нещо друго?

— Мисля, че няма. Желая ви успех!

Този път Улф не му благодари. Затворихме телефона.

— Не е ли удивително! Та той си мисли, че ги е пробутал един малоумен. Отвратително ще бъде, ако се окаже прав. Откъде предлагаш да започнем?

— Във всеки случай не от Батъри — изръмжа Улф.

— Добре де... Май е по-лошо, отколкото предполагаме. Ами ако Пол сам е съчинил този план с кражбата на доларите, за да има повод да се измъкне от лапите на „татенцето“? Познавам го вече и не бих се изненадал. После пък, прочитайки обявата, където „татенцето“, без майката и сестрите го моли да се обади, споменавайки за грешката... Какво смяташ е направил Пол? Духнал е за Перу или Средния изток — ето ти пак този Среден изток. Или си е купил чифт бакембарди. Чакай,

това е идея! Можем да проверим колко бакембарди са били продадени миналия месец и ако открием...

— Я млъкни! Стига с твоите „идеи“! Опулих очи.

— За бога, не е чак толкова отчайващо! Просто исках да поразпаля кръвта ти и както обикновено да те накарам да си размърдаш мозъка, а в случай, че...

— Казах, млъкни! Късно ли е да изпратим обява в утрешните вестници?

— За „Газет“ е късно, но в „Таймс“ може би ще успеем.

— Вземай бележника!

Дори и да загуби внезапно разсъдка си, той беше мой работодател. Отидох до бюрото, взех бележника, обърнах на чисто и с химикал в ръка зачаках.

— Не в специалните рубрики, нали разбираш. — каза Улф — Съобщение, три инча дълго и две колони със заглавие „ДО П. Х.“, напечатано с големи, ясни букви и разстояние между П и Х. След заглавието да следва текст с малки букви: „НЕВИННОСТТА ВИ Е ДОКАЗАНА. СЪЖАЛЯВАМЕ ЗА НЕСПРАВЕДЛИВОСТТА КЪМ ВАС.“ — Тук Улф спря за малко. — Смени думата „СЪЖАЛЯВАМЕ“ с „ВЪЗМУЩАВАМЕ СЕ“ и завърши с обобщението: „НЕ ДОПУСКАЙТЕ ОГОРЧЕНИЕТО ОТ НЕПРАВДАТА ДА ПОПРЕЧИ НА ПОПРАВЯНЕТО НА ЕДНА ГРЕШКА!“ — Отново последва пауза. — „НЯМА ДА ВИ ДОСАЖДАМЕ, НО СЕ НУЖДАЕМ ОТ ВАШАТА ПОМОЩ, ЗА ДА РАЗКРИЕМ ИСТИНСКИЯ ВИНОВНИК. УВАЖАВАМЕ ВАШЕТО НЕЖЕЛЕНИЕ ДА ВЪЗОБНОВИТЕ КОНТАКТИТЕ СИ С КОГОТО И ДА БИЛО.“

Улф сви устни за момент, а после поклати глава в знак на одобрение.

— Ще свърши работа. Прибави името ми, адреса и телефонния ми номер.

— А защо да не намекнем и за майката?

— Не знаем какви са отношенията им.

— Нали е изпращал картички до нея за рождения ѝ ден...

— От какви подбуди? Знаем ли?

— Не, не знаем...

— Тогава да не рискуваме. Можем да приемем със сигурност, че у него се борят две чувства: омраза поради несправедливото

обвинение и желание да отмъсти. Ако не изпитва нито едното, нито другото, той е или унищожен като човек, или в него има нещо свръхчовешко и ние никога няма да го намерим. Разбира се, на мен ми е ясно, че това е стрелба в невидима цел и ако успеем, ще бъде чудо. Някакво друго предложение?

Казах, че нямам, и приготвих машината.

II

По всяко време в големия град има примерно 38437 души, които са обвинени несправедливо или самите те мислят така. 66 от обвинените са с инициали П. Х. 33-ма бяха прочели обявата и 11 отговориха на нея. От тези 11, трима изпратиха писма, 6 се обадиха по телефона, а двама потърсиха Улф в старата каменна крепост на Уест стрийт 35 в Манхатън. Къщата бе негова собственост и убежище. Там само той командваше, с изключение на случаите, когато знаеше, че прекалява.

За наша изненада първо се обади някакъв с инициали Л. К. във вторник сутринта. Лон Коен от „Газет“ искаше да разбере как вървят работите по делото на Хейс. Отговорих, че нямам никаква информация за подобно дело. Той, разбира се, не повярва.

— Улф пуска обява, за да каже на П. Х., че е невинен, а вие не знаете. Хайде, хайде... След всичко, което направих за вас! Само искам...

Прекъснах го.

— Сбъркали сте номера. Трябваше да се досетим с мистър Улф след като четем вестници за този Питър Хейс, съден за убийство. Сега може да стане дяволски досадна грешка. Дано Хейс не прочете обявата.

— Така значи. Това си е ваша работа. Когато Улф се заеме с нещо, знае какво прави. Решите ли, че е дошъл моментът, не ме забравяйте. Казвам се Питърс Дамън.

Не си струваше да му обяснявам повече и го заряхах. Не казах на Улф; тъкмо правеше сутрешната си гимнастика горе в „оранжерията“ и не исках да се впрегне, че не помни осъдения за убийство П. Х.. В кантората това трябваше да помня аз, не той.

През целия ден се занимавах с новия П. Х.. Дойде лично и един Филип Хогън, но приключихме още като го видях; имаше разлика във възрастта между него и нашия клиент. С другия, който ни посети докато обядвахме, беше далеч по-трудно. Пери Хетингър отказа да

повярва, че не е обектът на обявата. Докато се отърва от присъствието му и се върна в трапезарията, Улф омете пирога с бъбреци и не остави нищо за дояждане.

И по телефона не беше по-лесно — не виждаш този „отсреща“. Трима отпаднаха по време на дългите подробни разговори; с останалите трябваше да се срещна. Не можех да напусна кантората и позвъних на Сол Панзър. Сол дойде веднага, взе една от снимки те, оставени от „татенцето“, и тръгна за срещите. Обидно ми беше да го занимавам с такава детска работа, като зная, че е най-добрият от всички, щом се наложи наистина да се действа. И заслужено печелеше за това. В нашия случай клиентът държеше на Сол, а парите излизаха от неговия джоб.

Очакваните от мен усложнения с процеса П. Х. за убийство се оказаха досада и то каква. Обади се всички вестници, включително и „Таймс“. Две редакции изпратиха свои журналисти, с които си поговорихме на вратата. По обяд позвъни сержант Пърли Стебинс от Отдел „Убийства“. Искаше да се чуе с Улф. Казах му, че е зает, и това наистина беше така. Решаваше кръстословица в лондонския „Обзървър“. Попитах Пърли мога ли да му помогна.

— Никога не си го правил. — Улф също. Но да се даде обява, в която се казва на един обвинен в убийство, че е невинен и вие сте открили истинския убиец, е вече много. Искаме да разберем какво става и ще го направим. Ако Улф не ми го каже по телефона, след 10 минути съм при вас!

— С удоволствие ще ти спестя пътя. Знаеш ли какво? Ти и без това няма да повярваш. По — добре се обади на лейтенант Мърфи от отдела за изчезнали. От него ще научиш всичко.

— Това пък що за трик е?

— Няма никакъв трик. Не бих посмял да си играя с представителите на закона. Обади се на Мърфи. Ако пак не си доволен, ела да обядваш с нас — пъпеш от Перу, пирог с бъбреци, салата от цикория с Мартиникански сос...

Телефонът изключи. Беше го затворил. Споделих с Улф, че не е зле да „чупим“ Стебинс така лесно и занаят. Улф намръщено четеше вестника си. Вдигна глава.

— Арчи?

— Да, сър.

— Делото на Питър Хейс започна преди две седмици.

— Точно така, сър.

— В „Таймс“ имаше негова снимка. Намери вестника!

Ухилих се.

— Това е идея! И на мен ми дойде на ума, когато Лот позвъни, но си спомних тези снимки в „Газет“ и „Дейли нюз“. Тогава се отказах, но сега мисля, че не е излишно да ги видим.

Едно от моите 16000 служебни задължения е да събирам в папка броевете на „Таймс“ от последните 5 седмици. Папката седеше в един шкаф над рафтовете с книги. Отворих шкафа и се наведох. Скоро намерих това, което търсех, на 17 страница в броя от 27-ми март. Прегледах го и го подадох на Улф. Извадих от моето чекмедже снимката на Пол Херълд. Дадох му и нея. Постави ги една до друга и ги загледа. Обиколих зад него да му се притека на помощ. Снимката във вестника не я биваше никак; независимо от това, ако ставаше дума за един и същи Х. П., той се беше променил много за 11 години — хлътнали бузи, издължен нос, изтънели устни и издадена напред брадичка...

— Не. — каза Улф. — Ти какво мислиш?

— Като теб. Това би било най-ужасното място, където може да се намира Пол. Струва ли си ходенето до съда?

— Съмнявам се. Поне не днес. Имам нужда от теб.

Това само отложи агонията с няколко часа. Следобед се оправяхме с най-различни журналисти и няколко посетители с имена П. Х., а Сол отиде на срещите. По някое време имахме една особена визита. Само три минути след като Улф напусна кантората за обичайните два часа с орхидеите си, на вратата се позвъни. Отворих я и видях човек на средна възраст, небръснат, облечен в дълго черно палто с елегантно черно бомбе на главата. Можеше да бъде някой П. Х., но не и журналист. Каза, че иска да се види с мистър Нироу Улф. Отговорих му, че е зает, представих се и му предложих услугите си. Не знаеше дали да ми се довери. Погледна си часовника.

— Нямам много време. — каза той. Изглеждаше обезпокоен. — Казвам се Албърт Фреър, адвокат. Извади визитната си картичка и ми я подаде. — Поел съм защитата на Питър Хейс. Съдят го за предумишлено убийство I степен. Таксито ме чака, защото

заседателите ги няма и аз трябва да бъда на разположение. Какво знаете за обявата на Нироу Улф в днешните вестници?

— Всичко.

— Видях я само преди час. Не исках да звъня. Бих желал да задам на Улф един въпрос. Предполага се, че обявата е до моя клиент. Затова настоявам да говоря лично с шефа ви.

— Аз мога да ви кажа каквото знам. Обявата не е адресирана до вашия клиент. Не го познаваме, научихме за делото от пресата.

— Можете ли да го потвърдите при нужда?

— Да, разбира се.

— Вижте, — Беше много объркан. — аз се надявах... Няма значение. За кого тогава се отнася обявата?

— Един човек с инициали П. Х. и име, което не ни е известно.

— Как сте го казали там? Да се поправи една грешка?

— Става дума за откраднати пари преди 11 години.

— Разбирам. — Погледна часовника си. — Сега няма време. Искам да предадете на Улф нещо. Допускам, че е възможно съвпадение, но би могло да се приеме и като сензационна новина, която цели да привлече вниманието. Ако е така, клиентът ми ще пострада. От друга страна е подсъдно. Ще говорим с мистър Улф по-подробно друг път. Нужно е повече време. Бихте ли му го казали?

— С удоволствие. Момент, още 20 секунди! Къде е роден Питър Хейс, къде е прекарал детството си и в кой колеж е учил?

Фреър извърна глава в движение.

— Защо питате?

— Мога и да не питам. Нека го наречем чисто любопитство. Четох вестниците. Досега вие ми зададохте 6 въпроса, а моите са само 3.

— За съжаление не знам отговорите. — Той продължи да върви.

— Какво искате да кажете? — упорствах аз. — Защищавате някого по обвинение в убийство, а не знаете нищо за него. — Адвокатът вече слизаше по стъпалата. — Къде е семейството му?

— Няма семейство — беше отговорът.

Фреър се качи в таксито и затвори със сила вратата. Таксито се отдели от бордюра и замина. Върнах се в кантората. Трябваше да избира оранжерията по вътрешния телефон.

— Да. — Улф ненавижда да го безпокоят там.

— Имахме гост, Албърт Фреър, адвокат Защитник е на Питър Хейс, но представи си, не знае нито къде е роден и къде е израсъл, нито къде е учил. Твърди, че Хейс няма семейство. Променям решението си. Мисля да отида до съда, пък и таксито ми е платено Тръгвам!

— Не.

— Това е по навик. Да!

— Е, добре! Кажу на Фриц.

Пак чужденеца... Винаги трябваше да казвам на Фриц. Отидох в кухнята при него. После обратно в кантората — прибрах всичко, заключих сейфа, прехвърлих телефона и накрая взех шапката и палтото си от закачалката в антрето. Фриц вече беше там, за да постави синджира на вратата.

Навикът, наистина, е втора природа. Веднъж, преди години ми се лепна един, без да знам. Цял час ходи по петите ми. Това ни костваше хонорара за една седмица, а на клиента — няколко хиляди долара отгоре. Разследвахме много важен случай. Месеци след това никога не отивах по задачи, без да огледам тила. Стана ми навик и вече го правя, без да се замислям.

Онзи вторник следобед, на път за 9-то Авеню се обърнах след 50 крачки, както обикновено. Нямах никой. След още 50 крачки повторих проверката автоматично. Усетих, че нещо ми прищрака. На 40 ярда зад мен вървеше мъж в моята посока. Преди това не го видях. Спрях, обърнах се и заставахме един срещу друг. Той се поколеба, извади лист хартия от джоба си и започна да оглежда къщите от двете страни на улицата. Ясно. По — добре да беше се навел да си завърже обувката. Или ме следеше, изскочил внезапно от страни или си вършеше своята обиколка на адреси. Но защо тогава ще се спира вторачено пред номерата на всяка следваща къща?

Имах си „опашка“. Знаех, че ако го захвана, по пътя на логиката ще ме прати веднага някъде. Можех и друго да направя, но се губи време. Фреър каза, че заседателите не са в залата и трябваше да бързам.

Беше среден на ръст в светлокафяво палто — реглан и шапка със закопчалки на периферията, с тясно слабо лице и чип нос. След една минута се смути и заизкачва стъпалата на кантората на Док Волмър. Натисна звънеца. На вратата се показа Хелън Грант, секретарката на

Док. Мъжът размени няколко ду ми с нея и тръгна, без да докосне шапката си. После отиде в следващата къща. Моето вре ме изтече и забързах към 9-то Авеню, без да се обърна. Спрях едно такси и казах на шофьора накъде да кара.

По това време на деня коридорите на съд: са пълни с хора — адвокати, клиенти, свидетели, съдии, приятели, врагове, роднини, подкупници, изнудвачи, политици и граждани. Служебното лице ми каза да слеза на третия етаж. Запромъквах се надолу по коридора към секция XIX. Очаквах да се добера лесно, защото случаят Хейс не беше от най-нашумелите. Считаше се почти за приключен.

Съдебната зала се оказа празна — нито съдия, нито съдебни заседатели. Нямаше ги съдебния следовател и стенографа, нямаше го и Питър Хейс. По пейките бяха пръснати 8–9 души. Попитах полицаия на вратата кога ще се върнат заседателите. Не знаеше. Потърсих телефон и се обадих на Фриц, че може да се върна, а може и да не се върна за вечеря. После позвъних на Док Волмър. Беше Хелън Грант.

— Слушай, красавице, обичаш ме, нали?

— Не и нямам намерение.

— Дотук добре. Знаеш, че ме е страх да искам услуги от хлътнали по мен, но от теб ще поискам. Преди 50 минути мъж в светлокафяво палто беше пред вратата ви и се показа ти. Какво искаше този тип?

— Боже мой! — В гласа й звучеше възмущение. — Остава и телефона ни да започнеш да подслушваш. Не мисли, че ще ме вкараш в някоя от твоите кашии!

— Няма такава работа! Хероин ли ти предложи?

— Не, разбира се. Попита само дали Артър Холкъм живее тук. Казах „не“. Попита знам ли къде живее и аз пак казах „не“. Какво има, Арчи?

— Нищо, забрави за това. Ще ти обясня като те видя, ако все още си любопитна. Но ако не ме обичаш грешката е само твоя! Кажи на Арчи „Довиждане“!

— Довиждане завинаги, негоднико!

Значи ме е следял. Не се налага някой, който търси Артър Холкъм да изниква изведнъж от странична улица. Нямаше смисъл да гадая, но връщайки се по коридора, все още се чудех каква е връзката

на този човек с П. Х. и ако има такава, то с кой от двамата П. Х. беше свързан.

Приблжих се до вратата на съдебната зала и забелязах раздвижване. Влизаха още хора. Застанах плътно до полицаия и попитах идват ли заседателите. Реагира остро:

— Не питайте мен, мистър. Тук всичко се научава много бързо, но не е моя работа, вървете си по пътя!

Влях се в потока навътре и отстъпих от пътеката за минаване. Тъкмо оглеждах обстановката, когато чух името си. Обърнах се. Беше Албърт Фреър. В гласа му липсваше искреност и сърдечност.

— Значи не сте чували за Питър Хейс, — процеди през зъби. — Затова пък ще разберете аз кой съм.

Нямах готов отговор. В този момент това беше без значение. Фреър не възнамеряваше да го изчака. Мина напред, влезе през специалната вратичка и седна на адвокатската скамейка. Последвах го и си избрах място н третия ред отляво — там, откъдето ще се по яви обвиняемият. Съдебният следовател и стенографът бяха пред бюрото си. Помощник областният съдия Манделбаум, който веднъж си пати от Улф, седеше на другата маса в оградената част. Пред него имаше куфарче, а до него — негов подчинен. Хората се стичаха по пътеката. Вратът ми се изкриви да ги наблюдавам с надеждата да видя човека в светлокафявото палто, който търсеше Артър Холкъм. Изведнъж се чу шепот и всички погледнаха наляво. Аз също. Водеха подсъдимия.

Имам добро зрение и го използвах докато пресичаше залата. Седна зад Албърт Фреър Разполагах с четири секунди — той беше с гръб към мен и не успях да видя нищо. От снимката на Пол Херълд, облечен в тога, можеше да ми послужи само лицето. Затворих очи и се опитах да се концентрирам. И приличаше, и не приличаше на него. Може би беше той, но... Когато гледахме двете снимки с Улф, бих казал, че не е Питър Хейс. Сега бях 100% сигурен, че това е той. С усилие се задържах да не изтичам пред него да го видя отблизо. Съдебният състав влизаше, но не ми беше до това. Следваше рутинната процедура, която води до момента на произнасяне на съдебните заседатели и кара всеки посетител да настръхне. Този път не почувствах нищо. Мисълта ми беше напрегната. Впих поглед в тила на обвиняемия и се опитах да му внуша да се обърне. Полицаят каза да

станем прави за влизането на съдията. Усетих се, когато другите вече бяха на крака. Съдията седна и ние направихме същото.

Мога да повтора думите на съдебния следовател и въпросите на съдията към старши съдебния заседател, тъй като това е обичайният ред в съдебната зала, но *de facto* не чух нищо. Бях се върнал към обекта на моето внушение. Успях да чуя единствено думите на старши съдебния заседател:

— Обвиняемият се счита за виновен в извършване на убийство I степен.

Разнесе се шум — една смесица от ахкане и шепот; жената зад мен се изкиска, а може би така ми се стори. Продължих да наблюдавам тила на обвиняемия и усетих, че има ефект. Той стана, извърна се леко назад и с почти светкавично движение на погледа обхвана седящите в залата — търсещи, предизвикващи очи, които се плъзнаха покрай мен и угаснаха. Охраняващият го изви обратно и той седна. Албърт Фреър се изправи и помоли за преразглеждане в състава на съдебните заседатели. В такива случаи всички трябва да останат където са и да не нарушават реда. На мен изведнъж „ми прилоша“. Наведох глава и сложих ръка на устата си да предотвратя това, което беше на път да се случи, бързо станах и излязох на пътеката. Почти изхвърчах назад до края на залата и навън. Не беше нормално в моето състояние да тоя и да чакам асансьора. Втурнах се към стълбите. На улицата хората се озъртаха за таксите. Спуснах се малко по-нататък и скоро успях да хвана едно. Качих се и казах адреса на шофьора.

Времето беше разчетено идеално. В 5,58 Фриц ми отвори входната врата. След 2 минути Улф щеше да слезе от орхидеения си рай. Фриц ме последва до кантората да ми докладва, че е звънил Сол. Нито един от тримата П. Х., с които се беше срещнал, не вършеше работа. Улф дойде, придвижи се до бюрото и седна. Фриц ни остави сами.

— Е, и?

— Не мога да повярвам, сър. — казах категорично. — Изглежда не съм добре. Още съм под впечатлението, че Пол Херълд, известен като Питър Хейс, бе осъден току — що за убийство.

Улф сви устни, после ги отпусна.

— Колко силно си впечатлен! Седни. Знаеш, че не обичам да си протягам главата.

Отидох до стола и седнах така, че да го виждам.

— Мисля, че казах всичко спокойно. Всъщност точната дума не е впечатлен, а поразен от фактите. Искаш ли подробности?

— Приемливи подробности, да.

— Започвам отначало. Факт е, че още сутринта на излизане един ме проследи. Нямах време да се занимавам с него и го оставих. И той се отказа, но това е без значение.

Улф измърмори нещо.

— После?

— Когато отидох в залата, съдебния състав още го нямаше, но скоро дойде. Бях напред на третия ред. Доведоха обвиняемия. Той мина на 20 стъпки разстояние от мен и добре го огледах. Зърнах само три четвърти от профила му за малко. Не бях сигурен, но бях на път да се обзаложа... Седна с гръб към мен. Когато помощник областният съдия произнесе присъдата, изправи се и се обърна леко да огледа присъстващите в залата. Имам чувството, че искаше да каже на някого да върви по дяволите. Тогава видях лицето му. За момент в него просветна нещо дръзко, нахално — също като лицето на момчето от снимката. Ако го облечем с кимоно и му сложим шапка и разбира се, махнем 11 години, ще се получи Пол Херълд. Станах и напуснах залата. И още нещо... Видях се с онзи адвокат Албърт Фреър, на когото казах предварително, че не се интересуваме от Питър Хейс. Заплаши ме с нова среща в близките дни. Улф седеше и ме гледаше втренчено, после въздъхна.

— Прати го по дяволите! Нашият ангажимент беше дотук. Можеш да се обадиш на мистър Херълд, че сме намерили сина му.

— Не смятам да действам така. Ще му кажем, че синът му е обвинен в убийство, той ще дойде от Омаха да го види през решетките и няма да го познае. Звучи добре, нали? Лейтенант Мърфи само това чака. Ще падне голям смях. Да не говорим ти на какво ще ме направиш... Тази няма да я бъде.

— Искаш да кажеш, че сме загазили?

— Съвсем не. Най-добре се срещни с него, поговорете и тогава реши. Но ти пък не напускаш кантората... Той едва ли ще се откаже да си побъбрите. Та работата пак допира до мен — имам предвид да ми го прехвърлиш. Това ще бъде твоята задача.

— Казвал ли съм ти, че много те бива? Винаги съм се възхищавал на твоята съобразителност в такива случаи.

— Аз мисля същото за теб, но имам известни резерви. Разсъждавах върху това в таксито. Креймър, Стебинс, Манделбаум — който та е на държавна заплата, ако иска да спечели нещо, ще се обади на Мърфи. Той ще каже където трябва... А ако осъденият е Пол Херълд, кой друг освен Мърфи ще го намери? Някой много по-добър от мен. Ти, например.

Улф изръмжа и позвъни на Фриц за малко бира.

— Направи пълен отчет! Всичко, което видя и чу в съдебната зала днес!

Обещах да го направя. Не ми отне много време. Завърших със своевременното си напускане на процеса, когато съдебният следовател отбелязваше гласовете на заседатели те.

Улф поиска материалите по делото, публикувани в „Таймс“. Извадих от шкафа всички вестници от 27—ми март до днес. Започнах отначало. Помислих, че няма да е излишно аз да се запозная с някои факти. Запрелиствах последните броеве с намерение да се върна назад. Той беше стигнал до 2 април, а аз — до 4-ти. Скоро щяхме да се сблъскаме ако не ни бяха прекъснали. Звънна входния звънец. Отидох до антрето и през стъклото на вратата видях черното палто и черната шапка — за трети път днес. Върнах се в кантората и съобщих на Улф:

— Удържа на думата си. Албърт Фреър.

Улф повдигна вежди.

— Покани го да влезе!

III

Адвокатът не беше бръснат, но в неговия случай това бе допустимо. Не си подаде ръката. Целеше да обърка домакина, след като бе въведен в кантората и представен, но моят шеф не обичаше да се ръкува. Улф из чака госта да седне в ниското червено кресло и учтиво каза:

— Знам за вас и за тежката присъда на вашия клиент от мистър Гудуин. Съжалявам.

— Предупреден ли сте, че ще ви се обадя?

— Да, спомена и това.

— Както виждате, вече съм тук. — Фреър се чувствуваше неудобно в големия фотьойл. Седеше накрая с длани на коленете. — Според Гудуин обявата в днешните вестници няма нищо общо с клиента ми Питър Хейс и вие не го познавате. Не му повярвах. Един час по-късно той се появи в залата, където се водеше процесът. Това трябва да ми се обясни. Убеден съм, че клиентът ми е невинен. Жертва е на подла съдебна инсценировка. Не искам да кажа, че обявата ви е част от цялата интрига. Признавам, че не може и да бъде, защото излезе в деня на произнасяне на присъдата. Независимо от всичко възнамерявам да...

— Мистър Фреър, — Улф повдигна длан. — ако позволите искам да ви обясня по-простичко нещата.

— Едва ли ще успеете по този начин да ме удовлетворите.

— Зная. И съм готов да направя за вас нещо, което рядко правя, освен по задължение. Сега съм подтикнат от извънредни обстоятелства. Ще ви кажа какво сподели с мен един клиент. Вие сте член на нюйоркската адвокатура, нали?

— Естествено.

— И сте адвокат на Питър Хейс.

— Да.

— Тогава ще споделя с вас нещо поверително.

Фреър присви очи.

— Не се обвързвам с тайни, особено когато става въпрос за интересите на клиента ми.

— Така и предполагам. От вас се иска само да запазите тайната на един друг човек. Интересите на моя и вашия клиент може да се, а може и да не се кръстосат. Ако това стане, ще действваме съвместно, ако ли не, разчитам на вашата дискретност. Това е замисълът на обявата.

Улф му разказа за срещата ни с Джеймс Р. Херълд. Когато свърши, на Фреър всичко му стана ясно. Адвокатът умееше да слуша. Прекъсна Улф само два пъти — единият път, за да си изясни някаква подробност и вторият — когато поиска да види снимката на Пол Херълд.

— Преди да продължа — добави Улф — можете да проверите всичко дотук. Потвърждението на мистър Гудуин вероятно няма да ви е достатъчно. Проверете бележките му, които представляват 5 машинописни страници. Можете и да позвъните на лейтенант Мърфи при условие, че не му казвате кой сте. Тук аз завися изцяло от вас. На този етап не ми се ще да се прави връзка между нашия и вашия П. Х..

— Проверката може да почака. — призна Фреър. — Трябва да сте глупаци, за да измислите такава история и аз много добре знам, че не сте. — Облегна се по-удобно назад. — Моля ви се, свършете до край!

— Аз почти свърших. Когато казахте на мистър Гудуин, че не знаете нищо от биографията на клиента си, и че няма семейство, той пожела да види Питър Хейс и затова дойде в съда. Първото му впечатление е било обезкуражаващо; след това клиентът ви е станал и се е обърнал към публиката със съвсем друг израз на лицето. Тогава мистър Гудуин е намерил прилика с другото лице, на Пол Херълд от снимката. Когато я поискахте, ви помолих да не бързате. Сега можете да я видите. Арчи?

Извадих една снимка от чекмеджето и я подадох на Фреър. Загледа я, затвори очи, отвори ги и пак се вторачи в нея.

— Може и да е той... Твърде възможно е. — Продължи да я разглежда. — А може и да не е. — Обърна се към мен. — Какво казахте за лицето му, когато се извърна към залата?

— В него имаше живот, да..., имаше все още някакво присъствие на дух. Както вече споделих с мистър Улф, искаше да прати някого по

дяволите.

— Не съм забелязал никаква искрица живот у него. При първата ни среща каза, че всичко е загубено. Оттогава насам е изпълнен с отчаяние.

— Приемам — каза Улф — след това, което чух от вас, че може да е Пол Херълд. Не знаете ли нещо за живота и контактите на клиента си с други хора, което да изключва такава възможност?

— Не, не знам. Отказва да говори за себе си. Твърди, че няма роднини. Това се обърна против него по мнението на областния съдия. Не беше явно, но се подразбра.

Улф се примири.

— Искате ли да проверите казаното от мен?

— Не, приемам го изцяло. Както вече подчертах, вие не сте глупак.

— Тогава да обсъдим ситуацията. Ще ви задам два въпроса.

— Питайте!

— Платежоспособен ли е клиентът ви?

— Не, не е дори в състояние да плати разноските по делото. Това не е тайна. Заех се със защитата по молба на мой приятел — шеф на рекламна агенция, в която работеше клиентът ми преди да бъде задържан. Всичките му колеги го обичат и говорят само хубави неща за него, както и останалите — приятели и познати, с които се срещнах. Биха могли да свидетелствуват, ако знаеха, че ще му помогнат. За жалост към затворническите решетки той прибави още една бариера, с която се изолира от света.

— Тогава, ако това е Пол Херълд, трябва да го докажем. Нямам за цел да събудя користолюбието ви, но клиентът ми е богат. При условие, че сте убеден в невинността на вашия, ще искате обжалване, което ще струва пари. Вторият ми въпрос е ще ни съдействувате ли да сложим край на нашето съмнение колкото може по-бързо, дали нашия и вашия П. Х. са едно и също лице?

— Не зная. — Фреър облегна лакти на фотьойла и събра длани. — Хейс е особен човек. Ще остане безучастен и безразличен. С него не стигнах до никъде. Не знам как да подхожда. Сигурен съм, че няма да влезе в контакт след въпросите ми за биографията му. Може и да се откажа да го защитавам. — Той рязко се наведе напред. — А толкова

искам! Убеден съм, че е жертва на измама и все още има възможност да се докаже.

— Тогава, ако позволите, едно предложение... — Улф почти мъркаше. — Съгласен ли сте, че трябва да узнаем дали истинското му име е Пол Херълд?

— Разбира се, вашият клиент в Омаха ли е?

— Да, отиде си снощи.

— Обадете му се да се върне. Когато дойде, му разкажете всичко; аз ще уредя да се видят.

Улф поклати отрицателно глава.

— Това няма да ми свърши работа. Ако съм убеден, че неговият син е обвинен в убийство, ще му кажа. Не бих му казал при условие, че не съм сигурен. Какво ще си помисли той за мен? Един некадърник и нищо повече. Но да се върнем към моето предложение — с него да се види мистър Гудуин и да поговорят.

— Как? — Адвокатът се намръщи. — Гудуин вече го видя.

— Казах „и да поговорят“. — Улф се обърна към мен. — Арчи, колко време ти трябва да си направиш съответните изводи?

— Сам ли ще разговарям?

— Предполагам, че ще присъствува и охраната.

— Нямам претенции — 5 минути, или нека кажем 10.

Улф се върна при Фреър.

— Вие не познавате Гудуин, но аз го познавам. Ще се справи отлично и срещата няма да повлияе на отношенията ви с Хейс. Той умее да привлича негодуванието към себе си, като го отклонява към мен и клиентите ми. Кажете на областния съдия, че Гудуин разследва нещо по случая по ваше искане, а за клиента си не берете грижа. Спокойно го поверете на мистър Гудуин. — Погледна към стенния часовник. — Срещата може да се осъществи още сега. Колкото по-рано приключим, толкова по-добре. Каня ви да вечеряте с мен.

Фреър отказа. Главният му аргумент бе трудният достъп до осъдения по това време на деня дори и за него. Явно искаше да премисли нещата. Трябваше да чакаме до сутринта. Когато Улф вижда, че трябва да се отстъпи, престава да се дразни. Срещата завърши много по-приятно, отколкото беше започнала. Донесох палтото на Фреър от антрето, помогнах му да се облече и го изпратих.

Когато се върнах, Улф се мъчеше да не изглежда толкова самодоволен. Взех снимката да я прибера обратно в чекмеджето, когато той отбеляза:

— Признавам, че посещениято му бе от полза, особено след срещата ти с него в съдебната зала. Това трябваше да се очаква.

— Ъхъ. — затворих чекмеджето. — Ти така смяташ благодарение и на твоите върховни качества. Но може всичко да се обърне срещу теб. Докато мисли, Фреър може да завърти един телефон до Омаха и до Бюрото за изчезнали. Независимо от всичко се справи отлично, поканвайки го дори на вечеря. Сега аз имам среща и не искам да я проваля.

Улф остана да вечеря сам, а аз закъснях с половин час за партито на Лили Роуън в клуб „Фламинго“. Беше както обикновено. След няколко часа решихме, че дансингът е доста претъпкан и се прехвърлихме в апартамента на Лили.

Прибрах се в три часа и се отбих в кантората. Светнах да хвърля поглед на бюрото, където Улф ми оставя бележка, ако има нещо спешно да се върши рано сутринта. Нямахше нищо и се качих в стаята си.

Намирам го за нормално човек да прекара в леглото си осем пълни часа, но понякога се налагат изключения. Тази сряда влязох в кухнята в 9,30 полузаспал, но сресан и облечен. Поздравих Фриц уж весело, взех портокаловия сок от масата (не го обичам студен) и тъкмо отпих една глътка, когато телефонът звънна. Вдигнах слушалката. Беше Албърт Фреър. Каза, че е уредил среща в стаята за свиждане в затвора Сити. Уговорихме се да се видим там в 10,30. Казах, че държа да бъда сам с клиента. Той трябвало да ме представи и да гарантира за мен.

Затворих телефона и се обърнах към Фриц.

— Дават ми зор, да ги вземат мътните. Може ли да излапам набързо две парчета сладкиш? Не искам наденица — само сладкиш, мед и кафе.

Фриц не го прие, но започна за изпълнява.

— Арчи, не е хубаво да натъпчеш закуската си в корема рано сутрин.

Успокоих го, че това отдавна ми е известно и взех вътрешния телефон да се обадя горе на Улф.

IV

Не се оказах сам. На десет стъпки вдясно от мен, на стол като моя, седеше жена. С мъка се взираше през процепите на стоманената решетка към някакъв мъж. Само да наведе глава и можех да чуя думите им. Не направих опит, защото съзнавах, че и тя като мен иска да запази своята тайна. На подобно разстояние от лявата ми страна мъж на същия стол се беше вторачил в момче отсреща, по-младо от Пол Херълд на снимката, Чувах го ясно какво говори; не го интересуваше нищо. Момчето гледаше вяло. Трима-четирима полицаи обикаляха насам-натам. Този, който ме доведе, беше облегат с безразличие до стената. Докато Фреър уреждаше влизането ми, разбрах, че ще имам на разположение 15 минути. Тъкмо се канех да попитам дали засичат времето преди или след идването на затворника, когато вратата в другия край на решетъчната стена се отвори и той се появи с охраната. Полицаят го придружи според правилата и заета на до стената на пет крачки. Затворникът седна на ръба на стола и замига към мен.

— Не ви познавам. Кой сте?

С бледите му хлътнали бузи, мъртъв поглед и тези тънки устни, които едва се движеха, помислих, че годините между него и снимката бяха много повече от 11. Нямах готово встъпление. За мен е важно да видя човека. После думите идват сами. Събеседникът ми беше затворник, но това нямаше да помогне, ако той реши да мълчи. Опитах се да уловя погледа му. Пречеше ми проклета та решетка.

— Казвам се Гудуин. Арчи Гудуин. Чувал ли си за частния детектив Нироу Улф?

— Да. Какво искате? — гласът му беше по-дълбок и глух от хлътналите му бузи и по-безучастен от погледа му.

— Работя за Улф. Преди един ден баща ти Джеймс Р Херълд нае мистър Улф да те издири. Каза, че е разбрал за грешката, станала преди 11 години и иска да се оправите. Това сигурно не ти стига като информация.

Прие го твърде сдържано, имайки предвид обстоятелствата. Устата му леко се отвори от изненада, но всичко трая секунда, не повече. Продължи със същия равен глас:

— Не разбирам за какво говорите. Името ми е Питър Хейс.

Поклатих глава.

— Знаех, че ще кажеш така. Съжалявам мистър Херълд. Номерът няма да мине. Улф си иска парите, а част от тях трябва да плати на мен. Ще уведомим баща ти, че сме те от крили. Той естествено ще дойде да се увери. Тук съм за да те предупредя. Старият ще дойде, а ние просто си гледаме работата и мисля, че постъпваме честно.

— Нямам баща — той стисна зъби и гласът му стана друг. — Грешите! Има някаква грешка. Ако дойде, не искам да го видя. Поклатих неодобрително глава.

— Хайде, дай по-тихо! Ами белегът на левия ти крак до коляното? Не можеш да го отречеш. Дали искаш да видиш баща си, или не, той със сигурност ще пристигне, щом му се обадим. Между другото, не ми е известно каква присъда те чака. Най-важното за мен е, че успя да разсееш всички наши съмнения кой си. Издаде се, че не можеш да го гледаш. Защо ще се вълнуваш толкова, ако този човек няма нищо общо с теб? Ако грешим, най-лесният начин да го разберем е очната ставка. Впрочем не съм дошъл да те навивам. Трябваше да те открием и ние го направихме и ако...

Спрях дотук, защото той започна да трепери. Можех и да не продължавам; научих каквото трябва. Проблемът беше Фреър и с право. Не беше почтено да оставя клиента му в такова състояние и да изчезна, след като той уреди срещата... Върху разделяция ни плот ръцете на нещастника, свити в юмруци, се местеха машинално напред-назад.

— Дръжте се! — казах аз. — Аз тръгвам. Просто искахме да те предупредим.

— Почакайте! — той спря да трепери.

— Какво има?

Прибра юмруците си и се наведе напред.

— Не ви виждам добре. Изслушайте ме за бога! Не трябва да му казвате. Не знаете какъв човек е!

— Вече се срещнах с него.

— Майка ми и сестрите го знаят. Повярвах, че кражбата на парите тогава беше нагласена работа. Мисля, че ми повярвах, само той не... Сега съм пак жертва на инсцениран процес. Моля ви, не му казвайте! Този път всичко е свършено. Ще умра... и сега съм като труп. Сигурно няма да мога да издържа. Не искам никой да знае. Нима не виждате как стоят нещата?

— Разбирам всичко.

— В този момент бих искал да ме няма.

— Обещайте ми, че няма да му казвате! Изглеждате ми свестен човек. Вече свикнах с мисълта, че ще умра без вина, но всяко друго нещо трудно ще понеса. Зная, че не се изразявам както трябва, зная, че не приличам на себе си, но ако само...

Не разбрах защо спря да говори. Бях се съсредоточил в думите му и не чух приближава нето на полицая. Докосна ме по рамото.

— Времето изтече.

Станах.

— Обещайте ми! — настоя Пол Херълд.

— Не мога, съжалявам. — беше отговорът ми. После излязох.

Фреър ме чакаше в стаята за посетители. Как ли съм изглеждал когато отидох при не го? Вече извън сградата, той плахо попита:

— Не потръгна и с вас, нали?

— Мисля, че по лицето ми е трудно да се гадае. Ако нямате нищо против, пръв ще научи отговорът ми мистър Улф, тъй като той ми плаща. Ще дойдете ли с мен?

Въпросът ми беше излишен. Реших, че бих могъл да му намекна нещо в таксито. Дока то наблюдавах пейзажа отвън, Фреър не под хвана никакъв разговор. Не беше нормално Заговори чак когато спряхме пред кантората.

— Ако имате да си кажете нещо с Улф, ще почакам тук.

Засмях се.

— Не, не, влезте с мен. Разполагам със запушалки за уши.

Най-горе по стъпалата го изпреварих и натиснах звънеца. Фриц ни отвори, оставихме шапките и палтата си на закачалката и се отпавихме към кантората.

Улф беше зад бюрото си. Наливаше се с бира. Хвърли ми бърз поглед, поздрави Фреър и му предложи любимото си питие. Адвокатът отказа и седна на червения стол без покана.

Започнах, както бях прав.

— Срецнахме се и разговаряхме. Вместо с „да“ и „не“ искам да ти предам дословно какво си казахме. Може ли и мистър Фреър да слуша?

Улф взе чашата с бира от подноса.

— Имаме ли да крием нещо?

— Не, сър.

— Тогава започвай!

Нямаше нужда да играя. Предадох им точно думите, което изобщо не ме затрудни. Разликата между магнетофона и мен винаги е била една — магнетофонът не лъже. Позволявам си да лъжа Улф за неща, които не го засягат. Това пряко го засягаше. Както вече казах, не разиграх ситуацията, но за по-голяма яснота описах доста картинно състоянието, в което беше Пол Херълд — стегнатите му челюсти, треперенето, свитите юмруци и погледа, особено когато каза, че няма да може да издържи. През цялото време бях прав, с юмруци върху бюрото на Улф, за да се приближа максимално до истинската ситуация. Като свърших, извадих стола и седнах.

— Ако искате едно категорично заключение, то е, че затворникът е Пол Херълд.

Улф остави чашата, пое дълбоко въздух и затвори очи.

Фреър непрестанно клатеше глава.

— Никога не съм имал подобен случай — каза го явно на себе си, — и никога не искам да имам друг такъв. — Погледна към Улф. — Какво ще правите? Не можете просто да си затворите очите!

— Очите са си мои — сдъвка той, като продължаваше да ги държи затворени. — Арчи? Затова ли искаше мистър Фреър да чуе всичко, за да види колко сложни са нещата?

— Безспорно. — повдигнах рамене.

— Изпрати моля те телеграма на мистър Херълд, че сме намерили сина му жив и здрав в Ню Йорк. Това беше нашата задача. Той сигурно ще пристигне.

V

Питър Хейс беше обвинен, че е убил съпруга на жената, която обича, на 3-ти януари вечерта — беше го застрелял в главата над лявото ухо с пистолет „Марли 38“. Ще обяснявам някои неща от време на време, но за пистолета зная само, че е изчезнал при кражба с взлом от една къща в Паукипси през 1947 година. Обвинението не дава обяснение как Питър Хейс се е сдобил с него.

Жертвата е Майкъл М. Моллой, 43-годишен, търговец на недвижими имоти, семеен, без деца. Със съпругата си са живеели в единствения апартамент на последния етаж на пететажна сграда. 52-ра улица — изток. В 21,18 ч. на трети януари някакъв мъж телефонира в полицията и казва, че току-що е чул изстрел на горните етажи в съседното жилище. Дава адреса — 171 изток 52-ра улица, но забравя да си каже името. Не е открит и досега, независимо от щателното разследване по съседните къщи. В 9,23 ч. полицаи от патрулираща кола влиза в сградата. Когато стига на горния етаж, проверявайки първо третия и четвъртия, намира вратата на семейство Моллой отворена и влиза. В апартамента вижда двама мъже — единият вече убит. Мъртвият Моллой е лежал на пода във всекидневната, а Питър Хейс се е канил очевидно да тръгва, когато е спрял от полицаи. Опитва се да се отскубне, но бива задържан. Полицаят го претърсва и намира пистолет в джоба на палтото му.

Всичко това бе публикувано във вестниците, както и следните данни:

Питър Хейс е работил в голяма рекламна агенция в продължение на 8 години. Досието и репутацията му са безупречни. Не е семеен. През последните 3 години преди арестуването му живее в стая, кухня и баня на 63-та улица — изток. Играе тенис, ходи на кино и театър и е в добри отношения с всички. Има канарче, 5 ката дрехи, 4 чифта обувки и три шапки. Кола няма. На ключодържателя му е намерен ключ за входната врата на жилището на 52-ра улица. В сградата е имало от най-старите асансьори. Портиер нямало.

Областната прокуратура и служителите в Отдел „Убийства“ — изток, всички вестници и милиони граждани съжаляват за Питър Хейс, като са убедени, че е извън играта. Прокурорът и полицаите не са изслушали неговата версия, а вестниците не могат да я предложат за анализ на експертите, защото негова версия няма. Откакто е арестуван, до произнасяне на присъдата, отказва да прави всякакви изявления. Накрая, подтикнат насила от адвоката си, отговаря на един въпрос, зададен му от прокурора — застрелял ли е Моллой. Отговорът е „не“. Защо и кога е ходил в апартамента, какви взаимоотношения е имал с Моллой и съпругата му, защо ключът от входната им врата е у него, а пистолетът в джоба му — никакъв отговор, както и на последвалите десетки други въпроси.

Някои свидетели обаче се разбърбят. Домашната помощница на семейство Моллой заявява, че е видяла мисис и обвиняемия прегърнати три пъти през шестте последни месеца, но от добри чувства към нея не казва на съпруга ѝ. Просто не ѝ е работа да се бърка. Някой друг се е намерил да „отвори очите“ на мистър Моллой, а може той самият да е видял или чул нещо. Пак прислугата става свидетел как Моллой ругае жена си и ѝ извива ръката до припадък. Към края на ноември бива нает частен детектив. Той проследява мисис Моллой и Питър Хейс до един ресторант, където те се срещат четири пъти на обяд, но нищо друго по-пикантно не се случва.

В центъра на вниманието на защитата е вдовицата Зелма Моллой, на 29 години — 14 години по-млада от съпруга си и доста фотогенична, ако се съди по снимките във вестниците. Призоваването ѝ за свидетел предизвиква спор. Заместник — прокурорът предявява иск да ѝ бъдат зададени няколко въпроса с оглед на това, че е под подозрение. Съдията отказва да го уважи. Например, въпросът на заместник-прокурора „Питър Хейс любовник ли ви е?“ се задава по такъв начин: „Какви бяха връзките ви с Питър Хейс?“

Тя отговаря, че харесва много Хейс и го счита за свой добър приятел, когото обича. Твърди, че чувствата им са взаимни. В края на краищата отношенията между тях не са квалифицирани като изневяра. Що се отнася до семейството, година след началото на общо 4-годишния брак мисис Моллой е сигурна, че е направила грешка, макар че би трябвало да познава Моллой добре; 12 месеца преди да се оженият е работила при него като секретарка. Обвинението изстрелва

към нея неочаквания въпрос: „Мислите ли, че той трябваше да бъде убит?“ Тук Фреър се противопоставя и бива подкрепен, а обвинението продължава: „Какъв човек беше съпругът ви?“. И на него следва реакция от страна на Фреър. Тогава искат мнението на свидетелката и възниква нов спор. Става ясно, че съпругът неоснователно е обвинил съпругата си в изневяра, малтретирал я е, нанасял ѝ е обиди пред непознати и е отказвал да ѝ даде развод.

С Питър Хейс се срещат в Новогодишната нощ 3 дни преди убийството и не се виждат вече до деня на разпита на свидетелката. Говорили са по телефона на 1 и 2 януари, но тя не си спомня подробности — освен, че нищо особено не са си казали. Около 7,30 часа вечерта на 3-ти януари се обажда нейна приятелка да ѝ предложи билет за театър. Когато мисис Моллой се прибира в полунощ, заварва полиция в апартамента и научава за случилото се.

Фреър не беше провел кръстосан разпит с мисис Моллой. Една от подробностите, които си разменят клиентът и адвокатът му и която Фреър сподели с нас, бе обяснението защо не е имало кръстосан разпит. Той беше обещал на Питър Хейс да не го провежда.

Улф изпръхтя, но този път не беше смях. Въпросът му беше много съществен:

— Не е ли прокурорът този, който определя стратегията и тактиката на защитата?

— Когато това е възможно, да. — Вече 45 минути Фреър ни запознаваше със свидетелските показания и отговаряше на въпроси по тях. Беше изпил само чаша вода. — Този клиент е различен. Казах това още в началото. Мисис Моллой беше последната свидетелка на обвинението. Моите свидетели бяха пет, но никой не помогна с нищо. Да говорим ли за тях?

— Не. — Улф погледна стенния часовник. Оставаха 20 минути до обяд. — Четох изявленията във вестниците. Искам да зная защо сте убеден, че Хейс е невинен.

— Това е сложен комплекс, съставен от най-различни неща — израза на лицето му, тона на гласа му, реакциите му на моите въпроси, неща, за които той ме е питал... Но между тях има едно, което заслужава по-особено внимание. По време на първия ни разговор, веднага след арестуването му, разбрах, че отказва да отговаря на въпросите, за да защити мисис Моллой. Не искаше да я обвинят в

убийство или съучастничество. Стремехът му беше да я държи вън от играта. При следващата ни среща му казах, че разговорите между адвоката и клиента остават обикновено между тях и не е задължително да им се дава гласност. Предупредих го, че ако премълчава важни факти, ще се наложи да се откаже от защитата. Попита ме какво ще стане, ако наистина го сторя, а той не наеме друг адвокат. Обясних, че съдът ще му назначи служебен; при извършване на такова престъпление трябва задължително да бъде представян от адвокат. Искаше да знае дали нещата, които споделя с мен, ще бъдат изнесени на процеса. Успокоих го, че това няма да стане без негово съгласие. Фреър отпи глътка вода от чашата, която Фриц междуременно допълни.

— След тази уговорка Хейс ми разказа някои неща. — продължи адвокатът. — Вечерта на 3-ти януари е бил сам в апартамента си и току-що е включил новините в 9 часа, когато телефонът иззвънял. Вдигнал слушалката и чул мъжки глас: „Пит Хейс? Обажда се един приятел. Преди малко си тръгнах от Моллой. Майк започна да я бие! Чуваш ли ме?“. Хейс казал „да“ и искал да пита още нещо, но мъжът затворил телефона. Тогава Хейс грабнал шапката и палтото си и изтичал навън. Взел такси, отключил входната врата, качил се с асансьора на петия етаж и като видял вратата на Моллой открената, влязъл. Моллой лежал на пода. Обиколил апартамента. Няма никой. Върнал се при тялото на Моллой и разбрал, че е мъртъв. На един стол до стената на 15 стъпки от трупа забелязал пистолет. Взел го и го сложил в джоба си. Тогава чул шум в антрето. За миг си помислил да се скрие, но се отказал. Тръгнал към вратата и там се сблъскал с полицаия. Всичко това го знам от Хейс; аз съм единственият, който го знае. Бих могъл да издиря таксито, с което е дошъл, но пари откъде. А и всичко може би беше станало както ми беше разказано, с една малка разлика — Моллой да е бил все още жив, когато Хейс го е намерил.

Улф изсумтя.

— Предполагам, че не това ви е убедило в невинността на Хейс.

— Прав сте. Ще стане дума и за това. Бих искал да поясня още нещо. На въпроса ми за ключа, той отговори, че е изпратил мисис Моллой в Новогодишната нощ и е взел нейния ключ, за да й отвори. После е забравил да го върне. Звучи малко вероятно.

— Не мисля, че този факт е от значение.

Тук става въпрос за убийство, а не за кавалерски обноски. Друго нещо?

— Казах на Хейс, че личи отношението му към мисис Моллой и опитите му да я защити. Начинът, по който се отзовава на анонимното обаждане, това, че прибира пистолета и отказът му да разговаря с полицията, потвърждават напълно заключението ми. Тези неща обаче навеждат и на мисълта за известни съмнения у него — съмнения, че, тя може да е убила съпруга си. Хейс не го потвърди, но не го и отхвърли. Що се отнася до мен, аз бях сигурен в последното. Ако, разбира се, самият Хейс не е убил Моллой. Тогава му споменах, че ако се съмнява, може и да не го казва, но при условие, че мисис Моллой е невинна, от него се очаква да се опита да ми помогне. Тя беше чиста; жената и двамата мъже, с които бе ходила на театър, потвърдиха, че е била с тях през цялото време. Показах му вестника с показанията им. Започна да се тресе, вестникът затрепери в ръцете му и непрестанно се молеше да ме благослови бог. Казах, че той има повече нужда от това в момента.

Фреър прочисти гърлото си и отпи голяма глътка вода.

— После отново прочете всичко, вече по-бавно и изражението на лицето му се смени. Разкри ми колко са близки жената и мъжете с мисис Моллой и са готови на всичко за нея; че няма да се поколебаят да излъжат, ако тя за известно време е напуснала представлението. Изведнъж взе решение да спре да „пее“, както каза той, ако обвинението не падне от него, а това било малко възможно... Дори да го признаят за невинен, щяла да бъде заподозряна Моллой, а алибито ѝ поставено под съмнение. В случай, че се окаже фалшиво, тя щяла да се озове на неговото място. Не можах да го оборя.

— Трудно е — съгласи се Улф.

— И все пак бях убеден в невинността му. Почти истеричното му облекчение, когато разбра, че Моллой има алиби, после съмнението и промяната на лицето му като прочете написаното във вестника и опита му да го разтълкува — ако всичко това е лицемерие, мисля, че е време да се разделя с адвокатската си кариера.

— Не мога да кажа нищо, тъй като не съм го видял. — заяви Улф.
— Моето убеждение е, че нещата не са така елементарни както изглеждат, но не се опитвам да оспоря вашето. Друго?

— Нищо в полза на обвиняемия. Точно обратното. Трябваше да обещава, че няма да провеждам кръстосан разпит с мисис Моллой и да

не се отказвам от защитата. Аз и не исках това. Приех нежеланието му да свидетелства. Ако той е жертва на измама, главното е да се открие мъжът, позвънил му вечерта на 3 януари. Клиентът ми се е мъчил с часове да свърже гласа му с някой познат — дрезгав, гърлен глас, вероятно подправен, но усилията му се оказали напразни. Твърди, че няма такива врагове, които биха искали да видят осъден за убийство и не познава човек, на когото Моллой да пречи. Между другото, Хейс знае много малко за Моллой и аз му вярвам. Истинският убиец е желал съпругата му за себе си. С един удар е искал да отстрани него и Питър Хейс, но той и тук не се сеща за никого. Мисис Моллой също.

— Разговаряхте ли с нея?

— Три пъти — единият път твърде кратко, Искаше да се види с Питър, но той отказа. Не научих много за отношенията им и не настоявах. По-скоро говорихме за съпруга ѝ — с какво се е занимавал и с кого е работил — почти всичко за него. Не можах да оправдая клиента си, тъй като не намерих с кого да го заместя. Тя ми каза всичко, което знаеше, а то не беше малко. Накрая усетих, че нещо я гнети. Не беше трудно да се разбере. Беше помислила, че Питър е убил съпруга ѝ. Бедното момиче се разстрои — непрекъснато питаше за пистолета. Всичко си представяше. Мъчеше се да повярва, че Питър е действал в пристъп на ревност, но защо е трябвало да взема пистолета. Загатнах дали не е възможно този пистолет да е бил на съпруга ѝ. От рече. Тогава заявих, че клиентът ми не е потвърдил вината си. Тя изведнъж се втренчи в мен. Исках да знам дали е напускала представлението онази вечер. Каза, че не е, но явно мислеше за Хейс... Моллой не разбра да ли ѝ вярвам. Не разследвах казаното от нея за съпруга ѝ, защото няхах средства...

Фреър спря да говори. Влезе Фриц и обяви, че обядът е готов.

Улф се изправи.

— Останете да обядвате с нас! Има достатъчно за всички — пилешки дробчета, гъби задушени в бяло вино, и оризени питки Фриц, сложи още един прибор!

VI

След приключване на обяда тримата се върнахме в кантората и продължихме. Фреър се обади да изиска всичките сведения по делото. Като пристигнаха, ги преровихме основно. Към 6 часа трябваше да дойдат Сол Панзър, Фред Дъркин, Ори Кедър и Джони Кимс, основните ни сътрудници. На всеки се плащаха по 160 долара на ден чисто. Тридесет дни по 160 са 4 800 долара — честолюбието на Улф щеше да му струва доста скъпо. Нищо не се получи от проверката по свидетелските показания на мисис Моллой за съпруга ѝ и не се учудвам. С това се бяха заели някакъв чиновник от кантората на Фреър и едно глупаво парвеню, препоръчано от детективското бюро Харлънд. Все пак бяха успели да се докопат до някои подробности.

Моллой бе разполагал с две канцеларии в 24-етажния кошер на 46-та улица до Медисън Авеню. На вратата имало надпис МАЙКЪЛ М. МОЛЛОЙ — НЕДВИЖИМИ ИМОТИ. Поддържал секретарка и помощник за различни услуги. Наемът за януари беше платен, почти похвално, тъй като 1 януари е празник, а той умря на 3-ти. Завещание не се намери. Моллой си падаше по борба и хокей на лед. През последните 6 месеца бяха ходили с тогавашната му секретарка Дилиа Брандт на вечеря в ресторант по два-три пъти в седмицата. Служителят на Фреър и контето спрели дотук.

Мисис Моллой не разказала кой знае какво за бизнеса на съпруга си. Докато тя заемала поста секретарка, повечето сделки били сключвани извън кантората и не е могла да знае нищо. Шефът е преглеждал пощата сам — не е била много. Тя написвала по 1012 писма в седмицата, само няколко от които свързани с пряката му дейност. Основните задължения на мисис Моллой са били да говори по телефона и да приема съобщения за мистър Моллой; той често отсъствувал. Очевидно се е интересувал предимно от провинциални имоти. Не е сключвал сделки в Ню Йорк. Никой не знае какви са били приходи те му.

Що се отнася до евентуални лица, които биха могли да го убият, мисис Моллой беше посочила четирима мъже в лоши отношения със съпруга ѝ, но при проверката те не предизвикаха съмнения. Само единият от тях беше обиден жестоко от отказа на Моллой да плати загубен от него облог, под претекст за неяснота в условията. Мина ми през ума, че този същият можеше спокойно да ликвидира Моллой и да намери някой като Питър Хейс да опере пешкира. За това се иска характер.

В 4 часа същия ден излязох и се отправих към 171 Ист стрийт за срещата с мисис Майкъл М. Моллой, уредена от Фреър. В таксито на път за Ист стрийт, ако някой ме беше спрял да ми каже, че съм попаднал в целта, бих се хванал. Обикновено оставам случайността да ме води, но държа аз да избира момента.

На 52-ра улица — изток намерих стара жилищна сграда, ремонтирана отвън и отвътре заедно с останалите около нея, боядисани в хубаво сиво с детайли в различни тонове — жълто, синьо, зелено. Пред входа натиснах звънеца с надпис МОЛЛОЙ и вдигнах слушалката. След секунда някой се обади. Казах си името. Резето на вратата щракна, отворих я и се качих с асансьора до бия етаж. На излизане хвърлих бегъл поглед към стълбище то. Тук беше извършено престъпление, а като следовател ме интересуваше всичко.

— Мистър Гудуин?

Обърнах се. Тя стоеше на вратата. Мисис Моллой бе само на 8 крачки и докато стигна до нея, бях наясно със себе си — нещо, което други жени при мен се получава след много дълго време. Не смеех да се загледам никъде. От пръв поглед разбрах, че ако си го позволя, ще стане страшно и няма да мога да се спра да не я пожела цялата. В случая това беше абсурдно — главно заради положението, в което се намираше П. Х.. Повтарях си, че оттук нататък трябва да мисля само за работата, която бях дошъл да върша. Признавам, че се усмихнах, когато минах покрай нея. Почти успях да си внуша колко професионално го направих.

Введе ме в чудесна голяма всекидневна с три прозореца. Детективът у мене се досети, че в тази стая П. Х. беше намерил трупа. Килимите и мебелите бяха по неин вкус. Не ме питайте как разбрах... Та аз бях там и ги видях, видях и нея с очите си! Моллой седна до прозореца. Покани ме да направя същото. Взех си стол и го поставих

срещу нея. Мистър Фреър й казал по телефона за консултациите си с Улф и той обещал да изпрати своя помощник Гудуин да говорят. Не попита какво искам.

— Трудно ми е да започна — казах, — защото сме на различни мнения по един много важен въпрос. Фреър, Улф и аз мислим, че Питър Хейс не е убил съпруга ви, а при вас е обратното.

Тя рязко вдигна глава.

— Защо ми казвате това?

— Защото не си струва да увъртаме нещата. Просто няма какво друго да мисли човек на вашето място и изобщо е невъзможно да се съсредоточи. Такъв жесток удар лишава от всякакъв разсъдък. При нас е друго. Нашите мозъци трябва да работят в такива случаи. Искаме да сме наясно с едно — желаете ли да докажем, че сме прави и да го оправдаем, без да ви давам голяма надежда за това.

— Наистина ли... — проплака тя. Устните й бяха полуотворени. Опита се да го повтори, но този път се чу само шепот.

— Приемам реакцията ви като съгласие. Трябва да забравите, че сме мислили раз лично, това е без значение вече. Фреър беше пет часа с Нироу Улф днес и моят шеф ще се опита да докаже невинността на Питър Хейс. Той знае какво сте разказали на Фреър, но това не му помага много. Като секретарка на Моллой една година и негова съпруга в продължение на три години Улф се надява, че все нещо знаете. Според него някой друг е убил Моллой. Не го забравяйте! Той трудно може да си представи ситуация, която да за върши с убийството му и вярва, че съпругът ви с нищо не е показал пред вас заплахата, която го грози.

Тя поклати отрицателно глава, без да гледа към мен.

— Може да се е опитал, но не съм забелязала.

— Разбирам ви. Ако имаше нещо, щяхте да го споделите с Фреър. Улф ще разнищи случая, в това съм убеден. Всъщност той не ви покани в кантората, защото се занимава с орхидеите си два часа всеки следобед, а в 6 часа е извикал четирима от своите хора, които ще получат нови задачи по разследването на делото Хейс. Затова се наложи при вас да из прати мен. Позволете да ви дам един пример преди да започнем. Веднъж присъства на разпита между него и някаква млада жена.

Осем часа ѝ задава най-различни въпроси. Никой не я подозираше. Трябваше му по не един единствен факт, от който да тръгне и го откри — вестник с отрязано от главната страница парче. Това му беше достатъчно да докаже, че е извършено убийство. Разбрахте ме, нали? Започваме отначало, когато вие сте била секретарка на Моллой. Въпросите ще задавам аз, а вие ще отговаряте. Ще продължим, докато можете да издържите.

— Струва ми се... — ръката ѝ потрепна. Тогава забелязах колко красиви ръце има, но си припомних взетото от мен решение. — Имам чувството за празнота — каза тя. — Искам да кажа в мен няма нищо...

— Убеден съм, че е точно обратното. У вас се е натрупало твърде много. Кога и къде се запознахте с Моллой?

— Преди четири години. Но начинът, по който... това, което се опитвате да направите... всъщност не е ли възможно да не започваме съвсем отначало? Ако е имало нещо, както твърдите, то сигурно се е случило по-късно. Как мислите?

— Откъде да знае човек, мисис Моллой? — Изглеждаше ми твърде официално и неестествено да я наричам мисис Моллой. Напълно заслужаваше да ѝ казвам Зелма. — Инструктиран съм от мистър Улф, а между другото пропуснах нещо. Трябваше да ви кажа колко просто би могло да бъде. Решавам да убия Моллой и да натопя Питър Хейс. Смесеният магазин на ъгъла е много подходящ за случая. Разбирам, че ви няма в къщи вечерта и Моллой е сам в апартамента. В 9 часа се обаждам на Питър Хейс по телефона от аптеката и му казвам — знаете от Фреър какво съм казал на Питър. После идвам тук и застрелвам Моллой. Оставям пистолета на един стол, сигурен, че няма да разберат на кого е, слизам долу и чакам да пристигне Питър Хейс с таксито и да влезе в сградата. Връщам се в аптеката да се обадя в полицията, че съм чул изстрел на последния етаж на Ист стрийт — 52. Няма нищо по-просто от това.

Опитваше да се концентрира, свивайки очи. Тъглчетата им се повдигнаха леко.

— Разбирам — каза тя. Това не е просто... — Не посмя да продължи.

— Просто един пример? Не. Сигурни сме, че е станало така. Облегнете се назад и се отпуснете! Кога и къде се запознахте с Моллой?

Ръцете ѝ се вплетоха една в друга. Очевидно не можеше да се успокои.

— Исках да работя нещо по-различно. Не ми харесваше да съм манекен. Владеея стенография и от една агенция ме изпратиха в неговата кантора. Той ме взе на работа.

— Знаехте ли нещо за него преди това?

— Не.

— Какво ви плащаше?

— Започнах с 60 долара, а след две седмици станаха 70.

— Кога за пръв път прояви интерес към вас?

— Още веднага. Втората седмица ме покани на вечеря. Не приех, но ми хареса реакцията му. Знаеше как да се държи, когато иска. Той беше винаги мил с мен преди да се оженим.

— Какви бяха задълженията ви като секретарка? Знаем го от Фреър; сега искам да отговорите по-подробно.

— Не върших кой знае какво, искам да кажа, че нямаше много работа. Отварях кантората сутрин. Той не идваше по-рано от 11 часа. Пиших по няколко писма и отговарях на телефона. Подреждах и документи — това, което трябва. Той сам отваряше пощата.

— Водехте ли книгата му?

— Той нямаше книга. Аз поне не съм ги виждала.

— Теглехте ли с чекове?

— В началото не, но после го правех понякога.

— Къде си държеше чековата книжка?

— В едно от чекмеджетата на бюрото. Заклучваше го. В кантората нямаше сейф.

— Правехте ли му лични услуги — например да му купувате билети за състезанията по борба или вратовръзка?

— Не. Много рядко. Той сам вършеше това.

— Беше ли се женил преди вас?

— Не, поне така каза.

— Ходехте ли с него на състезанията?

— Понякога. Не обичам борба. През последните години почти не излизахме заедно.

— Хайде да се върнем към първата година, когато работехте заедно. Идваха ли много хора в кантората?

— Не. С дни не идваше никой.

— Колко души средно на седмица?

— Може би... — тя се замисли. — Може би 89, не зная, а може би около 12.

— Опитайте се да си спомните сега първата седмица. Нова сте и всичко ви прави впечатление. Колко души ви посетиха и кои бяха те?

Тя отвори широко очи. Тези очи бяха различни — една почти професионална констатация.

— Но, мистър Гудуин — каза тя. — Това е невъзможно! Връщате ме с четири години назад!

Поклатих глава.

— Това е за загревка. Преди да свършим ще си припомните толкова факти, колкото не сте и предполагала, повечето от тях без значение. Надявам се не всички. Хайде, опитайте! Първата седмица!

Продължихме почти два часа и тя се представи отлично. Беше много напрегната, преживяваше болезнено някои неща — особено към края на периода — момента на привързването ѝ към Моллой и решението да се омъжи за него. Предпочиташе да не разбулва всичко това. За мен беше все едно, но не бих го нарекъл удоволствие. Накрая вече не издържаше. Казах ѝ, че това е само началото.

— Може би утре? Не зная защо, но това с вас е по-трудно, отколкото в полицията. За мен те бяха врагове, а вие сте приятел. Така ли е?

Почувствах капана и се изплъзнах.

— Аз искам това, което вие желаете.

— Знам, че е така, но нямам физическата възможност да продължа. Какво ще кажете за утре?

— Много добре. Утре сутринта. Аз съм зает. С вас ще бъде мистър Улф. Ще отидете в кантората в 11 часа.

— Мисля, че ще мога, но предпочитам да продължим с вас.

— Мистър Улф не е лош човек. Ако мърмори, не му обръщайте внимание. Той ще свърши по-бързо от мен, за да се отърве от вас. Не си пада много по жените, докато при мен е обратното. — извадих визитна картичка и я подадох на мисис Моллой. — Ето адреса. Утре в 11.

Тя потвърди и стана да ме изпрати до вратата. Отбелязах, че това е излишно между приятели.

VII

Когато в 6,30 се върнах на 35-та улица, там разговаряха много делово.

Зарадвах се, че Сол Панзър е в червеното кресло. Несъмнено Джони Кимс си беше направил устата за него, париран на момента от Улф. Беше си въобразил, под въздействието на някаква мания за величие, че моето място трябва да му принадлежи. Скоро се отказа. Не беше лош в занаята, но с него трябва да се внимава, докато Фред Дъркин — едър, плещест и плешив — знаеше много точно какво може и какво не — далеч по-ценно качество, отколкото да твърдиш, че си голяма работа. Ори Кедър беше еднакво изискан в постъпките и външността си. Честно казано, най-ми допадна Сол Панзър, защото беше независим. И сега да реши да заеме моето или нечие друго място — ще го има. Сол седеше в червеното кресло. Останалите бяха наредени пред бюрото на Улф. Поздравих и седнах. Улф отбеляза, че не ме е чакал толкова рано.

— Напълно е изтощена. Ще бъде тук утре сутринта в 11 часа. Да започвам ли?

— Ако имаш нещо интересно, давай!

— Знаем ли? Два часа се ровихме в миналото; излязоха две — три неща, които могат да послужат. Есента на 1952 година през октомври в кантората се отбил мъж. Избухнал скандал между него и Моллой. Стигнало се до сбиване. Тя дочула трясък и като влязла, видяла същия мъж да лежи на пода. Моллой казал, че ще се оправи сам и тя напуснала стаята. Скоро посетителят успял да стане и си тръгнал. Тя не знае името му; не е разбрала за какво са се карали. Вратата между двете стаи е била затворена.

Улф изръмжа.

— Само това ли? Друго нещо?

— Другото се случило в началото на лятото. Две седмици наред една жена е звъняла в кантората почти всеки ден. Когато Моллой отсъствал, поръчвала, като се върне, да се обади на Дженет. Ако той

бил там, ѝ казал, че въпросът не може да се обсъжда по телефона и прекъсвал разговора. После изведнъж престанала да звъни.

— Знае ли мисис Моллой какво е искала?

— Не. Никога не е подслушвала разговорите.

Той ме погледна изпитателно.

— Пак си хлътнал.

— Да, сър. Само за четири секунди — още не беше проговорила. Отсега нататък ти ще ми плащаш, но ще работя за нея. Единственото ми желание е да бъде щастлива. Когато това стане, ще се оттегля на самотен остров до края на живота си. — Ори Кедър започна да се смее, а Джони Кимс се изкиска. Не им обърнах внимание и продължих. — Последното се случило през февруари или март на 1953, малко преди да се оженят. Моллой се обадил към обяд, че няма да успее да стигне до кантората, а билетът му за хокей е в бюрото му. Помолвил я да му го прати по човек в един ресторант в центъра. Намерила го в малък син плик, изпратен по пощата. Бил леко отворен. Освен билета, в него имало квитанция за наемане на сейф за съхранение на ценности, издадена от компанията Метрополитън Сейф Депозит на името на Ричард Рандъл. Изведнъж мисис Моллой се сетила за намеренията си преди много време да се омъжи за човек със същото име. Сложила всичко обратно в плика, адресиран пак до това лице, но адреса не си спомня.

— Знаем къде да се отнесем ако потрябва — каза Улф. — Друго?

— Няма. Да приготвя ли записките?

— Не сега. — Той се обърна към останалите. — Господа, научихте най-новото от Арчи. Имате ли въпроси?

Джони Кимс се изкашля.

— Едно не ми е ясно. Не разбирам как така Питър Хейс е невинен. Четох вестниците... съдът бързо приключи с делото.

— Аз го твърдя — Улф беше безцеремонен. С Джони трябва да бъдеш безцеремонен и рязък. Обърна се към мен. — Обясних им ситуацията най-общо, без да споменавам името на клиента и за какво ни е наел. Ще го знаем само ние.

— Други въпроси? — попита отново. Въпроси нямаше.

— Тогава да действаме! Арчи, как стоят нещата с телефонните кабинки около Моллой?

— Аптеката, която спомена Фреър, е най-близкото място с телефон. Не се оглеждах много.

Улф се приближи до Дъркин.

— Фред, ти ще свършиш това. В 9 ч. са се обадили на Питър Хейс от някъде близо до къщата. Следващият разговор с полицията е последвал веднага, след като той е влязъл в сградата. Няма много надежда, защото това е работа от преди 3 месеца, но ти се опитай. Най-подозрителен е смесеният магазин. За всеки случай обиколи околността! Ако и двата разговора са проведени от едно и също място, все някой може да се спомни. Започна веднага! Разговорите са водени вечерта. Въпроси?

— Не, сър. Всичко е ясно. — Фред никога не отделя поглед от Улф, когато говори с него. Мисля, че всеки момент очаква на главата му да се появи я рог, я ореол. Не съм сигурен кое точно, но не иска да пропусне момента. — Да тръгвам ли вече, сър?

— Почакай докато свършим.

Улф се насочи към Кедър.

— Ори, ще се запознаеш с търговските операции и сътрудниците на Моллой, както и с неговото финансово положение. В 10 ч. сутринта ще се срещнеш с мистър Фреър в кантората му да ти даде наличната информация. Ще започнеш с нея. Достъпът до сведенията и документите на Моллой няма да бъде лесен.

— Ако е водил някаква документация — казах, — то тя не е в кантората му. Поне мисис Моллой никога не е виждала такава. Нямало и сейф.

— Виж ти! — Улф повдигна вежди. — Търговия с недвижими имоти и никакви книжа? Арчи, сядай да пишеш!

Върна се отново при Ори.

— Тъй като Моллой не е оставил наследство, единствено право на достъп до сведения и документи, доколкото знам, има вдовица та на Моллой, но то може да бъде упражнено само по съдебен път. Фреър твърди, че Моллой няма адвокат и смятам да й намекнем за Паркър. Ние няма да му предлагаме нищо. И Фреър мисли, че трябва тя да го наеме. Сега първата ни работа е да намерим книжата на Моллой. Въпроси?

— Не сега — Ори поклати глава. — Може да имам въпроси след разговора с Фреър. Ще ти позвъня.

Улф направи гримаса. С изключение на неотложните разговори, момчетата никога не се обаждат между 9 и 11 сутринта и 4 и 6 следобед, когато е при орхидеите. Въпреки това проклетият телефон пак звъни тъкмо когато се е задълбочил в някоя книга или решава кръстословица. А понякога е зает и в кухнята с Фриц. В такива случаи Улф излиза от кожата си. Тръгна към Кимс.

— Джони, Арчи ще ти даде няколко имена и адреси — на мистър Томас, Л. Бруин и семейство Джеръм Аркоф. Били са с мисис Моллой на театър онази вечер. Съпругата на Аркоф се е обадила на мисис Моллой да ѝ предложи излишния билет. Това може и да не се окаже важно. Нашият Х е чакал сгоден случай и се е възползвал. А може и предварително да е знаел, че мисис Моллой няма да бъде вкъщи вечерта. Трябва да проверим. Хората на Фреър са се опитали да се доберат до нещо, но са действали грубо и глупаво, което личи от рапортите им. Ако само подразбереш, че мисис Моллой е била поканена нарочно, свържи се с мен веднага!

— Кога, сър? — побърза да попита Джони. Улф поклати глава.

— Не се притеснявай! Обаждаш се само ако имаш повод за съмнения.

— Разбира се! Както кажете!

— Това и казах.

Дойде ред на Сол Панзър.

— За теб бях намислил нещо, но то може да почака. Ще се помъчим да разберем защо е бил у Моллой този плик, адресиран до Ричард Рандъл, с квитанцията за наетия сейф преди 3 години. Ако беше обикновена формалност да получим сведения от такава компания за техен клиент, не бих те занимавал с това, но съм сигурен, че не е лесна работа. Въпроси?

— По — скоро една идея — предложи Сол. — Арчи може да се обади на Лон Коен от „Газет“ за едно качествено копие от снимка на Моллой. Ще свърши по-добра работа от тази във вестника.

Останалите се спогледаха. Всички ги биваше, но много искаха да разбере за себе си дали са усетили това, което Сол веднага надуши — че Моллой е Ричард Рандъл. Излишно беше да ги питам. Щяха да кажат „ДА“.

— Ще се обадим на Лон — отговори Улф. — Нещо друго?

— Не, няма, сър.

Улф се приближи до мен.

— Арчи, ти четете съдебната преписка, която Фреър донесе. Видя данните за мис Дилиа Брандт, последната секретарка на Моллой. Знаеш къде можеш да я намериш.

— Естествено.

— Срещни се с нея. Ако там има нещо, което може да ни послужи, вземи го. Тъй като работиш за мисис Моллой, сигурно ще се наложи да поискаш и нейното съгласие. Действай!

Всеки от присъстващите го прие по свой начин с характерната си усмивка — кой по-сдържано, кой по-силно изразено.

VIII

В 7.30 Улф ме чакаше за вечеря както обикновено. Седнах, но не хапнах почти нищо. Имах среща във Вилидж и трябваше да побързам. Да издържиш наравно с Улф от мидите до сиренето, значи да останеш на масата час и половина.

Уреждането на срещата с Дилиа Брандт се оказа много лесно. Веднага се свързахме по телефона. Представих се и казах, че един клиент ме моли да събера информация за Майкъл М. Моллой, покойния ѝ работодател. Ставаше въпрос за статия в едно списание, която ще излезе от нейно име, а моят клиент ще я напише — нещо като съавторство. След няколко въпроса тя се съгласи и обеща да ме чака у тях в 8,30 часа. Набързо приключих с печената патица и оставих Улф да се справи сам със салатата.

Къщата на Арбър стрийт — 43 се нуждаеше неотложно от ремонт — искаше малко боя отвън и поне един от онези непретенциозни асансьори вместо тясното, опушено дървено стълбище вътре. На втория етаж не ме чакаше никой. Огледах се за звънец, но не видях и почуках леко на вратата. Трябваше да се въоръжа с търпение докато ми отворят, а може би жилището на мис Брандт бе много голямо. Накрая тя се появи. Представете си изненадата ми, когато бях въведен направо в стаята.

— Казвам се Гудуин. Говорихме по телефона.

— О, да, разбира се! — каза — Съвсем ви забравих!

Това, в което влязохме, беше огромен хамбар; трябва добре да го познаваш, за да можеш да се ориентираш в него. Един господ знае защо точно в средата се мъдреше табуретка, когато мисис Брандт няма пиано. Използвах я да си сложа палтото и шапката отгоре. Домакинята се насочи към дивана и ме покани да седна до нея. Не видях наблизостол; наложи се да седна на самия ръб, за да бъда с лице към нея.

— Наистина бях забравила — извини се тя. — Съвсем съм разсеяна. — И показа с вълнообразно движение на ръката какво става в главата ѝ.

Беше млада, добре сложена и по облеклото ѝ личеше, че се поддържа. Имаше гладка кожа, светлокафяви очи и хубава кестенява коса. Само дето трудно ѝ се отдаваше да се съсредоточи.

— Детектив ли казахте, че сте? — попита. За някакво списание май ми споменахте...

— Точно така — отговорих. — Редакторът му иска да хвърли светлина върху едно убийство от различна гледна точка. За убийства е писано много и Том иска да пробва със сензационното заглавие — „Последният месец от живота на жертвата“ или „Последната година от живота на една жертва“, като под него добави „Разказва секретарката на убития“.

— О, а къде ще бъде моето име?

— Ще се спомене, естествено. Както виждам, няма да е излишна и снимката ви. Аз самият не бих се отказал, ако имате една за мен.

Реакцията ѝ беше още едно доказателство колко измамна е външността. Дилиа беше от този тип жени, с които мъжете обичат да се показват пред обществото и нищо повече.

— Моля да бъда извинен, а сега по същество. Ще ми разкажете всичко за мистър Мол лой, за да го предам на редактора. Ако той сметне, че от него може да се получи статия, ще дойде да говори лично с вас. Какво ще кажете?

— Съгласна съм, но защо това заглавие? По-правилно ще звучи „Последните 10 месеца от живота на жертвата“, защото аз работих при него приблизително толкова.

— Много добре. Това звучи чудесно, а сега доколкото зная...

— Как мислите, ако тези 10 месеца ги превърнем в дни...

— Зависи от месеците, мис. По моите изчисления излизат около 300.

— Тогава какво пречи да бъде „300 дни от живота на жертвата“?

— Идеята ви съвсем не е лоша. От време на време сте вечеряли с Моллой на ресторант. Какво...

— Кой ви каза това?

Все пак прецених избора си като доста богат. Можех да стана и да си отида, да я удуша или да продължа да я слушам.

— Вижте какво, мис Брандт! На мен ми плащат на час и трябва да свърша някаква работа. Какво си говорихте с Моллой в ресторанта? Делови ли бяха разговорите ви или просто се забавлявахте?

Тя се усмихна и ми се стори хубавичка.

— О, обикновено се забавлявахме. Моллой не обсъждаше сделките си с мен. Мисля, че нямаше повече желание да вечеря със жена си и предпочете моята компания. Искам да ви кажа и друго. Зная какво мислят хората за нас, но никога не съм му позволявала волности.

— А той позволяваше ли си ги?

— О, да, семейните мъже винаги го правят, със собствената жена не е същото.

— Сега разбирам защо не съм се оженил. Той...

— О, не сте ли женен?

Мисля, че това ви стига. На мен също, с тази разлика, че бях длъжен да остана да я слушам цели три часа. На всичкото отгоре някъде към средата ме чакаше и друго изпитание. Дилиа предложи да пийнем по нещо. Отиде до кухнята и се върна с бутилка джинджър ейл, бутилка джин и две чаши с бучка лед във всяка. Извиних се, че страдам от язва и помолих за малко мляко. Мляко нямаше и се наложи да пия вода. В друг подобен случай бих пренебрегнал служебните си задължения, но не бих се налил с джинджър ейл и джин, за да слушам глупости. Стигаше ми да стоя и да гледам как дамата изпразва чашите.

Спомних си за угризенията, които имах в таксито при мисълта, че ще се наложи да използвам за свои цели едно нещастно обикновено момиче. На сбогуване с мис Брандт казах, че ще се обадя, ако редакторът все още държи на статията и съвестта ми спеше непробудно.

Улф никога не ляга преди полунощ. Сварих го отново в кантората над „Тайното споразумение“ на Мърл Милър. Когато влязох, продължи да чете. Отидох до сейфа, взех книгата за ежедневните разходи и вписах тези, които бях направил за извършени услуги — по 100 долара за всяка. Оставих я обратно в сейфа и го заключих. Реших да подреда бюрото си. Сутрин ме дразни ужасно, ако е разхвърляно.

— Да са се обаждали Фред и Джони? — попитах.

Улф довърши изречението и вдигна поглед.

— Фред се обади към 11 часа да каже, че не е напреднал кой знае колко, а Джони не е звънил.

— Утре ли ще ме изслушаш?

— Утре ще дойде Моллой. Започвай, ако имаш нещо интересно!

— И да, и не — седнах. — Тя или хвърчи в облаците, или играе някаква игра. При всяко второ изречение досадно и лигаво възкликваше. Идваше ми да я зарежа на втората минута. При това през цялото време се наливаше с джин и джинджър ейл.

— Шегуваш ли се?

— Съвсем не.

— Боже мой! А ти?

— Аз ѝ се наслаждавах. Само две интересни неща каза. Веднъж през октомври предложила да пришие копче на палтото на Моллой, което било на път да се скъса. Взела палтото и докато шиела, от джоба му изпадали някакви листи. Вдигнала ги и ги разгледала, Така твърди тя, но може и сама да ги е извадила отвътре. На един от листите имало имена и цифри. Точно в този момент Моллой влязъл, грабнал листа и я наругал. Бил бесен. Ударил ѝ плесница, после се извинил, разбира се. Същата вечер пили шампанско.

— А имената и адресите?

— Очаквах да ме попиташ. Не можа да си спомни. Предполага, че цифрите са някакви суми пари, но не е сигурно.

— Не си научил кой знае какво.

— Другото е също толкова незначително, но е станало неотдавна. Между Коледа и Нова година Моллой ѝ предложил да отидат до Южна Америка. Пътуването било свързано с някакъв бизнес и се нуждаел от секретарка, Пропуснах да спомена, че Моллой си е позволявал някои волности с нея въпреки нейното несъгласие. Идеята за една разходка не била лоша, но Брандт си знаела какво я очаква там и поискала малко време да помисли. Не е имал възможност да я изчаква, защото е бързал. Предупреждава я, че това пътуване е поверително и я накарва да обещае, че с никого няма да споделя за него. Отлагала е отговора до 3 януари, когато той бива убит. Ако питаш мен, мисля, че се е съгласила. Не умее да лъже добре. А и мозъкът ѝ непрестанно се рее някъде...

— Къде се рее?

— Без определена посока. — Показах с вълнообразно движение на ръката. — Иначе е забавна.

— Не се и съмнявам. — Улф погледна стенния часовник. Минаваше полунощ. — Къде работи тази мис Брандт?

— В една търговска фирма. Сегашната ѝ длъжност няма нищо общо с това, което е вършила преди.

— Така значи... — Избута стола назад, прозя се и стана. — Джони трябваше да се обади. Дявол да го вземе, непрекъснато трябва да го хвали човек.

— Някакви указания за утре?

— Нищо особено. Оставаш тук на разположение. Лека нощ!

Тръгна към асансьора, а аз поех по стълби те. Докато се приготвях за лягане, се настроих да сънувам Зелма Моллой. Виждах я на един висок прозорец в горяща сграда, разтреперана и уплашена до смърт от мисълта, че трябва да скочи. В този момент си представих как протягам към нея ръце и тя поли та надолу към обятията ми лека като прашинка. Изведнъж се дадох сметка колко е важно да е лека, но това мое почти професионално хрумване не попречи на решимостта ми да я спася. В края на краищата за каква отговорност може да се мисли в един обикновен сън... Не се получи нищо. Спал съм непробудно до сутринта. Като станах, нямаше и следа от намерението ми да сънувам. Обикновено сутрин не помня, нищо докато не си взема душ и не се избръсна. Обличам се и тръгвам машинално към кухнята. След портокаловия сок започва проясняването, а като изпия чаша кафе, всичко идва на място то си. Добре, че Улф закусва горе и после се качва направо при орхидеите. Дори една среща преди закуска помежду ни би означавала край на съвместното ни съжителство — нямаше да се изтърпим и един ден.

Четвъртъкът ме умори много. Със сутрешната поща пристигнаха куп писма във връзка с обявата и трябваше да подготвя отговорите. Обади се Херълд от Омаха. Съпругата му не го оставяла на мира. Успокоих го, че няколко души работят здраво по неговия случай и скоро ще го информираме докъде сме стигнали. Фред Дъркин се отби да каже, че от петте места с телефон около Моллой никой не се сеца да са се обаждали около 9 часа вечерта на 3 януари. Продавачът на газирани напитки в смесения магазин на ъгъла точно тогава бе заминал за Ню Джърси и Фред искаше да знае дали да го търси. Казах „да“ и му пожелах успех. Ори се обади от кантората на Фреър да пита дали мисис Моллой е наела адвокат. Обясних му, че Улф днес ще разговаря с нея за това. Лон Коен от „Газет“ ми поднесе най-неочаквано една „загадка“, както я нарече.

— Слушай внимателно! — започна той. — Във вторник Арчи Гудуин ми съобщава, че двамата с Нироу Улф нямат нищо общо с процеса „Питър Хейс“ и следователно П. Х. от обявата на Улф е съвсем друго лице. В сряда вечерта, обаче, получавам бележка от Гудуин, в която ме моли да дам на приносителя на същата — Сол Панзър, едно по-ясно копие от снимка на Майкъл М. Моллой. Питам се, има ли разлика между Арчи Гудуин и едно фалшиво ченге?

Не беше виновен, а и не биваше сега да му казвам как стоят нещата. Отговорих, че бележката е явно някакъв фалшификат и обещах подробна информация за вестника му при първа възможност.

Зелма Моллой дойде точно в 11 часа. Помогнах ѝ да съблече палтото си в сиво приглушено каре и тъкмо отидох да го закача, когато изтрополя асансьорът. Улф слизаше. Спря се като я видя, и наведе почти незабележимо глава за поздрав. Представих му я. Придружих гостенката до червеното кресло. Улф я премери с поглед, като се опитваше да не изглежда намръщен. Познавам го много добре и ми е много ясно състоянието му, когато трябва да се напруга. При него един ден разпит и то с жена е почти кошмар. Очаквах да каже точно това, което каза.

— Арчи, мисис Моллой не ме познава, а с теб е разговаряла вече. Не е ли по-добре да продължите заедно, като изложиш пред нея как стоят нещата във връзка с имуществото на съпруга ѝ?

Тя ме погледна. Когато бяхме у тях, седеше с гръб към прозореца, сега седна срещу светлината, но това не ми пречеше да продължа да я наблюдавам внимателно. В присвитите ѝ очи имаше изненада.

— Неговото имущество? Помислих, че искате да продължим, мистър Гудуин.

— Разликата не е много голяма — дадох ѝ надежда. — Ако си спомняте, вчера ви казах, че ще отсъствам от кантората, но се наложи да остана. И тъй като въпросът с имущество то на съпруга ви е част от разследването, трябва да разполагаме с всички сведения и книжа на Моллой. Завещание няма, следователно право да притежавате документите, които той е оставил, имате само вие като негова съпруга. Трябва да ни предоставите всичко, което имате в момента, но се налага първо по съдебен път да се уредят правомощията ви да се разпореждате с имуществото му.

— Но аз не желая! Не искам да имам нищо общо с това, което му принадлежи! Може би някои мебели... ако... — не се доизказа. Жестът ѝ с глава беше много категоричен. — Не искам нищо!

— Как се оправяте с парите?

— Вчера мислих много след като си отидохте. — Гледахме се право в очите. — Дължа ли някаква сума на Нироу Улф?

— Не, мисис Моллой — долових как той поклати отрицателно глава. Това вече я обвързваше. Отново срещнах погледа ѝ. — В този случай става въпрос за отношения между нас и Фреър. От вас се искат само някои сведения. Попитах за пари, защото съпругът ви може би е оставил известна сума.

— Не ми говорете повече за пари, моля ви! Имам някакви спестявания, които ще ми стигнат на първо време. Не съм в състояние да мисля какво ще стане по-нататък. — Тя отчаяно прехапа устни. — Нямам кой знае какъв избор, но не бих могла да се заема с това, което искате от мен. Трябваше отдавна да се разделим с Моллой. Попречи ми глупавата гордост.

— Както кажете, но не би било излишно да погледнем поне чековата му книжка. Разбрах от мис Брандт, че мебелите от кантората са разпродадени. Малко преди това някакъв мъж е ходил да прибере нещата от бюрото на Моллой. Това известно ли ви е?

— Да, зная. Том Ъруин е наш приятел, мой и на съпруга ми. Кантората трябваше да се закрие и го помолих да направи необходимото.

— Къде са книгата?

— Том ги донесе в къщи. Там са в три кашона. Не проявявам никакъв интерес към тях.

— Може ли да ги видя, мисис Моллой? вие и без това сте заета с Улф. Ако ми дадете ключа на апартамента, още сега ще прескоча до там.

Без да се колебае тя отвори чантата си. Запитах се възможно ли е такава доверчивост към един почти непознат човек, макар че отговорът ми беше много добре известен. Тя го правеше за Питър Хейс; аз бях само непознатият.

Улф кимна одобрително, взех ключовете и обещах да се обадя, ако открия нещо. Добавих, че писмено ще я уведомя какво съм взел и тръгнах. Посегнах към палтото си, когато чух входния звънец — през

стъклото на вратата разпознах силуета на Сол Панзър. Отворих му бързо. Сол винаги е бил и ще бъде загадка за мен, като започнем от овехтялото кепе, с което никога не се разделя. С такова нещо на главата в никакъв случай не бих останал незабелязан на улицата, а при срещата ми с клиенти трудно бих се добрал до някаква информация. Но за Сол няма прегради; той е само и единствено физически уязвим. Закачи си палтото, а шапката натика в джоба. Върнах се в кантората да кажа на Улф, че е дошъл. Влязохме почти заедно.

— Разказвай! — Улф зачака с интерес. Сол хвърли бърз поглед към червения стол.

— Давай смело! Мисис Моллой е наш човек. Мисис Моллой, да ви представя Сол Панзър.

Поздравиха се. Той кимна леко както винаги, седна на най-близкия до него стол и започна:

— Двама служители от компанията Метрополитън Сейф Дипозит разпознаха Ричард Рандъл на снимката, която им показах — снимката на Майкъл Моллой. Рандъл е наел сейфа за съхраняване на ценности. Не споменах нищо за Моллой, но имам чувството, че един от тях надуши нещо. Нарочно не попитах за сейфа. Дойдох направо тук да решим как да действаме. Ако усетят, че сейфът е нает под чуждо име от човек, който е бил убит, те ще се отнесат веднага до прокурора. Не познавам законите и не знам какви права има прокурорът след произнасяне на присъдата, но си помислих, че ние първи трябва да се доберем до този сейф.

— Добре си направил. Можем ли да разчитаме, че човекът на снимката е наистина Рандъл?

— Напълно. Да разказвам ли подробно всичко?

— Мисля, че не е необходимо, щом си сигурен. Предизвика ли посещенията ти някакво подозрение?

— Не особено. Опитах се да пипам внимателно. Едва ли ще се размърдат, но ако решат, трябва да ги изпреварим.

— Ще се наложи. Мисис Моллой, вие сигурно не знаете за какво става въпрос.

— Като че ли се досещам — погледна към мен. — Вчера споменах на Гудуин за синята хартийка в плика с билета за хоккейния мач. — Отговорих й, че е на прав път. — И вече успяхте да откриете, че съпругът ми е бил Ричард Рандъл?

— Да, мисис Моллой — каза Улф. — Това променя нещата. Много бързо трябва да се изясни какво е съдържанието на сейфа. За тази цел Рандъл си остава Моллой за външния свят. Налага се вие да получите право на достъп до сейфа. По него ще има отпечатащи от пръстите на собственика и проби могат да се вземат веднага — това едно. За второто трябва повече време. Мисис, вие казахте, че не искате да се занимавате с имуществото на съпруга си. Напълно ви разбирам и оправдавам. При вас чувствата надделяват над разума, но в момента това не е от полза за никого. За да разберем какво има в сейфа, имаме нужда от вашата помощ. Като вдовица на убития, ваше право е да се разпореждате с имуществото му. Понякога получаването на правомощия е бавна и дълго процедура, но ако... Как да разбирам жеста ви?

— Казах ви вече. Не искам да се занимавам с това!

Почувствах как у Ниру се надига някакъв растящ гняв, а погледът му беше почти свиреп.

— Арчи, как да разбираме мисис Моллой? С моя помощ успяхме да овладеем положението.

— Мисис Моллой, срещу вас седи един почти гениален мъж, но и той има своите слабости. Една от тях е да подклажда у мен самочувствието, че красивите жени не умеят да ми отказват. Това е твърде практично. Когато му откажат, той просто знае кой ще свърши работата вместо него. Не мога да се преборя с тази негова слабост, а и той едва ли го очаква от мен. Току-що го чухте да казва, че чувствата замъгляват разума. Какъв смисъл има да спорите? Искам да ви задам един въпрос! — Тя кимна с глава. — Представете си, че не се стигне до обжалване на присъдата и Питър Хейс свърши на електрическия стол. Ако по-късно отварянето на сейфа доведе до доказателства, че друг е извършил убийството, как ще се чувствате вие?

Отново прехапа устни.

— Не е честно да ми задавате такива въпроси!

— Защо не? Това са само предположения. Този сейф може и да е празен, вие просто знаете, че не съществуват доказателства за невинността на Хейс, защото той е убиецът. Това обяснява вашето нежелание да ни помогнете.

— Не е вярно! Чувате ли? Не е вярно! Наведе глава и покри лицето си с ръце.

Улф ме гледаше сърдито. По време на разпит му се случва понякога да напусне стаята, но когато пред него е жена в такова състояние е готов направо да избяга. Направих му знак с глава. Бях убеден, че Зелма Моллой няма да се подлъже така лесно. Оказах се прав. Тя вдигна глава, погледна ме в очите и каза спокойно:

— Мистър Гудуин, вчера направих за вас каквото можах, а и днес съм тук; но не мога да претендирам за права като вдовица на Моллой, тъй като от две години насам се разкайвам горчиво, че съм била негова съпруга. Не виждате ли къде е абсурдът? Трябва да има друг начин, не може да няма. Не е ли възможно аз да помоля някого да се разпорежда с имуществото на Моллой и той да получи съответните правомощия?

— Мисля, че това са правни въпроси.

— Арчи, обади се на Паркър! — отсече Улф. Набрах номера, зная го наизуст. Паркър непрекъснато ни правеше справки по правни въпроси. Междувременно Сол попита Улф дали да тръгва. Беше помолен да изчака още малко; можеше да потрябва. Възхитих се на самообладанието, което Улф запази през време на разговора с Паркър. Страшно много му се искаше да сподели с него положението, в което се намирахме, подложени на капризите и своенравието на една жена, но в нейно присъствие това беше неуместно и нежелателно. С няколко думи му обясни, че вдовицата отказва да предяви правата си на съпруга на убития Моллой. Затвори телефона и се обърна към нея:

— Паркър смята, че е доста сложно и го помолихме да дойде тук. Твърди, че нещата могат да се ускорят, ако вие предложите някого по ваш избор.

Тя се замисли, като гледаше ту към мен, ту към него.

— Как да ви кажа? Може ли с това да се заеме мистър Гудуин?

— Уважаема госпожо, — каза Улф почти вбесен — разсъждавайте трезво! Познавате Гудуин от вчера. Той е частен детектив и е крайно неподходящ като такъв. Изберете човек, на когото можете напълно да се доверите! Какво ще кажете за Томас Бруин?

— Не мисля, че бих се обърнала към него. Няма да се хареса на жена му. Защо да не помоля Пат Дегън?

— Кой е Пат?

— Патрик А. Дегън е човек с положение. Кантората му е недалеч от тук, на 39-та улица. Мога да му се обадя веднага.

— Откога го познавате?

— Откакто съм омъжена. Беше приятел на съпруга ми, но винаги... искам да кажа, че е по-скоро мой приятел. Да му се обадя ли? Какво трябва да му кажа?

Кажете му, че го молите за услуга. Добре е да дойде по възможност веднага. Ако ви пита нещо, отклонете въпросите му. Ще си позволя да ви дам един съвет, в случай че се съгласи да ви помогне. Тъй като става въпрос за съдебна процедура, той ще се опита да посочи адвокат. Не бива да се съгласявате. Адвокатът ще изберете вие, защото този човек ще защитава вашите интереси.

— Не разбирам защо адвокатът не трябва да бъде посочен от него!

— Просто му нямам доверие и защото подозирам, че мистър Дегън е убиецът на съпруга ви.

Тя отвори широко очи.

— Пат Дегън? Та вие изобщо не го познавате!

— Точно такава реакция очаквах. Подозирам и ще подозирам всеки съдружник, познат и приятел на съпруга ви, а мистър Дегън е един от тях. Съветвам ви да не го оставяте да посочва адвокат. Ако се колебаете в избора си, ви предлагам Натаниъл Паркър. Той скоро ще бъде тук, работим отдавна заедно и съвсем отговорно ви го препоръчвам. Що се отнася до мен, или трябва да повярвате, че искам нещата да свършат добре за вас, или изобщо не трябваше да идвате тук. Улф успя да изведе по свой начин нещата. Тя ме погледна, но не посмя да попита нищо. Усмихнах се доста служебно.

— Можете да разчитате на Паркър, мисис Моллой.

— Добре тогава. Да се обадя ли на Дегън?

IX

Интересът ми към Патрик Дегън беше напълно оправдан, тъй като ни предстоеше да се срещнем с първия заподозрян от началото на нашето разследване по делото Хейс. В никакъв случай не бих го нарекъл злодей. Беше среден на ръст, между 40 и 45 години, с кръгло лице, широк нос и тъмнокафяви очи, които непрекъснато шареха. Започваше да пълнее — беше пуснал корем. Поздрави Зелма Моллой и приятелски взе ръцете ѝ в своите. Не изглеждаше влюбен до такава степен, че да убие съпруга ѝ и да натопи някой друг. През време на разговора виждах само профила му. Седеше срещу Улф до Натаниъл Паркър. Аз бях от другата страна на адвоката. Мисис Моллой отново беше заела червения стол, а Сол се изтегли назад до рафтове те с книги.

Вдовицата обясни подробно на Дегън какво се иска от него. Той се опита да я разубеди, но не успя и даде съгласието си при условие, че всичко е според закона. Тогава намекна за адвоката си. Тя не оспори правото му да се консултира с него, но отказа да се губи време, когато мистър Паркър — нейният адвокат, както го представи — присъства в момента. Паркър я познаваше само от две минути, но успя да запази спокойствие. Направи ми впечатление нейната бърза и точна реакция. Дегън погледна към Паркър с нужното уважение, без да бъде особено въодушевен. Адвокатът моментално схвана ситуацията и се зае да обяснява.

Тъй като последваха различни подробности от технически характер, ми хрумна да заведе мисис Моллой при орхидеите, но идеята ми беше отхвърлена като несериозна. Ако някой проявява интерес към разясненията на Паркър по законната процедура за даване на правомощия, може да му позвъни в кантората. Общо взето се стигна до три варианта, единият от които бе отхвърлен като много разтеглен и продължителен. Междувременно Дегън звъня два пъти на адвоката си, до като нещата се решат окончателно. Накрая Паркър обеща да се заеме веднага, а Дегън се съгласи да се срещне със съдия, щом се

наложи. До понеделник, даже и по-рано трябваше да успеем да се доберем до съдържанието на сейфа.

Паркър се канеше да тръгва, когато се обади сержант Пърли Стебинс от „Убийства“, Имаше неприятна новина. Не можах да отговоря на въпросите му и предадох на Улф какво ми каза:

Стебинс е на телефона. Снощи в 11,48 часа вечерта на Ривърсайд са блъснали с кола човек. Убитият е Джон Джозеф Кимс. Преди един час намерили колата, която го е блъснала, паркирана на Бродуей. Двигателят е още топъл. Снощи е била открадната от 92-ра улица. Това, че колата е крадена, кара Пърли да се съмнява в преднамерено убийство и го свързва с евентуално разследване, което Кимс е вършил. Исква да знае дали си го изпратил ти. Отговорих, че не винаги ме информираш подробно и обещах да му предам твоя отговор.

— Кажи му, че съм зает в момента. Ще го избереш по-късно.

Предадох каквото трябва и затворих телефона.

Улф беше стиснал устни, а слепоочията му пулсираха. Погледна ме напрегнато и настойчиво попита:

— Ти го познаваш. Каква е вероятността да е загинал по невнимание?

— Никаква! Джони не би го допуснал.

Искаше да знае мнението и на Сол.

— Арчи е прав, сър. — Сол беше станал, докато предавах думите на сержанта. — Не, че е невъзможно по принцип, но не мога да го повярвам точно за Джони.

Улф отпрати този път поглед наляво.

— Мисис Моллой, досега липсваха доказателства, че Хейс е невинен и вие имахте право да го подозирате в убийството на съпруга си. Вече можете да се успокоите. Такова доказателство е налице. Снощи изпратих Джони Кимс да издири и разпита няколко души по делото Хейс, и са го убили. Това ми е достатъчно да считам, че Питър Хейс е невинен. — После извърна рязко глава вдясно. — Мистър Паркър, трябва спешно да ускорим нещата. Моля ви да действувате бързо!

Не бих казал, че това е в стила на Паркър, но се раздвижи. Тръгна към входната врата и излезе от кантората.

Тонът на Улф накара и Дегън да се намеси. Неговият въпрос беше малко неочакван.

— Давате ли си сметка какво говорите, мистър Улф?

— Да, сър. Защо? Имате ли нещо против?

— Не става дума за това. Вие сте доста възбуден в момента и се съмнявам дали ясно съзнавате какво обещахте на мисис Моллой. Не са ли това напразни надежди в случай, че не успеете да докажете невинността на Питър Хейс? Позволявам си да ви попитам в качеството си на неин стар приятел.

— Възможно е да сте прав. Приемете го като една малка хитрост, насочена против мен. Поемайки ангажимент към мисис Моллой — пред свидетели, аз се задължавам да докажа твърдението си с цялата своя отговорност и авторитет. В случай, че не успеем, и двамата ще го преживеем еднакво тежко.

— Не трябваше да го казвате по този на чин! — Дегън сложи ръка на рамото ѝ. — Зелма, много ще се радвам, ако излезе прав. Знам колко ти е тежко. Мога ли да направя още нещо за теб?

Мисис Моллой кимна отрицателно с глава и аз отидох да го изпратя до вратата. Като се върнах, Сол беше седнал по-близо до Улф, който обясняваше нещо на мисис Моллой.

— Ще отговоря на въпроса ви, само при едно условие — да не се доверявате на никого.

— Никой не трябва да подозира какво замислям. Освен Дегън, имам сериозно основание да подозирам и други ваши приятели. Готови ли сте да изпълните условието ми?

— Приемам всичко, което е в полза на разследването — заяви тя категорично. — Попитах само какво е трябвало да свърши Джон Кимс.

— Ще ви кажа, може би ще ми помогнете. Преди това искам да ми обещаете пълна секретност!

— Можете да разчитате на мен!

Без да я изпуска от погледа си, потри нос с ръка. Отново бе изправен пред един стар, неразрешим проблем — малко мъже си държат езика зад зъбите, а сред жените изобщо няма такива. В този момент Улф имаше нужда от факти и прецени, че трябва да рискува.

— Кимс тръгна към 7 часа снощи със задачата да издири тези, с които сте ходили на театър вечерта на 3 януари, за да разберем... Но какво ви е, мисис Моллой?

Беше отворил уста от изненада.

— Остава да кажете, че подозирате и мен! Да, вие почти го казахте преди малко.

— Стига глупости! Алибито ви не ме интересува. Кимс трябваше да научи как стоят нещата с излишния билет за театър. Той е бил поводът да излезете онази вечер. Някой е трябвало да осигури отсъствието ви от апартамента, за да бъде спокоен, че съпругът ви е сам. Кимс получи имената и адресите на мистър Ъруин и семейство Аркоф. Трябваше веднага да ми докладва, ако поканата за театър е била нагласена. Не успя, но сигурно е попаднал на много сериозна улика. Страхът от разкриването ѝ е накарал убиецът на Кимс да открадне колата, с която го е блъснал.

— Но тогава... — Тя отхвърли мисълта с отривисто движение на главата си, — Не мога да повярвам! Сигурно Кимс го е видял!

— Не знам. Не успя да се обади. Мисис Моллой, разкажете ми какво точно се случи вечерта на 3 януари!

— Мисис Аркоф ми се обади по телефона в 7,30 часа. Вече го казах на процеса.

— Знам, но искам да го чуя от вас. Какво ви каза тя?

— Каза ми, че заедно със съпруга си са по канили Том и Фани Ъруин на вечеря и на театър. Двамата са били вече в ресторанта, когато Том им позвънил да каже, че Фани ос тава вкъщи, защото има главоболие. Уговарят се да се срещнат направо във фойето театъра. Тогава Рита Аркоф покани мен и аз се съгласих да отида с тях.

— Ходихте ли в ресторанта?

— Не, нямаше време. Трябваше да се облека. Срещнахме се в театъра.

— Колко беше часът?

— 8,30.

— Те бяха ли вече там?

— Да — Рита и Джери. Почакахме малко Том заедно. После двете с Рита решихме да влезем, а Джери остана във фойето до идването на Том. Рита му каза да остави билета на Том на касата. Джери ѝ възрази, че имат уговорка да се чакат. Рита и аз не искахме да пропуснем началото и побързахме. Играеше се „Чучулигата“ с Джули Харис.

— Скоро ли дойдоха двамата мъже?

— Доста време мина. Появиха се почти в края на първото действие.

— Кога свърши то?

— Не зная. Стори ми се много дълго.

— Арчи, нали си гледал пиесата?

— Да, сър. Първото действие свършва към 9,45 или 9,40.

— Ти, Сол гледа ли „Чучулигата“?

— Да, сър, първо действие свършва в 9,40.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, сър. При мен всичко се запечатва.

— И се оказва много ценно в момент като сегашния. Мозъкът е за това — ако го имаш. За колко време се стига до 171 Ист стрийт — 52 до театъра?

— След 9 часа ли, сър?

— Да.

— При бърз ход, ако няма много хора, за 8 минути, а при най-лошия случай — за 15.

— Мисис Моллой, учудвам се, че не сте отдали никакво значение на този факт. Анонимното обаждане за чутия изстрел е било в 9,18 часа. Полицията пристига в 9,23. Дори и да ги е изчакал, което не мога да допусна, убиецът е могъл да стигне до театъра преди края на първото действие. Не ви ли мина през ума?

— Искате да кажете, че Джери и Том са могли да убият Майк?

— Ами да. Чудно ли ви се струва?

— Не е възможно!

Тя почти извика. Улф схвана, надявам се, какво я накара да реагира така. В момента, когато е научила, че съпругът ѝ е с куршум в главата, а П. Х. с пистолет в джоба се е опитал да избяга, тя си е представила случилото се, което и досега тегне като камък на шията ѝ. Бях сигурен, че никога няма да го сподели с Улф.

— Джери и Том не са имали причина да го убият! Защо за бога? И после те и двамата са били в бара отсреща. Том влезе малко след нас с Рита и каза, че му се пие нещо — двамата са отишли там за по едно...

— Кой ви каза това?

— И двамата ни го казаха, а ние възразихме, че са се поувлекли.

— Хайде да се върнем малко — изръмжа Улф. — Не е ли било по-нормално мистър Аркоф да остави билета на касата, вместо да чака във фоайето?

— Работата е там, че Рита не го помоли, а просто му нареди. Такава си е. Джери мрази тя да му диктува какво да прави. Вижте какво, мистър Улф! — каза тя искрено. — Някой си е убит и това може да значи нещо, но какво общо има всичко с мен? Не ме е грижа какво ще стане по-нататък! Аз съм почти труп и не бих си мръднала пръста за никого, дори за най-добрите си приятели! Мисля, че си губите времето. Да приемем, че са излъгали за бара! Сигурна съм, че никой от тях няма повод да убие Моллой.

— Ще видим — Улф я прекъсна. — Снощи някой е имал толкова сериозен повод да се страхува от Кимс, че го е убил. Погледът му се премести върху часовника. — След 7 минути обедът ще бъде готов. Вие, мисис Моллой, ще обядвате с нас. И ти Сол. После Сол ще остане на разположение на мистър Паркър, а вие ще ми разкажете най-подробно какво знаете за приятелите си; след това ще ги поканите да дойдат тук в 6 часа.

— Няма да мога! — опита се да протестира. — В никакъв случай! И то сега?

— Казахте, че не искате да мислите за никого. Вчера сутринта Питър Хейс в разговор с Гудуин е използвал същия израз — че е почти труп. Имам намерение...

— Вярно ли е това, мистър Гудуин? — изплака тя. — Вие сте го видели? Какво ви каза?

— При него стоях само няколко минути. Освен, че повтори вашите думи, не добави нищо по-особено. Той сам ще ви разкаже всичко като приключим. — Трябваше да се уточним с Улф. Какво да кажа на Пърли? Обещах да му се обадя.

Улф пощипваше леко носа си. Беше си въобразил, че това засилва обонянието му. От кухнята се носеше едва доловим аромат на кнедли.

Кажи му, че аз съм изпратил Кимс снощи по разследването на по-особен случай и не ни е известно кого е видял преди да умре. Ще узнае всичко, щом попадна на следа. Искам да говоря с тези тримата преди него.

Когато посегнах към телефона, Фриц съобщи, че обядът е сервиран.

Х

Неотдавна получих писмо от читателка на мои разкази за Нироу Улф. Искаше да ѝ отговоря защо съм против брака. Споделяше, че е на 23 години и желае да се омъжи. Опитах се да ѝ обясня, че в това по принцип няма нищо лошо — бедата е в отношенията на хората един към друг, след като заживеят заедно. И за да бъде по-конкретен, предложих на читателката си някои примери. Послужи ми срещата със семействата Аркоф и Ъруин. Без да споменавам имената им, цитирах репликите, които си размениха преди да започне планираният от Улф разговор с тях.

Изсипаха се и четиримата в 6 часа в петък. В коридора настъпи малко суматоха, докато събличаха и закачаха палтата си. Вече се канех да ги въведа в кантората, когато един жест на Рита Аркоф привлече вниманието ми. Тя хвана съпруга си за лакътя, посочи му стола до стената и му каза да си остави там шапката. Нищо чудно, че Джери беше изчакал Том във фоайето. В такива случаи е нормално човек да я прати по дяволите или най-малкото да я погледне неодобрително. Спестих му едно от двете, като взех шапката и я поставих на закачалката. Вътре беше ред на семейство Ъруин да се прояви. Том Ъруин взе стол и плътно го приближи до този на съпругата си. Идеята ми да се чувстват удобно, на известно разстояние един от друг бе провалена. Том седна до Фани, взе ръката ѝ в своята и остана така до края. Не съм бил никога против тайнството на две хванати ръце, когато се стремиш към близостта на другия, но съм твърдо убеден, че това е въпрос на взаимност. Тук случаят беше друг. Фани искаше да дръпне ръката си, макар че не предприе нищо. Искрено желяех да предпазя 23-годишната си читателка от подобни грешки и същевременно виждах колко безсмислено е това мое желание. Сигурно и тя щеше да даде своя принос за опорочаване на брачното съжителство — тя или бъдещият ѝ съпруг.

Но нека не избързвам, за да не пропусна някои събития, станали преди 6 часа. Два пъти ми прекъснаха обедата — бяха Фред и Ори. Фред

Дъркин напразно се беше срещнал с продавача от смесения магазин. Също без резултат бе обиколил и всички места с телефони около 52-ра улица. Казах му да си дойде в кантората. Ори се интересуваше дали се е намерил пълномощник, който да действа от името на мисис Моллой и обеща да се прибере. Дойдоха преди да сме приключили с обеда. Улф им съобщи за Кимс.

Всички бяхме на мнение, че има голяма разлика между една случайна злополука и предварително подготвеното убийство на Кимс. Не бих казал, че момчетата го обичаха. Свързваха ги общите акции. Фред Дъркин замислено отбеляза какви негодници продължават да щъкат по белия свят. Ори довърши мисълта му:

— Един от тези гадове скоро ще си го получи!

Мислеха си го, но никой не посмя да каже нищо. Участта на Джони можеше да сполети всеки.

Тримата тръгнаха в различни посоки. Сол отиваше при Паркър, Ори взе ключовете за апартамента на Зелма Моллой да провери съдържанието на кашоните, а Фред трябваше да разпита в театъра Лонгейкър и бара отсреща дали някой си спомня Джеръм Аркоф и Том Ъруин. За Фред все оставаха дреболиите. Описание на външността на двамата той получи от мисис Моллой.

Щом тръгнаха, Улф се зае отново с нея — искаше подробно да знае всичко за приятелите ѝ. Междувременно тя ги покани по телефона да дойдат в кантората в 6 часа. Сигурно не е споделила с тях намерението на Улф да разбере кой от четиримата е убил Майкъл Моллой. Ако ме е слушала добре, може би е свързала срещата с опита на Улф да помогне на Фреър при обжалване на присъдата.

В момента беше натясно. Само да имаше някакъв начин да бъде освободен от затвора нейният П. Х., тя беше готова на всичко. Приятелите са друго нещо. Те си остават такива до момента, в който се окаже, че си се лъгал в тях. Според мен Зелма се справяше много добре, без да бъда обвиняван в пристрастие. Придържаше се към фактите. Например тя не ни каза, че Фани Ъруин и Пат Дегън се срещат тайно; Рита Аркоф само предполагала, че е така.

Според описанието Джеръм Аркоф бе здравеняк на 30 години с продълговато сериозно лице, сивосини очи, дълъг нос и големи уши. По професия телевизионен режисьор — не се оплакваше от липса на успех, но беше хванал вече язва. Бил е приятел на Рита, докато Зелма и

тя са работили като манекени. По същото време Рита и Джеръм се оженват, а Зелма постъпва в кантората на Моллой. Между Аркоф и Моллой, които се запознават чрез съпругите си, не е съществувало нито приятелство, нито враждебност. Нищо в отношенията им не би могло да доведе до убийство. Зелма допускаше, че Моллой и Рита са могли да сложат рога на Аркоф, а той си е отмъстил, като е убил Моллой, но да натопи Хейс беше абсурд. Аркоф го обичаше.

Другият, Томас Л. Ъруин, административен директор по пласмента в голяма типографска компания, беше описан като красив строен мъж на 40 години, леко мургав, с редки черни мустаци. Зелма се запознала с него скоро след брака си с Моллой. Тогава срещнала и Патрик Дегън. Дегън и Ъруин са били в делови отношения, докато Ъруин и Моллой не се понасяли изобщо — разменяли си непрекъснато остри реплики. Това, според мисис Моллой, не било някаква сериозна вражда.

Единственото, за което Улф се залови, макар да бе дребно, се оказа подозрението на Рита Аркоф за съществуващата връзка между Фани Ъруин и Пат Дегън. Но дори и Ъруин да знаеше за нея, какво облекчение би му донесло убийството на Моллой? Улф се намираше в задънена улица. Сол се обади точно навреме от кантората на Паркър. Някои от готовите документи чакаха подписа на мисис Моллой пред нотариус. Налагаше се да тръгне веднага и тъй като беше 4 часа, Улф се качи при орхидеите.

Искаше ми се междуременно да прескоча до 52-ра улица да помогна на Ори, но бях инструктиран да не напускам кантората. И добре, че не излязох. Обадиха се Лон Коен, клиентът ни от Омаха и Пърли Стебинс. Последният не ми повярва, че не зная какво е успял да научи Кимс преди да го убият и когато чух звънеца на входната врата, очаквах да цъфне Стебинс. Не познах. Отидох да отворя, а пред мен стоеше висок слаб младеж с тесни рамене и гледаше мрачно. Едва не се сблъскахме. Не можа да нахлуе, както се канеше, защото бях блокирал входа. Настояваше да се види с Арчи Гудуин.

— Как си със зрението? — попитах.

— Ами добре. Защо?

— Защото той е пред теб. А пред мен кой е?

— О, един хитрец...

Започнахме лошо, но скоро се разбра, че аз съм хитрецът, а не той. Името му беше Уилям Лесър, приятел на Дилиа Брандт. Поканих го да влезе в кантората. Не пожела да седне.

— Снощи си посетил мис Брандт — каза предизвикателно, за да се измъкне от неловкото положение.

— Точно така — признах.

— По повод на някаква статия за Моллой.

— Правилно си информиран.

— Искам да зная какво ти каза Дилиа за връзката си с Моллой.

Извъртях стола и седнах.

— Само че ще седна, защото историята е доста дълга. И освен това искам...

— Спомена ли ти за мен?

— Като че ли не, но първо трябва да знам какъв си й. Не ми приличаш на детектив. Брат ли си на мис Брандт, или неин чичо? А може да си адвокат на госпожицата?

Приближи юмруците си плътно до бедрата.

— Ако бях неин брат, нямаше да се казвам Лесър. Приятели сме. Ще се женя за нея.

Повдигнах вежди.

— Тук вече си сбъркал. Бракът се гради върху взаимно доверие, както съм чувал да казват, и най-малко аз ще седна да ти разправам за бъдещата ти съпруга. Защо не питаш нея?

— Вече я питах.

— Значи така. Можеш да седнеш. Кога ще се жените?

Огледа стола, като че очакваше на него да види нещо остро и седна.

— Имам чувството, че не разбираш за какво съм дошъл. Тя знае за моето посещение при теб. Ние си вярваме. Става въпрос за статията. Интересува ме какво ще пишете нея за съпругата ми и този Моллой.

— И с право, само че тя още не ти е съпруга. Кога ще бъде сватбата?

— Веднага. Днес получихме разрешението за брак и ще се оженим другата седмица.

— Поздравявам те! Ти си щастливец, Ле сър. Откога я познаваш?

— Има малко повече от година. Питах те нещо и държа да получа отговор.

— Не възразявам, — Кръстосах крака и се облегнах назад, — Мисля, че ще те успокои фактът, че никое списание не би публикувало материал, с който мис Брандт и ти не сте съгласни, нарича се ненамеса в личния живот на хората. Това е идея! Статията ще стане много поинтересна, ако има и истинска любов. Знаеш, че най-общо това е разказ за последните десет месеца от живота на убития през погледа на неговата секретарка. Значи през цялото време, докато тя от съжаление излиза с него, сърцето ѝ вече принадлежи на друг. Влюбена е в млад мъж, който иска да се ожени за нея. Ще стане малък шедьовър — с контраста между трагедията на жертвата, обречена на смърт, без да подозира това, и трепета на една нова любов. Разбираш ме, нали?

— Сигурно ще излезе нещо. Какво ти каза тя?

— Не се тревожи! Когато материалът е готов, имате право да промените или да изхвърлите всичко, което не ви харесва. Кога се сгодихте?

— Отдавна беше ясно как ще завърши.

— Преди убийството ли го направихте?

— Не сме сгодени официално. Какво значение има?

— Мисля, че няма. Докато тя прави всичко от съжаление към Моллой, се обрича на другия или се надява това да стане скоро. Виждам го вече готово! Само ако бихме могли да вмъкнем и няколко реда за убиеца! Спокойно можем да го наричаме така, защото той вече е осъден. Жалко, че не познаваш Питър Хейс.

— Не го познавам.

— А чувал ли си, че е бил влюбен в мис Моллой?

— Не. До арестуването му не знаех нищо за Хейс.

— Това не е важно. Предположих, че мис Брандт ти е споменавала за него. Коментирали са с Моллой.

— Тя ли ти каза?

— Не си спомням. Трябва да погледна бележките си, а те не са тук. Какво мислиш за пътуването на Моллой и Брандт до Южна Америка?

— Какво пътуване? — Лесър отново се настрои враждебно. — Не забравяй, че съм тук, за да разбера какво е казала на теб!

— Извинявай! — изказах съжалението си. — Имаш честната ми дума, че нищо няма да бъде отпечатано без твое знание. А за останалото, не трябва да споделям с никого разговора ни с мис Брандт.

Работя за един клиент и записките ми на разговора са само негова собственост.

— Значи няма смисъл да питам.

— Май че така стоят нещата, но...

Той стана и излезе. В гръб изглеждаше още по-хилав. Последвах го след минута — беше облякъл палтото си и вече отваряше врата та. Затръшна я здраво. Като се върнах в кантората, беше 5,35. Дилиа Брандт сигурно се бе прибрала, а може да си е взела един ден за уреждане на разрешението за брак. Позвъних ѝ, но не се обади никой.

Имах нужда да прехвърля в съзнанието си още веднъж разговора с Лесър. При него имаше наченки на мотив и това ми хареса — единственият от заподозрените досега. Не е било трудно да се справи и с Питър Хейс. Само дето не се връзваше с главоболието на Фани Бруин и оставането ѝ вкъщи, за да бъде поканена на театър Зелма Моллой. Как беше разбрал, че Моллой е сам в апартамента? Струваше си да се намерят отговорите на тези въпроси и поради още един факт — Лесър бързаше да се ожени за Брандт, а съпругата на който и да е обвиняем не може да бъде свидетел по образуваното срещу него дело.

Избрах отново Дилиа Брандт. Този път се обади.

— Току-що научих, че се омъжвате. Обаждам се да Ви пожелаая щастие в брака.

— О, благодаря Ви! Много ви благодаря! Бил при Вас ли е?

— Беше, но преди няколко минути си тръгна. Симпатичен младеж. Радвам се, че се запознах с него. Беше малко разтревожен за статията, но се разбрахме. Значи знаехте, че той ще ме посети?

— О, да. Той сам пожела и го приех за съвсем естествено, след като ще бъде мой съпруг. Всичко ли му казахте?

Цялата тази работа доста ме усъмни — да измъкват от мен информация един за друг, а щяха скоро да се женят... Казах, че не сме говорили много след уверението, което му дадох.

— Между другото, добре, че се сетих! Снощи пропуснах да ви питам. В края на нашата история като кулминация трябва да уточним къде сте били и какво сте правили вечерта на 3 януари малко след 9 часа, когато Моллой е бил убит. Предполагам, че си спомняте?

— Разбира се, бях с Бил. Вечеряхме и после танцувахме в Дикси Бауър. Тръгнахме си след полунощ.

— Това е чудесно. Ще се получи много добре. Споделих с Бил най-новата идея за историята в списанието. Докато се опитвате да бъдете мила с Моллой от съжаление към него, вие се влюбвате в млад мъж, който...

Тя изведнъж ме прекъсна.

— О, на вратата се звъни! Трябва да е Бил!

Чух характерния при затваряне на телефона звук в слушалката. Нищо друго не ми оставаше освен да затворя и аз. В този момент Улф слезе с асансьора от горния етаж и до като влизаше в кантората, за да заеме място то си зад бюрото, входният звънец иззвъня. Пристигаха семействата Аркоф и Ъруин. Впрочем вече ви казах в началото как Рита Аркоф нареди на съпруга си къде да закачи шапката си, и как Ъруин, сядайки плътно до съпругата си, взе ръката ѝ в своята. А Зелма? Усетихте ли, че пропуснах Зелма Моллой? Можех да се върна назад и да разкажа за нея, но нямам желание. Бих искал да го запазя за себе си.

Около 5 часа мисис Моллой се върна от кантората на Паркър и заедно с Улф се качи ха да разгледат орхидеите. В 6 часа тя седеше на червения кожен стол, а приятелите ѝ бяха само на няколко крачки.

XI

Зелма и четиримата се поздравиха необичайно сдържано за приятели, но това не изненада никого. Моллой ни помагаше да разобличим някой от тях в убийство, а и кантората на известен частен детектив, където ги бе поканила, едва ли е най-приятното място за среща. Мисис Моллой насочи погледа си към Улф, докато за тях интересна беше тя. Аз държах под око четиримата.

Описанието на Том и Джери се оказа съвсем точно.

Джеръм Аркоф, широкоплещест и по-ви сок от мене, бе отчайващо сериозен — може би язвата му създаваше неприятности. Том беше друг. С подрязаните си мустаци ми заприлича повече на саксофонист от оркестър. Но изражението на Фани личеше усилието ѝ да прикрие ужасното си главоболие. Въпреки всичко не бих казал, че е грозна. Когато се чувства добре, сигурно е доста красива. Беше руса — обикновено силното главоболие загрозява русите жени. При brunетките обратно — когато е леко, ги прави по-меланхолични и привлекателни. Рита Аркоф не се нуждаеше от допълнително разкрасяване. Имаше плавна предизвикателна походка, кос поглед и някак се цупеше, когато говори. Очите на Улф се плъзнаха от лявата страна, където седяха семейство Аркоф, надясно към семейство Ъруин.

— Не смея каза той, да ви благодаря, че дойдохте, тъй като мисис Моллой ви покани. Предполагам знаете защо сте тук. Адвокатът на Хейс, Албърт Фреър, възнамерява да обжалва решението по делото и ние се опитваме да му помогнем. Ще се присъедините ли към нас?

Размениха си погледи.

— Разбира се — заяви Джеръм Аркоф. Има ли шанс да успее?

— Мисля, че да — каза Улф спокойно. Някои факти не са проверени както трябва от полицията, от една страна, и от друга — по вина на мистър Фреър поради липса на средства и възможности... А би трябвало...

— Сега разполага ли с такива? — го прекъсна Том Ъруин.

Гласът му изобщо не отговаряше на неговата физика. Да си призна очаквах да говори по-пискливо. Изненада ме баритонът му.

— Не, мистър Труин, но тъй като аз проявявам интерес към делото по съвсем друг повод, съм решил да стигна докрай, като финансирам разследването. Както казах, има някои неща, които трябва да се проверят внимателно. Затова снощи изпратих един от моите хора, Джони Кимс, да проучи дали в деня на убийството мисис Моллой е била поканена на театър нарочно, за да може убиецът свободно да действа в нейно отсъствие.

— А, вие ли го изпратихте? — попита Аркоф.

Съпругата му погледна обидено към Зелма.

— Зелма, скъпа, така ли трябваше да постъпиш? Знаеш много добре, че...

— Моля ви! — Улф повдигна към нея длан, а в гласа му прозвуча известна острота. — Не е нужно да давате воля на възмущението си. Нямам злонамерено отношение към нито един от вас. Поканата за театър може да е случайна и убиецът да се е възползвал от това. Ако тя е била предварително замислена, може да не е замесен никой от четирима ви. Кимс трябваше да разбере как стоят нещата, като се срещне с всеки поотделно. В списъка му на първо място беше мисис Аркоф, тъй като тя поканва мисис Моллой по телефона. — Загледа се в Рита. Срещна ли се Кимс с Вас, госпожо?

Опита се да каже нещо, но съпругът ѝ я прекъсна.

— Почакай, Рита! — Забелязах, че и той може да командва. — Какво става тук? Ако вие сте го изпратили, защо не питате него? Имаше ли смисъл всички да идваме тук? А може би не сте го изпратили вие?

Улф кимна с глава. Притвори очи за малко, после отново ги отвори и пак кимна.

— Твърде логично заключение, мистър Аркоф, но в нашия случай погрешно. Аз го изпратих; но той не е в състояние да ни каже нищо, понеже е мъртъв. Докато е вървял по Ривърсайд, малко преди полунощ вчера вечерта, го блъска автомобил и го убива. Възможно е да е злополука, но не ми се вярва да е така. Мисля, че е бил убит нарочно, защото е открил нещо, което е заплашвало сериозно някого. Следователно счетох за необходимо да разпитам веднага тези, с които е разговарял. Вие трябваше да бъдете първата, мисис Аркоф.

Съпругът ѝ отново се намеси.

— Но това е друго — каза на Улф. — В гласа му имаше промяна. — Какво ви кара да сте толкова сигурен, че не е обикновена катастрофа?

Улф поклати отрицателно глава.

— Няма смисъл да обсъждаме това, мистър Аркоф, тъй като полицията също подозира, че не е станало случайно. Един сержант от отдел „Убийства“ ми се обади днес да ме попита дали Кимс е мой човек. Искаше да знае точно задачата му и с кого се е срещнал, отложихме отговора с мистър Гудуин.

— Сержантът се обади по-късно пак — се намесих аз.

— Какво му каза, Арчи?

— Че правим всичко възможно да се доберем до нещо и ще го уведоим веднага, щом попаднем на следа.

Улф отново се обърна към четиримата.

— Исках да говоря първо с вас. Интересува ме дали Кимс е разкрил това, което ви заплашва. А може би съществува и някой друг?

В този момент Фани Ъруин изведнъж заяви:

— При мен нямаше нищо съмнително! — Вече не се държаха с Том за ръце.

— Точно това искам да разбера, мисис. В. полицията чакат от мен вашите имена. Не мога да отлагам повече. Ако ви е по-лесно разкажете всичко на мен или предпочитате да отидете там?

— Боже мой! — изпъшка Том. — Каква ужасна каша!

— И всичко това благодарение на Вас. — Аркоф се нахвърли върху Улф — и вашия Кимс. — Обърна се и към мисис Моллой. — А ти, Зелма, си в дъното на тази бъркотия!

— Остави Зелма на мира! — извика Рита ядосано. — Тя си знае какво преживя и това ѝ стига! — Вече не се цупеше. — Продължавай те, мистър Улф! Хайде да свършваме с всичко най-сетне! Вашият сътрудник дойде у нас. Имахме среща със съпруга ми, за да вечеряме някъде навън. Представи се и каза, че прави разследване по процеса Питър Хейс. Помислих, че иска да провери алибито на Зелма и му казах, че е била с мен през цялото време. Той обаче се интересуваше по-скоро от поканата. Попита ме кога реших да поканя Зелма. Обясних, че това стана в ресторанта след обаждането на Том, щом разбрах за главоболието на Фани. На въпроса му, защо съм предпочела

точно Зелма, отговорих, че я харесвам и обичам да бъда в компанията ѝ. Том също предложи да поканим нея и не се наложи да уточнявам защо — вече бях направила избора си. Това е всичко. Закъснявах, а и нямаше какво повече да кажа на Кимс. Всъщност има още нещо. Той попита кога може да се срещне със съпруга ми. Отговорих, че ще се върнем около 10 часа.

— Успяха ли да се срещнат?

— Да. Когато се прибрахме къщи, малко след 10 часа, той ни чакаше във входа.

Улф погледна въпросително към Аркоф. Джери се поколеба за миг и сви рамене.

— Останахме там. Не го поканих в апартамента, защото трябваше да преглеждам сценарии. Зададе ми същите въпроси като на Рита. Не му казах кой знае какво. Още повече, че не аз, а Рита беше говорила с Том по телефона. Опита се да хитрее с въпроса защо точно Зелма сме поканили, писна ми и го пратих да си гледа работата.

— Беше ли разговарял със семейство Ъруин?

— Мисля, че не.

— После Кимс си тръгна, предполагам.

— Сигурно. Оставихме го долу и взехме асансьора.

— Значи вие със съпругата си се качихте в апартамента.

— Точно така.

— Какво правихте после? Аркоф нервно въздъхна.

— Ако преди половин час знаех, че ще трябва да отговарям къде съм бил по време на убийството, бих се усъмнил, че някой от нас тук не е с всичкия си.

— Реакцията ви не ме изненадва. Много често този въпрос се възприема като неуместен. Та къде бяхте?

— Бях в апартамента и работих над сценариите до полунощ. Съпругата ми беше в другата стая. Отсъствието на единия от нас щеше да се забележи. Бяхме само двамата.

— Звучи убедително, а може да се каже и по друг начин — добре обмислено. Мисис Ъруин, щом Кимс е знаел, че е Ваша идеята за мисис Моллой, предполагам, че се е срещнал с Вас.

Изречението на Том говореше колко му липсва ръката на съпругата му. Понечи да каже нещо, но се спря. Набра смелост и продължи.

— Не бих казал, че ми харесва всичко това. Ако някой трябва да ме разпитва по повод на убийството, предпочитам да отида в полицията.

— Том, прекаляваш! — Фани не издържа. — Мистър Улф няма да те изяде. Поучи се от Рита! Мога ли да разкажа как точно беше, мистър Улф?

— Защо не, ако сте била там, мисис.

— Разбира се, че бях. Какво му беше име то на този ваш сътрудник.

— Джон Джозеф Кимс.

— Точно така. Той дойде в 9 часа, когато ние излизахме. Обещахме на наши приятели да се отбием и може би нямаше да бъдем вече къщи, ако не се наложи прислужницата да оправи хастара на мантото ми. Повтори същото както при Рита, за подновяване на процеса срещу Питър Хейс. Със съпруга ми коментираха телефонния разговор в ресторанта.

— Разказът на мистър Ъруин съвпадна ли с този на мисис Аркоф?

— Естествено. Как иначе? С единствената разлика, че аз предложих да поканят Зелма. Имам ѝ доверие. Аз съм доста ревнива. И приятелите ми го знаят. Останах с впечатлението, че Кимс има още въпроси, но трябваше да тръгваме. Мантото ми беше готово, и няхмахме какво повече да споделим с него.

— Съпругът ви каза ли му, че идеята за мисис Моллой е Ваша?

— Сигурна съм в това. Нали Том?

— Да.

— После отидохте на гости. До колко часа стояхте у приятелите си?

— Не беше късно, около 11 часа. Оказа се доста скучно, а и съпругът ми беше уморен. Върнахме се и си легнахме. Ние спим в една стая.

Улф направи гримаса, но се усети и бързо я свали от лицето си. Мисълта да спи в една стая с когото и да било го влудява.

— Следователно вие и съпругът ви сте говорили с Кимс само веднъж или се срещнахте пак?

— Но това бе невъзможно!

— А вие, мистър Ъруин?

— Не съм се виждал с него втори път.

— Съпругата ви всичко ли каза, или имате да добавите нещо?

— Така е както го разказа тя. Мога само да ви осведомя, че прислужницата ни не си отива през нощта. Онази нощ също беше в къщи.

— Благодаря ви. Това ще ни помогне, ще го включа в доклада си за полицията. Мисис Ъруин, още една малка подробност, ако позволите. Представете си, че още през деня решавате да не ходите на театър. Бихте могла да споделите между другото с приятелка по телефона, че Зелма ще отиде вместо Вас. Така ли беше?

— Съвсем не. Реших да остана в къщи след като съпругът ми се прибра.

— Тогава изведнъж ви заболя главата.

— Не разбирам какво имате предвид под „изведнъж“. Цял следобед лежах и вземах лекарства. Надявах се да ми мине.

— Често ли страдате от главоболие? Ъруин избухна.

— Какво общо има това с убийството?

— Може и да няма, мистър Ъруин, — призна Улф, — но при липса на улики твърде дребни неща се оказват важни.

— Струва ми се, че нищо няма да излезе — додаде Аркоф. — Защо всъщност сте се насочили към мисис Моллой? Ако някой друг е убил съпруга ѝ, то този човек е познавал Моллой. Просто му се обажда и иска да се срещнат насаме. Моллой го поканва в апартамента, като разбира, че Зелма ще ходи на театър. Възможно е да е било и така.

— Прав сте — съгласи се Улф. — Затова трябва да се изясни точно този момент с по каната на мисис Моллой. И сигурно щяхме да сме приключили досега, ако не бяха уби ли Кимс. Кой и защо го е убил?

— Някакъв идиот или маниак!

— Може. Аз обаче не поддържам тази версия. Вашите разкази дотук ме удовлетворяват, но дори и да не сте съучастници, с вас не съм свършил, колкото и неприятно да ви звучи. Искам да ми кажете точно какво стана вечерта на 3 януари в театъра. Какво има, Арчи?

— Сър, преди това да приключим с миналата вечер и убийството на Кимс — обърнах се към четиримата, — спомена ли той името Бил Лесър на някой от вас?

Не бяха го чували. Не винаги по реакцията на неочакван въпрос може да се съди за отговора. Някои хора се владеят прекрасно. Ако тези пред мен познаваха Лесър, то те бяха отлични артисти. Гледаха ме в очакване да им кажа кой е. И Улф искаше да знае същото, но не го показа. Продължихме с разпита.

— Доколкото съм информиран, мисис Моллой и мисис Аркоф са заели местата си преди започване на представлението. Един час след това се появяват съпрузите, вече по сетили бара отсреща. Така ли е, мистър Аркоф?

И двамата не обърнаха никакво внимание на думите на Улф. Според тях щом не са убили Моллой, а това беше абсурдно твърдение, нищо друго нямаше значение. Не намираха за необходимо да обсъждат какво са правили на 3 януари. Улф ги заплаши, че ще обясняват в полицията отказа си да сътрудничат при разследването.

Тогава Рита не се стърпя и предупреди съпруга си да престане да спори, защото така само се протакат нещата и става по-лошо. Неочаквано тя отсече сърдито:

— Какво толкова обидно има? Признайте си, че пак прекалихте в бара!

Джери я унищожи с поглед и започна да говори.

— Рита и аз се видяхме със Зелма във фойето на театъра в 8,30. Дамите влязоха в салона, а аз останах да чакам Том. След няколко минути той дойде и призна, че му се пийва нещо. Каза още, че не си пада по пиеси за Жана д'Арк. Прекосихме улицата и му ударихме по няколко. Върнахме се в края на първо действие.

— Потвърждавате ли казаното, мистър Търуин?

— Да, напълно.

Улф обобщи с повдигане на ръката си.

— Всичко е толкова просто, господа. Защо беше тази паника? Излезе само една нова интересна подробност — Търуин не понася пиеси за тази мъжкарана Жана д'Арк. За да разберете какво значи разследване, ще споделя с вас, че сега мога да изпратя десетина от моите хора да обиколят приятелите и познатите на мистър Търуин, да разберат изказвал ли е някога подобно мнение за Жана д'Арк и пиесите за нея. Съмнявам се обаче, че ще стигна чак до там. Някакви въпроси от ваша страна?

Никой нямаше въпроси. Рита стана и отиде при Зелма. Скоро и Фани направи също то. Мъжете се спряха при тях за малко и се отправиха към входа. Взеха палтата си и за чакаха. Когато всички бяха готови, отворих вратата. На излизане чух Рита да казва, че е поканила Зелма на вечеря, но не ѝ било до това. Рита съчувствено бе приела отказа ѝ.

Върнах се в кантората и заварих Зелма да седи безучастно със свити рамене и клюмна ла глава. Очите ѝ бяха затворени. Улф я по моли да остане за вечеря, както и да пренощува под един покрив с нас. Можеше да му потрябва. Бях сигурен, че причината да я за държи е съвсем конкретна. Паркър спомена за възможността да вземем сейфа до обед на другата сутрин. Щяхме да имаме нужда от Зелма, а Улф по принцип винаги подлага на съмнение точността на жените. Ето защо беше готов да вкара в ход цялото си красноречие, за да му се повярва колко приятна е южната стая — точно над неговата, с чудесно легло и много слънце, за съжаление без отстъпка в цените за нощувка и храна.

Тя стана. Отидох с нея до антрето.

— Безнадеждно е, нали? — Това не беше въпрос. Потупах я професионално по рамото и се помъчих да я убедя, че едва сега започваме.

В кантората Улф ме попита за Лесър. Раз казах му за хилавия младеж и Дилиа Брандт. Очаквах да го познава някой от четиримата. Не се впечатли много. Измърмори, че ще из прати Фред Дъркин да провери.

Изведнъж се сетих за Стебинс, но Улф се беше настроил за вечеря. Освен това имаше нужда да прехвърли разговора си с приятели те на мисис Моллой. Въздъхна дълбоко.

— По дяволите! Никаква следа и никаква вероятност да се появи скоро! Не ми се яде!

Изсумтях и заявих, че това е най-малкото, което би ме разтревожило в момента.

XII

Не се наложи да се обаждам на Пърли.

След вечеря отидохме с кафето в кантората. Фред Дъркин се беше върнал преди нас без новини от театъра и бара отсреща. Радвах се, че имаме най-сетне нещо по-свястно за него — Уилям Лесър. Трябваше да издири къде живее, какво работи и бил ли е свободен в 11,48 в сряда вечерта. Последното не си струваше труда, тъй като двете семейства не го познаваха. Улф надуши някаква дреболия и настоя да се проучи.

След Фред пристигна Ори Кедър. Донесе пакет с най-различни неща от кашоните в апартамента на Моллой — едно през друго по-незначителни. Разтворихме го на бюрото ми и заразглеждахме сякаш съкровище, през цялото време Улф си четеше книгата, извадихме календар с кратка бележка на сряда — 2 януари — „Да се обадя на Б.“, купчина рекламни дипляни от Южна Америка, десетина кибрита от ресторанти, които е посещавал, копия с индиго от писма и други подобни. От писмата най-вълнуващото беше до корпорацията Пиърсън за електроуреди с рекламата на електрическите им самообръсначки.

— Не ми се вярва — казах на Ори. — Сигурно си взел някой друг пакет.

— Честна дума — се закле той. — Никога не съм предполагал, че ще намеря такива боклуци.

— И никакви следи от чекови кочани?

— Нито един!

— Майкъл Моллой си го бива — казах на Улф. — Убиват го изведнъж в разцвета на живота му, както се казва, и в кантората няма едно нещо, с което да се захванеш — дори и телефона на бръснаря му! Абсолютно нищо.

— Не бих казал разцвет на живота.

— Това Няма значение. Ако не е очаквал да бъде убит...

Извън входният звънец. Отидох до вратата и запалих външната лампа. Погледнах през стъклото и се обадох на Улф, че идва Креймър.

Беше сам.

— Ори, изчезвай в другата стая! И вземи всичко със себе си. Докато Креймър влиза насам, можеш да се измъкнеш. Утре ще ми докладваш, — Улф беше откъснал поглед от книгата.

Почаках, докато Ори събере съкровището. Обикновено, когато видя зад вратата яката фигура и кръглото, червендалесто лице на инспектора, не свалям веригата. Този път отворих широко и го поздравих любезно.

— Здравей, Гудуин. Тук ли е Улф?

Това е нещо като чувство за хумор. Инспекторът много добре знае, че Улф е вътре, тъй като никога не се случва да бъде навън. Ако ми беше симпатичен, щях да му отвърна в неговия стил, че Улф е отишъл да покара кънки в центъра Рокфелер. Освен това донесеното от Ори съвсем уби желанието ми да се шегувам. Той не ме изчака да го придружа. Когато се върнах, вече седеше на чер вения кожен стол и се гледаха свирепо с Улф. Правят го по навик. От ситуацията зависи да ли ще преминат към приятелски обмен на информация, или ще продължат с яростна размяна на обиди. Този път Креймър поведе разговора доста спокойно. Започна с обещанието ми да се обадя на сержант Стебинс — не го бях изпълнил. Улф измърмори, че не е предполагал инспекторът да го посети лично, за да научи нещо, което може да се предаде и по телефона.

— Но не беше предадено — Креймър изръмжа.

— Сега ще узнаеш всичко — Улф отговори на свой ред.

Креймър се настани по-удобно.

— Тъй като съм тук, има по-важни неща от Джони Кимс. Всъщност каква задача трябваше да изпълни той снощи?

— Разследваше една подробност, свързана с убийството на Майкъл Моллой на 3 януари.

— И ето докъде стигна! Считам, че е редно да се преустановят издирванията във връзка с едно убийство, когато убиецът е даден под съд и вече осъден.

— Това е вярно — съгласи се Улф, — но не и когато е осъден един невинен човек.

Стори ми се, че започват с обидите. Преди Креймър да реагира, Улф продължи:

— Няма ли да ме попиташ как ще докажа невинността на Питър Хейс? Не мога да я докажа засега. Само предполагам, че е невинен и знам, че няма да ти хареса. Но доказателствата съществуват и ще ги намеря. Това трябваше да прави и Джони Кимс снощи.

Сивите проникателни очи на Креймър, с дълбоки бръчки около тях, бяха вторачени в тези на Улф. Цялата история никак не го забавляваше. Не можеше да понася Улф при обикновени разследвания на убийства, а камо ли сега, когато ставаше въпрос за доказване на невинността на осъден, след произнасянето на съда по делото.

— Добре съм запознат със случая Хейс. Аз и моите хора се занимавахме с него.

— Не е имало кой знае какво да се прави. Всичко е било просто и ясно.

— Като за нас, имаш предвид. Каква беше задачата на Кимс снощи?

— Поканата на мисис Моллой за театър, в случай, че е била предварително обмислена и е целяла да я отдалечи от апартамента. Кимс трябваше да се срещне със семействата Аркоф и Търуин и да ми докладва веднага, ако забележи нещо подозрително. Не се обади, което е твърде типично за него, и плати за безотговорността си. Вече знам, че и с четиримата се е срещнал. Днес следобед бяха тук повече от час. С мисис Аркоф се е видял към 8 часа вечерта; след два часа се връща, за да говори и със съпруга ѝ. Междувременно отива и у семейство Търуин.

Улф разказа подробно на Креймър за срещата на Кимс с двамата Търуин. Инспекторът получи пълна и много точна информация от Нироу с изключение на някои несъществени детайли, като запазването в тайна на дейността на Кимс, за да бъде уредена срещата с двете семейства. Едва ли беше необходимо да се споменава това. Креймър се досещаше.

— Изводът е очевиден. Един или двама от четиримата са излъгали. Възможно е и Джон да се е срещнал с пети човек. В краен случай допускам смъртта му да не е свързана със снощната му задача, което ще бъде принуден да приема, както и ти, освен ако не си дошъл да ми кажеш нещо ново.

— Вероятността за злополука е много малка. Блъснат е на една странична алея, а не на главния път. На около 100 фута от мястото на произшествието мъж и жена са чакали някого в паркирана кола.

Убиецът е карал бавно покрай тях. Кимс е появява между две коли, за да тръгне към алеята. Очевидците не са много сигурни дали шофьорът е дал мигач. Когато се приближава до Кимс, колата забавя ход и почти спира. После изведнъж тръгва направо към него и го блъска. Продължила е движението си напред по главния път, докато свие зад един ъгъл преди мъжът и жената да реагират. Знаеш ли, че намерихме колата на Бродуей тази сутрин? Крадена е!

— Вече знам.

— Не ми прилича на случайност. Трябва да запиша това, което преди малко каза — че един или двама лъжат. Как мислиш?

— Трудно е да се каже — Улф намръщи устни. — Не е един, тъй като алиби имат по двойки — мъжете в бара на 3 януари, а снощи и двете семейства са били вкъщи. Впрочем ти разполагаш с адресите им от разследването на делото.

— В съдебната преписка са. Някъде наблизо ли живеят, Гудуин?
— Креймър ме попита.

— Не са далеч — Аркоф са на 80 и нещо в Сентръл Парк Уест, а Ъруин — на 90 и нещо на Уест Енд Авеню.

— Не е много важно. Що се отнася до мен, Улф, делото Хейс е приключено. Виновен е, а и ти не можеш да докажеш обратното. За мен сега на преден план е Кимс, ако неговото е убийство.

— Искаш ли един акъл?

— Не бих се отказал.

— Приключи случая като произшествие. Направете обичайното издирване на убиеца и спрете. В противен случай сам ще се убедиш, че делото Хейс трябва да се поднови. Няма да бъде особено приятно. А може би вече имаш съмнения и затова си тук? Какво намерихте в джобовете на Кимс?

— Почти нищо.

— Напълно съм искрен, мистър Креймър, и искам същото от теб.

— Повтарям — нищо друго, освен ключове, цигари, шофьорската му книжка, носна кърпа, малко пари, писалка и молив. Изненадан съм, че липсват адресите на тези хора. Не му ли ги дадохте, Гудуин?

— Не, сър. Джони никога не носи дори бележник. Разчиташе на паметта си.

Креймър насочи отново вниманието си към Улф.

— Във връзка с твърдението ти, че си искрен към мен... Не мислех да го казвам, но ме принуждаваш. Във вторник сутринта вестниците публикуваха обява, подписана от теб. По обед сержант Стебинс се обади на Гудуин във връзка с нея. Гудуин го насочил към лейтенант Мърфи. От него разбрахме, че обявата е адресирана до Пол Херълд. Получило се беше съвпадение на имената. Вчера, сряда, Гудуин се среща в затвора с Питър Хейс. Мърфи разбира за това и задава на Хейс въпроса дали е Пол Херълд. Получава отрицателен отговор. Ти твърдиш, че Хейс е невинен. Какво става тук? Не вярвам да хвърляш пари на вятъра, като плащаш на хората си да разследват. След като говориш за някаква честност между нас, би ли ми казал за кого работиш?

— Знам, че те интересува, но не мога да задоволя любопитството ти, колкото и голямо да е то. Попитай адвоката на Питър Хейс, Фреър! Може и да имаш късмет.

— Кажи ми, Питър Хейс и Пол Херълд едно и също лице ли са?

— Вчера Хейс е споменал пред Гудуин, че не е Пол Херълд. И Мърфи го твърди, както ти сам каза.

— Защо е тогава тази гонитба?

— Защото са предизвикани две мои слабости, които в комбинация ме карат да действам — любопитството и користолюбието ми. Мистър Креймър, продължавам да твърдя, че съм напълно искрен. Разбира се, запазвам част от информацията за себе си и това е понятно. Малко бира?

— Не, благодаря. Трябва да тръгна, за да успея с Аркоф и Ъруин.

— Значи делото Хейс се подновява. Би ли ми отделил още една минута? Какво точно имаше в джобовете на Кимс?

— Вече ти казах, нищо особено. — Креймър се изправи.

— Бих желал да разполагам с точния списък на намерените вещи.

Инспекторът изгледа Улф. Трудно му беше да разбере какво мисли, въпреки че имаше голямо желание за това.

— Свържете се с кантората ми, Гудуин! Набрах номера. Бях изненадан, когато Креймър взе слушалката от ръцете ми. Предположих, че ще нареди някой да ми издиктува списъка по

телефона, но не стана така. Страхуваше се да не попитам за нещо друго... След малко започна сам да изрежда:

Шофьорска книжка
Карта за осигуровки
Карта за самоличност
2 билета за бейзбол на 11 май
3 лични писма в пликове
Изрезка на статия от вестник за флуора в питейната
вода
22. 16 долара в банкноти и монети
Пакет цигари 2 кибрита
Ключодържател с 4 ключа
1 носна кърпа
Химикал
Молив
Джобно ножче

Канех се да подам написаното на Улф, когато Креймър се пресегна и го взе. Прочете го и го остави на масата.

— Много благодаря, мистър Креймър. Възможно ли е нещо дребно да изчезне от джоба на Кимс преди съставянето на протокола?

— Теоретически — да, но е малко вероятно. Мъжът и жената от паркираната кола са уважавани и почтени граждани. Мъжът е отишъл до тялото, докато жената упорито натискала клаксона. След няколко минути спрял полицаи. Той първи докосва трупа. Защо питаш? Липсва ли нещо?

— Да, пари. Арчи, колко долара даде на Джони за харчене?

— Сто, сър.

— Като прибавим към тях и част от неговите... Мистър Креймър, далеч съм от мисълта, че някой от вашите хора ги е присвоил, но това са всъщност мои пари. Ако случайно ги намерите...

— Крайно време е да престанеш с тези номера! Бъди сигурен, че и без това трудно те понасям! — процеди през зъби инспекторът, профуча край нас като разярен слон и напусна кантората.

— Страшен си! — казах на Улф. Най — после открихме нещо! На кого мислиш е дал Кимс стоте долара?

— Не е трудно да се предположи. Мисля, че ще споделиш подозренията ми. Подкупил е някого.

Без съмнение. Джони имаше слабости, но това са пари. Твоите долари са си твои и не би злоупотребил с тях. Сещаш ли се вече на кого ги е дал?

— Имам известни предположения, но трябва да се проверят. Да си представим, че си на мястото на Джони. След срещата с мисис Аркоф, отиваш у Ъруин. Те се готвят да излизат, като се забавят малко. Прислужницата се заема с мантото на мисис Аркоф. Помни, че идеята да поканят мисис Моллой е на мисис Ъруин. Искаш да разбереш дали е така, но дрехата е готова и те излизат. Излизаш и ти. Слизате с асансьора. Имаш един час до срещата с мистър Аркоф. Той е последният в списъка. Какво ще направиш?

— След като семейство Ъруин се отдалечат, ще се върна да поговоря с прислужницата.

— Как мислиш, Джони би ли постъпил така?

— Сто на сто!

— Значи така е станало. Трябва да го проверим. И то веднага. Ако прислужницата е взела твоите 100 долара, няма да откаже и следващите. Сега е 10,50. Да ѝ звънна ли?

— Не е много разумно. Ъруин може да са в къщи.

— Нищо не ми струва да опитам.

— Опитай тогава!

Набрах номера и след четири свободни сигнала чух женски глас. С носов тембър по-исках да говоря с мисис Ъруин. Оказа се на телефона. Подържах слушалката малко и после затворих.

— Беше мисис Ъруин. Налага се да почакаме до сутринта. Ще взема името на прислужницата от мисис Моллой.

— Само внимателно да не направим грешка!

Улф даде съгласието си.

— Довеждам я тук и я разпитвам в сутерена с кибритени клечки под ноктите! А сега ми позволи да кажа нещо сериозно. Не ме изненада настойчивостта ти да разбереш какво е имало в джобовете на Джони, но това, че обърка Креймър с абсурдната идея да си по искаш доларите обратно, е почти гениално. Никой не би го направил по-добре

от теб! Искам да кажа, че си несравним. Надявам се да не го възприемеш като комплимент.

— Съвсем не — изръмжа Улф и посегна към книгата си.

XIII

Прислужницата се казваше Ела Рейс — 30-годишна, дребна, с шоколадов цвят на кожа та. Научих това от Зелма Моллой в 8 часа сутринта в петък. У Ъруин работеше от една година.

После занесох подноса със закуската на Улф в спалнята му вместо Фриц. С цялото си туловище, в жълта копринена пижама, той се беше изправил бос до един от прозорците, през които се изсипваше сутрешното слънце. Разбрах, че е променил програмата. Ори Кедър трябваше да отиде при очевидците на убийството на Кимс. Адресът и имената им взехме от вестниците. И двамата твърдяха, че убиецът е мъж. Независимо от проведени те вече разпити, Улф държеше на информацията от първа ръка.

На Сол Панзър се падна да се заеме с прислужницата, като за целта получи 500 долара. С неговите 100 ставаха 600 — чудесна възможност за Ела Рейс, като се има предвид, че няма плаща данък.

Останах за церемонията по отварянето на сейфа. Улф се почувства длъжен да обясни защо разпределя задачите между Сол и мен точно така. При евентуални трудности с мисис Моллой разчитал повече на моето въздействие върху нея. Елементарна хитрост. В 11 часа, когато шефът се смъкна от цветарника, все още се мотаех из кантората. Сол и Ори бяха излезли отдавна. Паркър се обади някъде след 10 и каза да чакам — съдебното решение за отваряне на сейфа на Моллой било готово. Попитах необходимо ли е да предупредя вдовицата и след като разбрах, че присъствието ѝ не е наложително, се успокоих.

За да отвърна на сутрешния намек на Улф, бях приготвил няколко реплики, но нито една не беше достатъчно хаплива.

— Мисис Моллой няма да идва с нас. Успял си да я омаеш. Призна, че не е останала снощи, защото не поема отговорност за постъпките си в непосредствена близост с теб. Отсега нататък не тръгва никъде без твоя милост.

Улф изрѣмжа нещо и изрови последния каталог от сутрешната поща. Точно тогава се обади Паркър. Той и Патрик Дегън трябваше да ме чакат пред компанията Метрополитън Сейф Дипозит по обед. Пристигнах на Медисън авеню пет минути по-рано. Никой не закъсня. Забелязах, че сме около 10 души. Слязохме в предверието на подземния етаж. Впрочем нека ви представя първо останалите. Паркър и Дегън ги знаете вече. Освен тях там бяха двама служители от компанията с придружител, заместник-прокурорът и телохранителят му, един специалист по вземане на отпечатъци и някакъв непознат, чийто поглед беше старателно скрит зад очила без рамки. Не предполагах колко сложно е отварянето на сейф при случай като нашия. Явно липсваше само кметът.

След като служителите от компанията се запознаха внимателно с документа, който Паркър им даде, бяхме заведени в малка стая отвъд желязната бариера. Вътре имаше два стола и тясна маса в средата. Няколко минути по-късно внесоха метална кутия с размери 24 на 8 на 6 инча. Единият от представи телите на компанията я държеше с края на пръстите си за долните ръбове. Постави я внимателно на масата пред погледите на всички присъстващи. Тогава на сцената се появи експертът по отпечатъците. Разтвори широко чантата с необходимия му инструментариум до сейфа и се зае за работа. Половин час маза всички страни с нещо, почиства ги с четки,зира се през лупа, щрака с фотоапарат и сравнява констатираното. Накрая прибра съответните принадлежности на мястото им и заяви, че обработеният сектор на сейфа съдържа отпечатъците на Майкъл М. Моллой.

Никой не се впечатли, по-скоро бяхме уморени от продължителното стоене на крака. Непознатият поясни, че е необходимо писмено потвърждение. Започнаха да спорят, тъй като експертът отказа да го напише без лабораторно изследване. Обеща да потвърди устно пред всички ни своето заключение. Нямаше логика, но никой не успя да го увещае. Накрая непознатият прие предложението му и разпреди да бъдат връчени на Паркър сейфът и дубликат на ключа от мястото, където го съхраняваха. Паркър ги даде на Дегън.

— Можете вече да го отворите — каза му заместник-прокурорът. Дегън сложи ръката си върху сейфа.

— Но не пред всички — отсеке категорично. — Това е собственост на мистър Моллой. Бихте ли напуснали стаята? Ако

предпочитате, аз ще отида на друго място.

Отново започна спор. Искахме да присъстваме на отварянето. Накрая прокурорът се съгласи неохотно с Паркър, че Дегън е прав и излезе. Беше последван от телохранителя си, експерта и служителите от компанията. Дегън изгледа непознатия и запита:

— А Вие, сър?

— Аз оставам като представител на нюйоркската данъчна служба. — Беше застанал съвсем близо до сейфа.

— Смърт и данъци — Паркър се обърна към мен. — Законите на природата и законите, по които живее човекът. Няма отърване! Арчи, затвори вратата!

— Само след двама ви — уточни Дегън.

Паркър се усмихна.

— Забравяте, че ние имаме съответните права и законен интерес. Този сейф е в ръцете ви благодарение на нас.

— Моето единствено задължение е да опазя имуществото на Моллой. Паркър, вие като адвокат сте много добре запознат с тези неща. Бъдете разумен! Не съм сигурен каква е целта на Нироу Улф, трябва да вярвам на думите му. От друга страна, не съм убеден, че знаете какво има вътре, нито предполагам, че Гудуин ще грабне сейфа и ще побегне, но мой дълг е да не рискувам. Прав ли съм?

— Признавам, че да — каза Паркър. — Не го оспорвам. При опит обаче да ни изгоните оттук със сила, няма да се подчиним. По-скоро може да се наложи да напуснем всички тази стая и да отида веднага при съдията Ракър, за да се оплача, че отказвате да отворите сейфа в присъствието на адвоката на вдовицата. Убеден съм, че ще ви забрани да го пипате изобщо, без да ви изслуша. Дегън вдигна сейфа.

— Почакайте малко — опитах се да го спра, като направих една крачка към него. — Мистър Паркър изясни положението, без да спомене какво можем да направим, ако пожелаете да преместите сейфа оттук. Това ще ви кажа аз. Заставам ето така до вратата. Ясно се вижда, че съм с 3 инча по-висок и тежа с 15 фунта повече от Вас. Със сейфа в едната ви ръка ще остане свободна само другата. Опитайте, няма много да ви заболи!

Той ме гледаше недружелюбно.

— Стига с този фарс! — Паркър продължи. — Сега е моментът. Хайде, отваряйте! Ако Гудуин се нахвърли върху Вас, ще го озаптя.

Дегън все още упорстваше. След 20 секунди отиде до другия край на масата и с лице към нас отвори капака. Данъчният служител стоеше плътно до него. Вдигнатият капак ни пречеше да видим какво има в сейфа. Втренчиха поглед за момент, после Дегън извади пачка долари 3 инча дебела. Разгледа я отвсякъде и я постави внимателно на масата. Същото направи и с останалите 7.

— За бога! — гласът му трепереше. — Наистина се радвам, че останахте. Можете да се приближите.

Кутията беше празна. Пет от пачките съдържаха 100 доларови банкноти, 2 от тях бяха по 50 долара и само в една имаше двайсетачки. Банкнотите бяха употребявани. По мислих си, че ако са нови в една пачка ще има много повече, но това също не беше зле.

— Бива си го този Моллой! — пръв реагира Паркър. — Напълно ви разбирам, Дегън. Ако бях сам на Вашето място и аз бих се изкушил.

Дегън гледаше като зашеметен.

— Чувствам, че ще се побъркам! Трябва ли да ги броим? Налага се да ми помогнете.

Приблжихме столове и седнахме. Дегън настоя парите да се броят от всеки поотделно. Възприехме го веднага, независимо от това, че една от тези с 50-доларови банкноти се наложи да се брой 6 пъти. Като свършихме, върху пачките насладихме листчета хартия със съответната сума и инициалите ни. На друг лист Дегън събра осемте числа и получи общо 327 640 долара.

— Какво ще кажете, мистър Паркър?

— Съдържанието на сейфа ме изненада.

— А вие, мистър Гудуин?

— Мен също. Дегън продължи.

— Ами Улф? Бих искал да видя реакцията му. Дали е в кантората си по това време?

Погледнах часовника си.

— Да, още 15 минути. В петък обядът се сервира в 1,30.

— Може и да успеем.

— Той върна пачките в сейфа, заключи го и заедно с данъчния служител тръгнаха към вратата. Ние с Паркър ги почакахме, докато върнаха сейфа на мястото му. Горещо на улицата се разделихме с данъчния. Бяхме спрени от един журналист, който ни попита за

съдържанието на прословутия сейф. Отказахме да го информираме; остана с нас, докато се качим в таксито.

Движението беше оживено и започнах да се притеснявам, че няма да стигнем преди 1,30. Когато таксито спря пред каменната крепост, придружих Дегън и Паркър до кантората, а аз продължих към трапезарията затваряйки врата след себе си. Улф тъкмо за почваше да се храни. В чинията му видях голямо дебело парче шунка и още нещо.

— Не идваш сам! — в гласа му звучеше негодувание.

— Не, сър, доведох Паркър и Дегън. Зная, че не е време за това. В сейфа имаше около 330 000 долара. Дегън пита какво мислиш за това. Да чакат ли?

Наложи се да ги поканим на обяд. Улф не понася около него да има някой гладен. Раз делихме си това, което ми се полагаше, но се оказа недостатъчно. Фриц бързо приготви омлет с керевиз и гъби. Улф ми е разказвал, че в Марсилия има един човек, който прави по-хубави омлети от Фриц. Никога няма да му повярвам. Светкавично опразнихме чиниите си, дори Улф яде под предлог, че иска да го опита. След като приключихме с обедата, Паркър и Дегън отидоха в кантората, аз последвах Улф в кухнята да му разкажа за отварянето на сейфа. Слушаше ме намръщено — мрази да стои прав с пълен корем, а и столовете в кухнята бяха твърде неудобни за сядане — имам предвид за него.

Като свърших, попита:

— Нищо друго ли нямаше вътре?

— Съвсем нищо. Очите ми не се отделиха от Дегън.

— По дяволите! — Улф пак беше недоволен. — Само пари! Без всякакъв документ или други писмени сведения. Надявах се да има още нещо. Повече не ми се стои прав.

Отидохме в кантората. Дегън седеше на червения кожен стол с пура в ръка и носът на Улф започна да потрепва леко.

— Господа, извинявам се, че ви задържах, но на масата никога не говоря за работа. Научих какво има в сейфа — солидна сума, бих казал. Какъв е въпросът ви, мистър Дегън?

— По — точно няколко въпроса, сър, но преди това искам да ви благодаря за обедата. Сервиран ми беше най-хубавият омлет, който съм ял в живота си.

— Ще кажа на мистър Бренър. Положително ще се зарадва, а сега — въпросът...

— Бих го нарекъл чисто любопитство. — Духна облак дим в лицето на Улф. — Очаквахте ли в сейфа да има толкова пари?

— Не очаквах нищо, мистър Дегън. Искаше ми се каквото и да има там, да мога да го използвам при разследването.

— Вярвам ви и съм далеч от всякакви съмнения, не съм подозрителен по природа. Много хора могат да го потвърдят. Но след като върху мен пада отговорността за тези пари, се питам какви са претенциите ви към част от сумата, като възнаграждение за това, което правите в момента.

— Този въпрос трябва да го задам аз, а не вие. Представете си, че поискам от парите.

— Значи искате.

— Не съм казал това, но ако примерно поискам?

— Не знам как да ви отговоря. Честно казано, вече съжалявам, че се съгласих. Направих го, защото Зелма пожела, в името на идеята за спасяването на Питър Хейс. Тя няма да приеме нищо за себе си, а вие може би смятате, че от тази сума ще ви платя разходите по разследването. В случай, че има наследници, те трябва да знаят къде са част от парите. Разбирате ме, предполагам.

— Разбирам ви и отговорът ми е, че няма да приема нито долар, дори и да ми предложите.

— Мога ли да ви вярвам и защо още в началото не го казахте?

— Трябва да ми вярвате. Сега аз имам въпрос към Вас. Вие познавате Моллой от няколко години. Как се е сдобил той с тези пари?

— Не ми е известно. Не предполагам, че Моллой има такова състояние. — В гласа на Дегън се усети известно раздражение.

— Моля ви за малко търпение. Не искам да ви предизвиквам. Целта ми е да ви накарам да помислите. Близки ли бяхте с него?

— Не особено. Отвреме-навреме като приятели си помагахме. Купувах идеи във връзка с инвестиции на компанията, за която работя. Той е специалист в някои области на търговията с недвижими имоти.

— Какво получаваше за това?

— Средно до 23 000 долара годишно. Не мисля обаче, че за него това беше единствен източник за печалби. Занимаваше се с

комисионерство, а имаше и някакъв свой бизнес. Не сме говорили по тези въпроси. Той умееше да мълчи.

Улф повдигна глава.

— Мистър Дегън, надявам се, че отговорът ми на Вашия въпрос ви удовлетвори. Сега вие трябва да ми помогнете. Искам да знам откъде Моллой има тези пари. Помислете спокойно! Сигурно ще си спомните нещо. Трябва да направим всичко, което е по силите ни заради мисис Моллой.

— Ще се опитам — Дегън погледна часовника си. — Извинете ме, но закъснявам за среща. Ще се обадя, ако измисля нещо. Всъщност познавам няколко души, които са имали работа с него. Да ги потърся ли?

— При първа възможност. Много съм ви благодарен.

— Защо не попитате мисис Моллой?

Улф обеща, че ще го направи и Дегън си тръгна. Като го изпратих, видях, че Паркър също се кани да ни напусне. Изпратих до вратата и него. Обичам да отварям тази крепост за външния свят. Откачих палтото му от закачалката и му помогнах да се облече.

Заварих Улф да изхвърля в банята пепелника, ползван от Дегън. Попитах го за новини от Сол, Фред и Ори.

Върна се на мястото си, седна и звънна нервно на Фриц да му донесе бира. Не се беше обаждал никой.

Представете си сърдит хипопотам, ако можете! Това представляваше Улф в момента.

XIV

Улф не показва орхидеите си на всеки. Зависи от хората. Има някои лигаво-сентиментални, други нахални до безочливост. Тези две категории не го дразнят толкова, колкото третата — псевдопознавачите с претенции, че могат да различат една *P. stuartiana* от *P. schilleriana*. Затова съществува желязното правило, че само Фриц и аз можем да ходим там, когато поискаме. Не споменавам Теодор, тъй като той и без това не излиза от цветарниците. Когато се качи горе, шефът ни кога не слиза, независимо кой и за какво го търси и понякога имаме сериозни затруднения. Веднъж ми се случи да догоня една жена, която много пъргаво се бе добрала до последната площадка. Правилото не е нарушавано повече от 56 пъти и един от тях ми предстоеше следобеда след отварянето на сейфа. В 4 часа Улф беше в същото лошо настроение както и преди това при разговора му с Дегън. Получихме информация от Фред Дъркин за 25-годишния Лесър. Момчето живееше с родителите си на възвишението Уошингтън. Беше се бил в Корея, а като се върнал, продавал газирани напитки известно време. Не бе осъждан. Фред потвърди, че няма нищо общо с Аркоф и Ъруин. Лесър не знаеше за плановете на Моллой да отведе Дилиа Брандт в Южна Америка. Нямаше пистолет и много други неща, които отхвърлиха всякакво подозрение от него. Предложихме на Фред да се срещне с момичето му в ролята на редактора по повод на измислената статия, той отказа. Както споделих с вас по-рано, Фред добре преценява дали ще може да се справи, или не. Съгласи се да продължи събирането на данни за Лесър. С Ори се засякоха за малко. Двамата очевидци от колата само потвърдили, че убиецът бил мъж. Излишно беше да ги пита как е изглеждал — висок или нисък, тъмен или светлокос, едър или дребен, със или без мустаци. Приблизително бързо получихме от Патрик Дегън 8 имена и адреси на приятели и колеги на Моллой, които може би се досещаха откъде са парите. Ори се зае да ги разпита. Сол Панзър не се обади.

В 4. 30 в лицето на нашия клиент от Омаха се появи поредното сериозно затруднение, както вече ви казах, без да подозирам какво точно ми предстои. Отворих широко входна та врата да посрещна Джеймс Р. Херълд. Помогнах му да се съблече и го въведох в кантората. Подадох му стол и седнахме един срещу друг. Извиних се от името на Улф и предложих услугите си. Забелязах по изражението му, че не е дошъл само да разбере до къде сме стигнали. Този път наистина се намираше в беда. Лицето му беше напрегнато и измъчено, а в очите му нямаше искрица живот.

— Трябва да говоря с Улф, но и ти можеш да свършиш това. Бих искал подробна сметка за разходите. Лейтенант Мърфи е намерил сина ми. Вече се видяхме. Няма да възразя, ако се налага да включите и някаква такса.

Работата ставаше запечена. Знаех какво значи едно правило за Улф. Отиването ми горе щеше да сложи край на всичко. Ще настоява Херълд да го чака до 6 часа, за да обсъдят каквото има, а той съвсем не възнамеряваше да остава дълго. В края на краищата нещата могат да се уредят и по пощата. След няколко секунди решението бе взето.

— Мистър Херълд, не е моя работа да определям таксата. Това ще направи мистър Улф. Елате да отидем при него!

Придружих бившия ни клиент в асансьора до мансардния етаж, за да не притесня шефа с шума по стълбите. Мислех за Мърфи през цялото време. Ако бях при него, нямаше да му простя. Най — горе минах пред Херълд да му показвам пътя.

Човек не може да остане безразличен към богатството от багри от двете страни на пътеката, но Мърфи ни ми излизаше от ума. За какво мислеше Херълд не знаех. Улф и Теодор ги нямаше в нито едно от първите три помещения с различна температура, съответно пониска, умерена и тропическа. Наложих се да продължим до последното със саксиите. Двамата седяха на пейката. Улф държеше в едната си ръка саксия, а в другата туфа торфен мъх. Без да поздравя госта, като все още го мислеше за свой клиент, се обърна към мен с неприязън:

— Необходимо ли беше да идвате тук?

— Смятам, че не търпи отлагане. Мистър Херълд е дошъл за малко. Поканих го в кантората, но иска да говори с теб.

Предадох дума по дума разговора ни. Имаше няколко възможности. Аз наруших железния закон, тъй че би могъл да слезе с

нас долу или да помоли Херълд да го изчака до 6 часа. Усъмних се в смелостта му да хвърли саксията към мен. Улф избра друг вариант. Обърна ни гръб и остави всичко на пейката. Загреба с една лопатка от някаква смес в близкото каче и я заизсипва в саксии — на пълни общо седем.

— Водили сме подробен отчет на разходи те, нали Арчи?

— Да, сър.

— Напиши на клиента фактури, като включиш днешния ден и прибави таксата, която е 50 000 долара.

Улф се върна отново към заниманието си.

— Ще направя каквото трябва! Понечих да тръгна, прошепвайки на Херълд, че шефът си е шеф.

— Твой да, но не и мой! — Погледът му не се отделяше от гърба на Улф. — Това е невъзможно! Та вие не сте спечелили тези пари. Снощи ми се обади лейтенант Мърфи. Пристигнах със самолет, за да се срещна със сина си. Поне знаете ли къде е? Защо не ми съобщихте като сте го намерили?

Улф се обърна към него и каза тихо:

— Синът ви е в затвора, мистър Херълд. А вие сте един интригант за мен! Мистър Мърфи се интересува от собствената си кариера и репутация и нищо не очаквам от него, но не вярвам да не е споменал пред Вас за моя дял в издирването. Не е толкова глупав. Много добре знаете какво съм свършил и с някаква дребна хитрост се опитвате да го омаловажите. Таксата, повтарям, е 50 000 долара.

— Отказвам да я платя!

— Ще я платите! — лицето на Улф се изкриви. — Бих спорил с Вас ако има смисъл, но тази разправия ми е крайно неприятна. Ще ви кажа с две думи какво точно ще стане. Представям ви сметката, вие отказвате да платите и ви давам под съд. Докато трае делото ще дам всички доказателства, че аз съм намерил сина ви, за което ме наехте. Освен това, огласявайки невинността му, от него ще отпадне обвинението в убийство, но едва ли ще стигнем до съд с Вас. Сигурен съм, че ще се опомните!

Херълд потърси стол с очи, видя най-близкия и седна. Предположих, че много му се е насъбрало за днес.

— Този стол е мой! — Улф извика троснато. — Има други наоколо.

Не го обвиних. Херълд явно го бе предизвикал и шефът искаше да го постави на мястото му. А и той самият може би се канеше да седне. Херълд едва стоеше на краката си, но същевременно не можеше да остане повече където беше. Стана и се премести. Когато продължи да говори, в тона му имаше промяна.

— Можете ли да докажете, че синът ми е невинен?

— Сега точно не, но се надявам това да стане скоро. — Улф се облегна на пейката. — Мистър Гудуин се срещна с него оня ден, в сряда сутринта, и установи, че е Пол Херълд. Решихме да не ви се обаждаме. Така стоят нещата накратко. Вече видяхте ли се?

— Да, но не пожела да разговаряме. Майка му пристига днес.

Имаше някаква промяна. В началото Херълд я представи като своя съпруга; сега тя бе майката на Пол.

— Ще дойда, независимо от моето нежелание. Не съм сигурен дали и с нея няма да се повтори същото. Той е осъден и главният прокурор потвърди, че без съмнение той е извършил убийството. Какво ви кара да мислите, че е невинен?

— Не мисля и не предполагам, знам го си сигурност. Вече убиха и един от моите хора. Всичко ще ви стане ясно, когато му дойде времето.

— Трябва да го науча още сега!

— Уважаеми, господине — Улф го погледна с укор, — вие току-що се отказахте от моите услуги. Ако в момента не сме противоположни страни в един процес, то скоро ще бъдем такива. Мистър Гудуин ще ви изпрати.

Той се обърна, взе една саксия и започна да я пълни, с тази подробност, че не сложи нищо под нея. През цялото време Херълд го наблюдаваше какво прави. Изчака го да напълни четвъртата и се осмели да каже:

— Трябва да продължите с издирването. Извинявам се, но не знаех как точно стоят нещата и много бих искал да разбера сега това от Вас.

— Значи все още сте мой клиент? — попита Улф, без да се обръща.

— Да. Майката на Пол пристига.

— Добре тогава. Ще научите всичко от мистър Гудуин, долу в кантората. — Арчи, не е необходимо да споменаваш за съдържанието

на джобовете на Джони. Не искам засега да намесваме мистър Креймър.

Ставайки от стола. Херълд едва не падна. За раздвижване му предложих да слезем по стълбите.

През цялото време ме слушаше внимателно. Трудно беше да се каже дали е впечатлен, тъй като бе преживял достатъчно този ден. Състоянието, в което се намираше, бе равносилно на шок. Преди да тръгне, остави името на хотела си. Обещах да го информираме за развитието на нещата. На вратата споменах между другото, че не е необходимо да представя съпругата си на Улф, за да не я притеснят не дотам изисканите му маниери, особено сега, когато е зает с това сериозно разследване. Мисля, че прие думите ми в буквалния смисъл.

Отново бях сам и реших да звънна тук-там. Имаше една идея да проучим кой се опита да ме проследи във вторник следобед, когато отидох да се срещна с Питър Хейс. Оттогава не беше се появявал. Обяснихме си, че интересът му е намалял след произнасянето на съда по делото. Дадох си сметка, че не си струва да си губим времето с него, но за всеки случай реших да опитам в някой от частните бюра. Знаех, че почти нямам шансове за успех, тъй като никой не би ми признал, че е бил нает да ме следи. Канех се да набера Дел Баксъм, когато бях прекъснат. В кантората влязоха едновременно Сол Панзър и Улф. По иначе непроницаемото лице на Сол успях да забележа, че носи специални новини. Улф също го усети и зачака.

— Да започвам ли? — Въпросът му беше излишен — и двамата чакахме с нетърпение разказа му. — В 9,32 позвъних в апартамента и помолих жената на телефона да ме свърже с Ела Рейс. Представих се като служител от социални грижи и поисках малка справка. Ела Рейс не беше там и не знаеха кога ще се върне. Това ме усъмни и прескочих до жилището на Ъруин. Казах на портиера кой съм. — При Сол това приблизително значи, че след 3 минути е станал приятел с портиера и е получил разрешение да се качи горе, без да бъде представен предварително по телефона. — Вратата на апартамент 12 Б ми отвори мисис Ъруин. Обясних ѝ, че грешката, която сме направили, обърквайки две имена, може би ще се изясни, ако се проверят адресите. Научих, че Ела Рейс живее с родителите си. Мисис Ъруин отиде в друга стая и след малко ми продиктува това, което исках — 306 изток, 137 улица.

Сол ме погледна и почака малко да си го запиша, след което продължи нататък.

— Бях си свършил работата и слязох долу. Портиерът каза, че не е видял прислужница та нито да излиза, нито да се връща този петък. В четвъртък обикновено нощувала при родителите си и в петък се връщала в 8 часа. Мъжът от асансьора също не я беше виждал. Отидох на посочения адрес и намерих нещо като приют. Срецнах се с майката. Каза ми, че са я чакали да се прибере в четвъртък вечерта и не са я виждали. Мисис Рейс се канеше да се обади на мисис Търуин по телефона, но явно се е страхувала да не би Ела да е за месена в нещо, което трябва да остане в тайна за работодателите ѝ. Прекарах остатъка от нощта в непрекъснати обиколки. Върнах се в жилището на Търуин и научих от портиера, че за последен път е видял Ела снощи в 6 часа, сама. Очевидно си е тръгвала. После разговарях с някои приятели на мисис Рейс, чиито адреси ми даде майката. Не знаеха ни що. Обадих се още няколко пъти на мисис Търуин, както и в полицията да питам за инциденти. В 5 часа научих, че е намерено тяло на жена, без всякакви документи за самоличност, на брега на река Харлем, до 140-та улица, зад купчина дървен материал. Не е идентифициран. Тялото бе на път за моргата. Отидох и там, но колата още я нямаше. Когато дойдоха, я огледах добре. Напълно съвпада по външност с описанието, което ни даде мисис Моллой. Главата е в ужасно състояние — целият череп отзад е разбит. Станах, тъй като нямаше какво да правя, и седнах отново. Улф пое дълбоко въздух през носа и го издиша през устата.

— Няма смисъл да те питам дали имаш някакви догадки.

— Не е необходимо, сър. Догадките няма да са ни от полза тук.

— В колко часа затварят моргата?

Ето едно от нещата, които ме карат да мисля, че Улф е гений. При 20 години практика като частен детектив и специалист по убийствата в Манхатън, само един гений може да зададе този въпрос.

— Не я затварят изобщо — отговори Сол.

— Арчи, тогава веднага се уговорете с мисис Моллой да те чака там.

— Не позна! Малко са жените, които мога да помоля да ме чакат в моргата и мисис Моллой не е между тях. Пък не е изключено и да подслушват телефона ѝ. Този негодник положително уплътнява

времето си между убийствата, като подслушва телефони. Ще отида да я взема.

— Тогава тръгвай!

XV

Седях точно срещу нея. Приех поканата да седна, защото предварително бях решил да използвам възможността, че ще я видя. Носеше лека, лимоненожълта рокля.

— Когато преди 50 часа ви видях за пръв път, имах предчувствието, че Питър Хейс не е убил Моллой. Сега спокойно мога да се обзаложа за това.

— Искате просто да ме окуражите — заговори тя, свивайки очи така, че угълчетата им се повдигнаха нагоре.

— Не бих го казал по този начин. Попаднах ме на сериозна следа и трябва да ни помогнете. Тази сутрин ми дадохте името на прислужницата на мисис Ъруин и описание как изглежда. Днес е намерено тялото на жена с разбит череп зад купчина трупи до река Харлем. В момента е в моргата. Предполагам, че е Ела Рейс, но трябва да бъдем сигурни. Настоявам да я видите. Дойде и вашият ред.

Погледът на Зелма не трепваше. Стоях и чаках.

— Добре, съгласна съм. Тръгваме ли? Реши се, без да припада и без да задава въпроси. Бях убеден, че ще го направи.

— Ще тръгнем веднага — казах ясно, — но преди това вземете най-необходимото със себе си. Ще ви заведа при Улф, докато всичко свърши.

— Не мога. Вчера ви казах, ще трябва да бъда сама. Отвикнала съм да живея сред хора, да се храня с тях...

— Няма да се наложи. Ще ви се сервира в стаята. Не ви моля, а ви казвам какво да правите. Преди два дни много трудно преодолях чувството си към вас; не желая пак да се поддавам на същото изпитание. Не бих желал да ви видя с разбит череп и ви моля да ми повярвате. Искам да дочакате жива и здрава излизането на Питър Хейс от затвора. Този екземпляр, за съжаление още не знаем кой е, премахна Моллой, Джони Кимс, а сега и Ела Рейс. Мотивът му да я убие не е ясен и следващата спокойно може да бъдете вие, мисис Моллой, но аз

няма да го позволя. Вземете някои неща от първа необходимост и да тръгваме. Нямаме много време.

Видях с очите си как ръката ѝ се протегна към мен, но преди да ме докосне, се отдръпна. Инстинктът на жената да не пропуска случая, вероятно идва още от епохата на маймуните.

Тази жена, обаче, успя да се овладее. Изправи се и се отдалечи.

— Мисля, че е глупаво да ви последвам в дома на мистър Улф след като свършим работата си, но точно сега не искам да умра.

Радвах се да го чуя — доскоро тя твърдеше обратното. Появи се облечена, с шапка на главата. Носеше кафяв, кожен куфар. Поех го от ръката ѝ и напуснахме апартамента.

След като разбра, че отиваме в моргата, шофьорът ни изглежда повторно и потегли. Имах намерение в таксито да ѝ кажа какво ще правим, но нещата се промениха.

Зелма почти се наведе до ухото ми и попита:

— Защо Питър се е опитал да избяга с пистолета в джоба си?

— Не се ли сецтате?

— Не, нищо не мога да измисля.

— Предположил е, че по него има ваши отпечатъци и е имал намерение да го изхвърли някъде навън.

Мисис Моллой ме гледеше втренчено. Лицата ни бяха толкова близко, че не виждах нейното.

— Но как е... О, не! Не би могъл да си го помисли! Никога!

— Съветвам ви да говорите по-тихо. Защо да не го предположи? С какъвто аршин мериш, с такъв ще те мерят. Сега вие самата мислите по друг начин, но тогава? Хейс няма връзка с външния свят и сигурно при него не се е променило нищо.

— Значи Питър мисли, че аз съм убила Майк.

— Логично е, след като не е той.

— Мистър Гудуин, искам да го видя! Трябва да го видя веднага!

— Ще го видите, но не сега и не там, където отиваме. Не бива да ме обработвате точно в този момент. Стегнете се и се въоръжете с твърдост! Чака ни работа!

Таксито спря пред моргата, а тя не знаеше какво трябва да прави. Помолих шофьора да почака. Оставихме куфара в таксито, а ние с нея отидохме до ъгъла и се върнахме. Питях се дали ще издържи. Бях длъжен с няколко думи да я подготвя.

В моргата ме познаваха всички. Зелма щеше да влезе вътре сама, но в последния момент размислих. На пропуска сержант Донъвън попита за името ѝ. Не му го казах, но той настоя.

— Задължително е да го запиша. Измисли нещо ако трябва!

— Щом е така, мисис Алис Волт, хотел Чърчил.

— Коя предполага, че е убитата?

Това вече не беше задължително — продължихме напред. Почакахме малко. Дойде да ни придружи служител, когото не познавах. Въведе ни в същата стая, където Улф преди много години бе покрил очите на Марко Вукчич с два стари динара. На дългата маса под сноп силна светлина сега имаше друго тяло. Две трети от него без главата беше покрито с чаршаф. Познавах медицинското лице, заето с трупа и се поздравихме. Когато приближих, той преустанови и се отдръпна леко встрани. Зелма ме държеше под ръка. Внимателно и подробно огледа главата на жертвата. След 4 секунди се изправи, леко ме стисна и каза „не“ така, че да бъде чута добре.

Сценарият не предвиждаше да се отпусна на ръката ми, докато вървахме по дългия коридор обратно към изхода. Едва на излизане се наложи да се освободя, за да кажа на Донъвън, че мисис Болт не е разпознала трупа. Преди да се качим в таксито постояхме на тротоара известно време.

— Напълно ли сте сигурна?

— Да, тя е.

В този час на деня по 34-та улица нямаше много движение. Зелма се облегна назад и затвори очи. Имаше нужда от почивка. Пристигнахме в кантората и я помолих да ме последва до южната стая. Слънцето беше залязло, но там беше уютно и без него. Светнах лампата, оставих куфара на поставката и проверих в банята за кърпи, чаши и сапун. Тя се отпусна в един стол. Преди да изляза, споменах, че има телефон — вътрешен и външен, а Фриц ще ѝ донесе нещо за ядене. Сварих Улф и Сол да се хранят в трапезарията.

— Имаме гостенка в южната стая за неизвестно време. Показах на мисис Моллой как да заключи вратата. Не ѝ се яде в компания. Предполагам, че Фриц ще трябва все пак да предложи горе някаква вечеря. Обсъдиха каква ще бъде тя и се спряха на задушено свинско филе във винен сос с подправки. Беше 8 часа, умирах от глад. Отидох в

кухнята да си сипя от филето. Въпросът с вечерята на Зелма се уреди и можех спокойно да седна в трапезарията да се нахраня.

— Като режа свинското, си мисля за диета та на футболистите. Да вземем например Кампанела, който сигурно трябва да се въздържа...

— По дяволите, Арчи!

— Ти ли го каза? На масата не се говори за работа и това е твое правило. Но за да сменим темата, ще споделя колко е интересно да наблюдаваш лицето на човек в състояние на стрес, например да вземем лицето на една жена преди половин час. Оглеждаше в моргата един труп и след като беше сигурна, че това бе нейна позната, не се издаде пред останалите в стаята. Положи свръхусилия да не се забележи нищо. Само аз разбрах какво й костваше.

— Твърде интересно — каза Сол — и позна ли трупа?

— Без всякакво съмнение това е Ела Рейс. Продължете разговора сами, бих желал спокойно да довърша вечерята си.

Целият ден не бяхме спирали и едва ли някой мислеше за спазването на някакви пра вила. След десерта отидохме в кантората с кафето. Мога да кажа, че не се случваше често.

Разказах всичко подробно, без някои де таили от разговора ни с мисис Моллой.

Обсъдихме положението. В центъра на разговора ни бяха мистър и мисис Ъруин, но какво можехме да направим, ако отрекат, че са знаели причината за отсъствието на прислужницата и това, че е убита. Говорехме двамата със Сол, Улф слушаше.

Решихме да не даваме гласност за мис Рейс. Така ни оставаше избор — да се заемем ли с Ъруин и Аркоф, или да ги оставим на полицията. Ако насочим полицията към тях, резултатите от аутопсията биха накарали някой да ги поразпита къде са били между толкоз и толкоз часа в четвъртък, макар и формално.

Фриц донесе бира доволен, че мисис Моллой е харесала свинското филе. Независимо от това бе изляла само едно парче от него. Последвах съвета на Улф и се качих горе. Почуках и след като чух покана да вляза, отворих вратата. Намерих я така, както я бях оставил. Предложих на Зелма да почете книга или списание. Каза, че предпочита да си легне.

— Вие сте прекрасен човек, мистър Гудуин. Давам си сметка какво направихте за мен, но искам да ми повярвате колко много държа да се срещна с Питър утре.

— Ще се отнесем към Фреър. Сигурно е възможно, но още е рано.

— Защо мислите така?

— Защото сте вдовицата на Моллой, чийто убиец официално е все още Питър Хейс. Защото между двама ви ще има стоманена решетка, а до вас полицаи. Защото той няма да е щастлив. Нима забравихте, че според него, вие сте убили съпруга си и трудно ще приеме друга версия. Легнете и си починете добре!

Гледаше ме право в очите.

— Добре, ще ви послушам. Лека нощ! Служебно стиснах подадената ми ръка и като затворих добре вратата, отидох в кантората. За моя изненада заварих там инспектор Креймър и Пърли Стебинс.

XVI

Трябваше да заобиколя Сол и Пърли, за да отида до мястото си. Креймър говореше силно.

— Всичко ми омръзна. Вчера в 1 часа следобед Гудуин не благоволи да отговори на запитването на Стебинс относно Кимс под предлог, че не знае; обеща да пита теб. В 4,30 часа, цели 3 часа по-късно отново шикалкавене без нищо конкретно. Снощи към 9,30 вечерта дойдох тук лично. Между другото...

— Мисля, че не е необходимо да правиш резюме. Зная какво съм казал и какво е станало вчера. — Улф внимателно, но твърдо прекъсна празното дърдорене на Креймър.

— Не се и съмнявам. Добре тогава, да продължим по-нататък! Днес в 5,42 Сол Панзър изчаква донасянето на трупа в моргата, оглежда го и изчезва. В 7,20 Гудуин и една жена отиват да видят същия труп, заявяват, че не могат да го идентифицират и си заминават. Името на жената е записано като Алис или Бен Болт, май че беше, а адресът — хотел Чърчил. Естествено в този хотел не е регистрирана никаква мисис Болт. Отново старите номера! Вчера скрихте от нас за Кимс и от мен скрихте снощи... Това, което е свързано с убийството, е моя работа и трябва да разполагам с фактите по него.

Улф поклати глава.

— Признавам, че го направих без желание, но снощи ти казах всичко, с изключение може би на едно — имаме доказателства, че Питър Хейс е Пол Херълд независимо от отказа му да го признае. Свързвайки името с клиента ми, ти побърза да се обадиш на Джеймс Р. Херълд, че си намерил сина му, като пропусна най-елементарното — да ме уведомиш, ако не си се допитал до мен преди да го направиш. Като познавам стила ти на действие, все още се чудя защо изобщо ти казвам каквото и да било.

— Не съм се обаждал на Джеймс Р. Херълд. Лейтенант Мърфи се обади.

— Защото ти сподели веднага какво говорихме тук. От мен научи за Ъруин и Аркоф. Дадох да се разбере, че от джоба на Кимс липсват пари. Всичко това го знаеш от мен. И това, че Кимс излезе от кантората в 7,30 в сряда вечерта да се срещне с двете семейства със 100 долара в себе си. На разпита на Ъруин е присъствала и прислужницата им. Двамата Ъруин излизат много скоро, а у Кимс са намерени само 22,60 долара. Ти можеш да разполагаш с фактите, но не съм длъжен да огласям заключението си.

— Какво заключение?

— Че Кимс е дал стоте долара на прислужницата на мисис Ъруин като подкуп, за да я накара да говори. Гудуин се обади на мисис Моллой да пита за името ѝ и как изглежда. Сол Панзър трябваше да се срещне с нея, но не я намери. Цял ден той прекара в търсене и усилията му накрая се увенчаха с успех. Откри я в моргата, след което мисис Моллой идентифицира трупа.

— Но Гудуин е казал на Донъвън, че госпожата с него не е познала трупа.

— Естествено. В противен случай твоите хора нямаше да я оставят на мира цяла нощ. Наложил се да спасим и апартамента ѝ от нашествието ви. Сега тя е тук, в тази къща. Почива си и няма да позволя да бъде обезпокоявана.

— Успя ли да идентифицира трупа, или не?

— Трупът е на мис Ела Рейс, прислужница на Ъруин.

Креймър и Стебинс се спогледаха. Креймър извади пура от джоба си, разтри я с длани и я захапа между зъбите си. Не бях го виждал да пали пура. Погледна отново към Стебинс, но сержантът се беше вторачил в Улф.

— Знам, че всичко е твърде неочаквано за вас. Ще трябва да го приемете. Става все по-ясно, че с ваша помощ е осъден в убийство един невинен човек.

— Изобщо не е ясно!

— Хайде, мистър Креймър, не се правете на глупак! Кимс разследваше убийството на Моллой и сам той беше убит. Свърза се с Ела Рейс, тя също беше убита. Между другото намерени ли са пари у нея и колко?

Креймър не бързаше с отговора — той беше вече във вестниците по улиците на Ню Йорк. Обърна се неочаквано към мен:

— Гудуин, в какви банкноти дадохте стоте долара на Кимс?

— Имаше 5 банкноти по 10 долара и 10 банкноти по 5 долара.

— Как беше, Пърли? — проницателните му сиви очи се раздвижиха.

— Не намерихме чанта или портмоне, сър, но в чорапа ѝ имаше пачка банкноти — 5 десетачки и 10 петака.

Улф изръмжа.

— Това са всъщност моите пари! Споменавайки за пари, неотдавна научих, че Моллой е наел сейф под псевдоним и някакъв Патрик Дегън е упълномощен да се разпорежда с имуществото му. Същият е получил разрешение да отвори сейфа. Направен е дубликат на ключа, за да се извади сейфът. Отваряне то на същия стана в присъствието на Гудуин и Паркър, които твърдят, че там има 327 640 долара.

— Нищо не знам за това!

— Самият мистър Дегън ще го потвърди.

Въпросът е къде се намира оригиналният ключ на Моллой за този сейф. Логично е да е бил у Моллой, но не е намерен никъде след убийството. Може би го е взел Питър Хейс?

— Хейс имаше ключове, но нито един от тях не беше за сейф — поясни Стебинс.

— Съвсем очевидно е, мистър Креймър, че щом не е бил намерен нито у жертвата, нито у набедеия убиец, в нашия случай съществува друг, истински убиец.

Креймър съдвка пурата, извади я от устата си и каза:

— И ти, и аз не сме го намерили още, налице е само една ужасна каша. Изненадан съм, че тук не присъстват в момента Аркоф и Ъруин. Сигурно затова пазите в тайна истината за трупа — за да ни изпреварите. Очаквах днес да стана свидетел на твоите идиотски инсценирани съдебни процеси. Готов ли си?

— Още не. Такъв процес, както ти го нарече, ще насроча след като съм напълно сигурен във всичко. Остава един въпрос, на който още търся отговор. Къде е ходил Кимс и с кого се е срещнал след разговора си с прислужницата? Най — лесно е да предположа, че е останал у Ъруин до тяхното завръщане. При разпита обаче е твърде възможно да го отречат.

Улф направи неволен жест с ръка и продължи:

— Аз, разбира се, нямам нищо против вие да продължите нататък — да проверите алибито на всеки поотделно. Нито разполагам с толкова хора, нито имам повече нерви за това. Нищо друго не мога да ви подсказва. Дали Кимс се е върнал в апартамента на Аркоф след разговора си с Ела Рейс, можете спокойно да установите и ще се радвам, ако го сторите. Не се противопоставям на това, вие да приключите разследването по двете неразкрити убийства. Това ще ви накара да вложите всичките си сили и умения, и когато намерите убиеца, Питър Хейс непременно ще бъде оправдан. Направих всичко, каквото се искаше от мен.

— С цената на двама убити!

— Глупости, Креймър! Говориш наивни неща и добре го съзнаваш!

Стебинс направи някакъв знак. Креймър го изтълкува като желание да зададе въпрос на Улф.

— Не бих го нарекъл точно въпрос, сър. — Пърли винаги беше особено напрегнат в присъствието на шефа. Мъчеше се да овладее някои свои импулси, и по-точно един от тях — да му затвори устата. — Не съм чувал още Улф да се е отказал доброволно от разследване и не му вярвам. Когато свършим черната работа, ще дойде моментът да се включи. Защо мисис Моллой е тук? Надявам се, че не сте забравили случая с онази жена. По-късно разбрахме как точно е било. Докато ние претърсвахме къщата ѝ, тя лежеше в цветарника на Улф в сандък за цветя, покрит с мъх, а той е поливал спокойно с лейка от горе. Готов съм веднага, сам или с мистър Креймър, да доведе тук мисис Моллой! Гудуин не би посмял да спре един представител на обществения ред.

Стебинс беше на крака. Пак го изпреварих. Вече се бях обадил по вътрешния телефон на Зелма да залости вратата добре. Нямах време да ѝ обяснявам подробно. Само споменах, че един тип на име Стебинс, ченге, може да се опита да ѝ досажда. Затворих телефона и се обърнах с лице към него:

— Сядай, сержант! Да ти донеса ли чаша вода?

Сухожилието на врата му беше опънато до скъсване.

— Не понасям, когато някой ми пречи да изпълня служебния си дълг. Идентифицирала е трупа, а сега се крие. Нищо няма да ме спре! — Убеден беше, че не е толкова просто, но беше страшно афектиран. Креймър не му обърна внимание.

— Улф, какво знае мисис Моллой, което не трябва да науча аз?

— Нищо, доколкото си спомням. Тя е моя гостенка. Напразно настоявате да бъде разпитана, дори и официално. Мистър Стебинс греши като се опитва насила да изтръгне каквото и до било от мен. Защо не се отнесете към мистър и мисис Ъруин или към някой член от семейството на мис Ела Рейс да идентифицира трупа? Адресът на Рейс е 306 изток, 137-ма улица.

Пърли стана и го записа в бележника си. Креймър го последва. Опита се да улучи кошчето с остатъка от сдъвканата пура, но както винаги не успя.

— Моментът на развързката приближава, ако вече не е дошъл — каза той мрачно.

Сол ги изпрати до вратата. Страхувах се от желанието на Стебинс да ме види с насинено око и моята ответна реакция. Това само би усложнило ситуацията. Улф беше облегат назад със затворени очи, когато Сол се върна в кантората. Взех от земята пурата на Креймър, за да я изхвърля в коша. После зачакахме нарежданията на шефа. Затворените му очи бяха надежден знак, че скоро за нас ще има задачи. За жалост той каза това, от което най-много се страхувам.

— Изобщо не мисля, просто няма какво, свободни сте, момчета!

— Лоша работа! Добре, че сме с един по-малко и няма да ти тежи бездействието ни.

— Джони загина, действайки по мое нареждане и неспазването на инструкциите ми от него съвсем не значи, че загубата му не ми тежи. Точно обратното! Сега Креймър и групата му се залавят с нещата и няма смисъл да им се пречкаме. Питър Хейс е невинен и Креймър много добре го знае. Той го вкара в затвора и крайно време е да го изкара от там.

— Ако не успее? — попитах Улф.

— Тогава ще му мислим, Арчи. Качи се по-добре при мисис Моллой да ти благодари, както се полага за това, че я избави от нашествието на тези досадници. Не е зле да се поразрошиш малко като вещественно доказателство за крамолата.

Както се шегуваше, изведнъж почти из крещя:

— Да не смяташ, че ми се стои така, докато това ченге, Креймър, връхлети върху нещастника, тласнат от мен към две убийства?

— Убеден съм, че не ти е неприятно — произнесох ясно.

— Арчи, какво ще кажеш за една игра на карти? — Сол ме попита дружелюбно.

XVII

Не играхме карти три дена наред — в петък, събота и неделя, тъй като непрекъснато се случваше по нещо. Албърт Фреър посети Улф за един час в събота сутринта да разбере докъде сме стигнали. Изрази одобрение, че полицията се е заела с разследването, като заявя, че Креймър я хората му няма да пипнат убиеца на Джони Кимс и Ела Рейс, ако преди това не освободят Питър Хейс. Междувременно бащата на Хейс звънеше по два пъти на ден, а в неделя дояде в кантората заедно със съпругата си. Мисис Херълд ми пречеете набързо една лекция, че присъда се издава тогава, когато са налице всички факти. Заподозрях веднага, че е твърде досадна и не бях сгрешил. Още през първите три минути ми даде да разбере, че любимата ѝ тема за разговор е тази за човешките добродетели и колко по-благородно е да даваш от себе си вместо да вземаш. Не бих, казал, че отношението ми към Херълд коренно се промени, но поне можех да го разбера. Когато отново спомена, че търпението на съпругата му се е изчерпало, вече знаех на кого да съчувствам, колкото и трудно да ми се отдаваше това. В себе си му бях благодарен за предвидливостта да дойдат в кантората след 4 часа, за да бъде избегната всякаква възможност за среща с Улф, което доказва неговата интелигентност и благоразумие. Не искам да се хваля, но съумях да намеря общ език със съпругата. След като си отидоха, Джеймс Р. Херълд все още беше наш клиент.

В събота сутринта се обади Патрик Дегън. Улф обеща да го изслуша в 6 часа същия ден. Интересуваше го отношението на Зелма Моллой към сумата в сейфа, като се опита да я убеди колко глупаво е да се отказва от нея. Освен това, прояви любопитство към общото развитие на нещата. Стана дума за публикуваното в „Газет“ съобщение, където се казваше, че помощникът на Нироу Улф, Арчи Гудуин е идентифицирал трупа на Ела Рейс, което потвърждава връзката между двете убийства, независимо от отказа на полицията да признае този факт. Накрая Дегън се засегна силно от намека на Улф, че интересът му към случая с прислужницата е оправдан поради

близостта им с мисис Търуин. Дегън съвсем се разгорещи. Наложих се Улф да обяснява, че в понятието „близък“ не винаги се влага смисъл на интимност. Гостът ни си тръгна изключително възмутен.

Държахме да знаем докъде са стигнали Креймър и хората му, и за да го научим, се наложи да запазим що-годе прилични отношения с тях. В името на това разрешихме на Стебинс среща с мисис Моллой в събота следобед, която продължи 3 часа. През цялото време Фриц им носеше ободрителни напитки. По-късно за наше успокоение Зелма ни разказа, че Стебинс е проявил интерес предимно към факти и събития около смъртта на съпруга ѝ. Подробно бяха обсъдили възможните мотиви на Аркоф и Търуин да искат да се освободят от Моллой. За полицията случаят Моллой отдавна бе приключен. Когато си тръгваше, на въпроса ми дали напредват, Пърли отговори доста невъзпитано, което ми даде да разбера къде са.

В събота Зелма вечеря с нас в трапезарията, а в неделя на обед ядохме заедно пиле фрикасе с кнедли по методистки. Не бях чу вал, че Фриц е методист; кнедлите му наистина бяха божествени.

Сол Панзър и Ори Кедър „оползотвориха“ уикенда в посещения на бивши приятели на Моллой от списъка на Дегън, но тъй и не разбраха как беше се сдобил с огромната сума. От своя страна Фред Дъркин прояви присъщото му старание в разнищване на подробностите около Уилям Лесър и събра материал за три списания, без да открие някаква връзка между него и семействата Търуин и Аркоф, което беше важно да се знае. Като резултат от разследванията на Фред, в неделя следобед в кантората се появи самия Лесър. Тъкмо учех Зелма да играе бiliarд и на вратата се позвъни. Когато излязох, Фред вече разговаряше с приятеля на Дилиа. За втори път от много време ми предстоеше да се срещна с този, когото подозирах, и ми се прииска да му стисна сърдечно ръката. Едва ли щеше да ми отговори по същия начин. Стори ми се два пъти по-мрачен от преди. В кантората зае същата поза с юмруци до бедрата и се приготви да ми чете конско. Беше научил, че Фред Дъркин работи като мен за Нироу Улф. После заговори за глупавата статия в списанието, която не била нищо друго освен параван. Изразяваше се объркано и не ми стана ясно какво точно иска, макар, че схванах основната насока на мислите му. Явно страдеше.

От срещата ни не излезе кой знае какво, Беше сигурен, че няма да му се извиня, нито пък очакваше двамата с Улф да си посипем главите с пепел затова, че сме се пошегували с Дилиа Брандт и сме опетнили репутацията му. С две думи, не извлякох никаква информация от Лесър — нито задаваше конкретни въпроси, нито чуваше какво го питам. Не ми каза даже кога мислят да се женят. Изпратих го до вратата и продължих урока си по билиард със Зелма.

Късно вечерта на същия ден, неделя, имахме друг посетител. Инспектор Креймър се насади в червения кожен стол и прие поканата на Улф да се почерпят с бира. Благоволениято му да пие от бирата на Улф целеше да внуши, че инспекторът също е човек и има нужда от съчувствие. Прекалената му тактичност идваше да подсказе, че няма с какво да се похвали. И тъй като за тези два дни не беше свършил нищо, единственият му стремеж бе да измъкне от Улф коза или козовете, пазени ревностно, според Стебинс за по-добри времена.

Този път Улф наистина нямаше с какво да го зарадва. Креймър изведнъж скочи, оставяйки чашата си недопита, и хукна. Длъжен бях да кажа на шефа какво мисля.

— Не му обръщай внимание, много е уморен. Сутринта ще се залови отново за работа и ще забрави днешния разговор. След месец два набързо ще спечели някой процес и до края на август ще бъде затънал отново в не го. Дотогава Питър Хейс ще свърши на електрическия стол и просто ще се извинят на баща му, майка му и сестрите му...

— Какво искаш да кажеш?

— Така е, сър. Ако не беше мисис Моллой да съм си заминал. Едва издържам на безделието тук. Та ние буквално нищо не правим!

Улф пое дълбоко дъх почти до кръста, из диша и измънка:

— Скоро ще имаме работа. Когато вече не се търпиш, това е знак, че нещо трябва да се прави. Извикай Сол, Фред и Ори тук в 8 часа утре сутринта!

Заклучих сейфа, оправих бюрото си и отидох да се обадя на момчетата. Улф приличаше да един огромен, безутешен мъченик.

Признавам, че бях разглезен. Неговите сложни игри на предположения и догадки ме караха да очаквам много от него. Може би затова останах разочарован в неделя сутринта, когато разбрах какво трябва да направим. Предстоеше ни ново търсене на онази важна

улика, без която не можехме да продължим напред. Но тук му е мястото да призная, че колкото и малка да беше тя, в последствие успя да изпълни предназначението си.

Жертвах от съня си, за да мога в понеделник сутринта да стана и да закуся преди Сол, Фред и Ори да дойдат за срещата в 8 часа. Жертвата ми се оказа напразна, тъй като Улф отложи срещата за 8,40. В уречения час се качихме при него. Беше закусил, но все още пиеше кафе на масата до прозореца, четейки сутрешния брой на „Таймс“. Поздрави всички ни и ме попита има ли нещо ново. Отговорих отрицателно, с едно малко допълнение, че се обаждал Стебинс, който спокойно би ми изгризал ухото, ако не му пречеше телефонната слушалка.

Улф отпи от кафето и остави чашата.

— Налага се да отидете в апартамента на Моллой и да го претърсите основно. За целта вземете със себе си необходимите инструменти. Най-неприятното е, че не знаем точно какво търсим.

— Тогава как ще разберем, че сме го намерили?

— Точно там е проблемът. Налице е била ситуация, довела до убийството на Моллой. Той скрива голяма сума пари в сейф под друго име и възнамерява да напусне страната. Не е известно откъде са дошли долларите. У убития, както и сред документите от кантората, не е намерено писмено доказателство, че тези пари законно му принадлежат. Но жертвата непременно оставя някаква следа. Много се надявах да я намерим в сейфа. След като се убедихме, че там няма нищо такова, би трябвало да продължим да търсим; междувременно обаче бе убита Ела Рейс.

Улф отново отпи глътка кафе.

— Уликата, от която толкова много се нуждаем, съществува и трябва да я намерим. Вероятно ще се окаже папка, бележник, един-единствен лист хартия, а може да е някакъв предмет... Трудно ми е да си представя как изглежда. Сигурно е у приятели на Моллой или се съхранява дявол знае къде, но според мен трябва да започнем с апартамента. Докосвайки се до всяко нещо, се питайте дали не е в ръцете ви това, което ни трябва! Арчи, обясни всичко на мисис Моллой! Покани я да ви придружи, ако желае! В случай, че откаже, само ѝ поискай ключа. Това е всичко, господа. Не ви питам имате ли

въпроси, тъй като не зная отговорите им. Арчи, не забравяй да ми оставиш телефона!

Всички други слязоха долу, докато аз отида при мисис Моллой. Беше станала от сън; видях Фриц да носи закуската и. През тези няколко дни се бяхме сблизили доста, като се изключи всякаква интимност. Отговори веднага на специалното почукване. Дългият лимоненожълт пеньоар свободно падаше по нея, без да очертава формите ѝ. Нямаше грим и червило. Забелязах, че така устните на Зелма са по-красиви. За един детектив малките подробности са от особена важност. Пожелрахме си „Добро утро“ и накратко ѝ обясних целта на визитата си.

Зелма каза, че знае какво точно има в апартамента и се усъмни в шанса ни да успеем. Оспорих твърдението ѝ, като споменах кашоните с документи, които красноречиво доказваха обратното. Попитах деликатно дали все още пази дрехите на съпруга си и някои негови лични вещи. Не беше пипала нищо. Намекнах, че ще се наложи да търсим много подробно, при което тя изобщо не се възпротиви. Отказа поканата ми да ни удостои с присъствието си.

— Няма да ми повярвате, ако ви призная, че вече не искам да се върна там. Може би много късно го разбирам.

Опитах се да изразя на глас една своя мисъл. Единственото, в което Зелма би се укорила е заблуждението, че Питър Хейс е убиецът на Моллой. Взех ключа и слязох долу. Оставих на Улф телефона, обадох се на Фриц и тръгнахме. Сол и Фред носеха комплекта инструменти — от ключовете до лостовете за разбиване на врати.

Ако ви запозная с това, което правихме между 9,35 сутринта и 3,10 следобед, може и да ви подсказва как се търси загубен диамант или пощенска марка. В случай, че не ви липсва нито едно от двете, изобщо няма да ви бъде интересно.

В крайна сметка се оказахме сред куп подробности и факти, които едва ли щяха да ни послужат. Моллой обичаше да трупа стари ножчета за бръснене; дупката от цигара в един от столовете някой старателно бе запълнил с парче лимонена кора; в банята имаше три отлепени плочки, а една от дъските на пода във всекидневната се оказа разкована. Мисис Моллой предпочиташе светложълто бельо и нощници в бяло, докато при чорапите се налагаха четири различни цвята. Същата не пазеше личната си кореспонденция, освен писмата на

сестра си от Арканзас. Не намерихме неплатени сметки с изключение на една за 3,84 долара от обществена пералня. Мебелите бяха солидни и още много и много други неща от подобен порядък. Двамата със Сол прегледахме всяка хартийка от трите кашона, преровени веднъж от Ори.

И все пак няма да бъда съвсем точен ако заявя, че усилията ни се оказаха изцяло безплодни. Време е да споделя за двете най-горни чекмеджета — едното отляво, а другото отдясно на бюрото на Моллой. Ключовете, които Зелма ни даде не станаха за тях. С помощта на инструментите Сол бързо ги отвори. Чекмеджетата се оказаха съвсем празни. Моллой ги беше заключил по навик.

В 3,10 съобщих на Улф как стоят нещата. Не му предадох коментара на Ори за загубеното време в търсене на нещо, което тъй и не се намери. Нямахме повече работа — подредихме всичко и напуснахме апартамента.

Долу на тротоара пред къщата се разделихме. Фред и Ори отидоха да удавят разочарованието си от неуспеха в най-близкото заведение, а ние със Сол махнахме на първото такси. И двамата бяхме еднакво отчаяни. Мислехме си, че ако ни предстои да избродим целия Ню Йорк заедно с Джърси и Лонг Айленд, за да намерим нещо, което може би не съществува, работата не отива на добре.

В кантората ни очакваше изненада. Още не бях влязъл и Улф ме атакува с въпроса си:

— Дойде ми на ума за тази Дилиа Брандт и по-точно за предложението на Моллой да я вземе със себе си в Южна Америка. Тя не му дава отговор веднага, но не е била много убедителна, според тебе, в намерението си да му откаже. Какво те накара да се усъмниш?

— Може би начина, по който го каза и маниерите й докато отговаряше на въпросите ми. Просто си съставих едно определено мнение за нея.

— Какво мислиш сега след като ще се жени за Уилям Лесър?

— Дилиа не би могла да замине в Южна Америка с мъртвец. От Франц знам, че е разигравала Лесър с колебанието си да направи избор между него и Моллой. Ако Лесър е знаел какви са шансовете му, би могъл...

— Искам да кажа съвсем друго. Да предположим, че Моллой се е канил да напусне страната и да вземе момичето със себе си! Тя е

готова да го последва и приема да съхрани за известно време нещо при себе си, като например съдържанието на двете празни чекмеджета. Нима е невъзможно Моллой да реши да остави някои свои вещи в апартамента ѝ до заминаването им?

— Не го отричам, макар че аз не бих стигнал до там. Явно мнението на Моллой за Брандт се е различавало доста от моето.

— Тогава ти и Сол ще отидете да претърсите апартамента ѝ още сега!

Когато Улф изпадне в отчаяние, не се спира пред нищо. Би ме изложил на риска от пет години тъмничен затвор, без да му мигне окото. Добре, че нямаше да бъда сам! Сол попита дали по това време момичето си е в къщи.

— Ако е на работа, няма да се върне преди 5,30, а ако е вкъщи, ще отидем двамата с нея за шампанско, докато ти действаш. Да опитам ли с телефона?

— Защо не?

Набрах номера и почаках доста за отговор. Нямаше я. Предложих на Сол да вземем само ключове. Той взе четири връзки и ги пусна в джоба си, докато аз се запасих с два чифта гумени ръкавици.

— Трябва да ви напомня — прозвуча като предупреждение от страна на Улф, — че една елементарна предпазливост никога не е излишна, макар че не искам да бягам от отговорност на съучастник.

— Много сме ти задължени — казах с престорена благодарност. — В случай на фал ще кажем на полицията, че си ни молил да не отиваме.

Взехме такси от 9-то авеню до улица Кристофър, оттам се придвижихме пеша до улица Арбър, свихме зад ъгъла и продължихме до 43. В преддверието натиснах звънеца на Брандт. Не чух изщракване. Натиснах още два пъти. Входната врата беше отворена. Останах да наблюдавам. Тази улица не беше 5-то авеню и докато чакахме със Сол, покрай нас минаха само две момчета и жена с куче. След минута и половина Сол се обади зад гърба ми, че всичко е готово. Мина пред мен по стълбите. Планът му бе да претърсим набързо двамата, а после да остане сам вътре, докато аз го пазя долу. Пред вратата на мис Брандт той извади връзка с ключове и тъкмо се канеше да започва, когато се сетих за предпазливостта. Отидох и почуках на вратата. След

като не последва отговор, почуках повторно и оставих Сол да си върши работата. За разлика от вътрешната врата долу, тук се забавихме около 3 минути. Редно беше да вляза пръв, но той направи автоматично една-две крачки навътре и едва сподави вика си.

Стояхме един до друг и не вярвахме на очите си. Идвах тук за втори път, но хаосът, който намерихме трудно се поддаваше на описание. Мебелите си стояха по местата; всичко останало беше в пълен безпорядък. Навсякъде наоколо имаше разпилян пълнеж от разпраните и изтърбушени възглавници. Всички книги и списания се въргаляха, нахвърляни по земята. Тук-там попаднах на пръст и изпочупени саксии. Сякаш в стаята се бяха гонили 10 орангутана.

— Този не се шегува! — едва успях да кажа и млъкнах.

Погледите ни едновременно се спряха на някаква купчина малко по-нататък в другия край на стаята. Беше тялото на Дилиа Брандт — почти до дивана, където седяхме с нея неотдавна. Лежеше по лице с разтворени настрани крака. Приклекнахме от двете страни на трупа. Не усетихме пулс. Беше мъртва поне от 12 часа. Нямаше рани. Не се наложи да търсим. Около шията ѝ още стоеше въжето. Изправихме се да огледаме наоколо.

Проверих в банята, а после в спалнята, докато Сол затвори вратата към коридора. В спалнята беше още по-страшно. Навсякъде в стаята имаше дрехи и всевъзможни други неща. Дюшекът беше свален на пода с вътрешността навън. В банята не се оказа по-различно. Сол застана отново до трупа. Разсъждаваше на глас:

— Убил я е преди да започне търсенето.

— Добре е работил. Почти нищо не е оставил непокътнато. Казвам „почти“, защото горката Дилиа е все още с дрехите по нея. Или е намерил каквото търси, или изведнъж се е изплашил. А може и въпросният предмет да е бил по-голям.

— Не е трудно да съблечеш днес една жена. И ръкавици ли ще слагаме? Какво си намислил?

— Ще опитаме късмета си с това, от което се е отказал той, ако не възразяваш.

— Но по дрехите не остават следи!

— Когато си с ръкавици, да.

Извадих нож от джоба си, отворих го и започнах с блузата. Разпрах я до кръста. Сол се справи с ципа и хвана полата за подгъва да

я издърпа надолу. Събу ѝ обувките и ги остави настрана. Под блузата имаше комбинезон, прерязах презрамките и след като го порнах до талията, отметнах двете половини от гърба. Долната част на бельото свалихме без трудности. Само колана ни отне повече време. Не исках да оставя драскотини по кожа та.

— Съвсем е студена — забеляза Сол.

— Помогни ми да я обърнем по гръб! Подхванах я с една ръка под бедрото, а другата пъгнах под рамото, за да я изтърколя леко. Сол пресрещна трупа и го спря. Лицето на удушен човек изглежда ужасно 12 час след настъпването на смъртта. Сол го покри с възглавница.

Между дрехите не открихме нищо. Когато посегнах да махна сутиена, трудът ни бе най-сетне възнаграден — между гърдите ѝ с лента беше залепен ключ. Дръпнах го и раз гледах лентата. На нея пишеше: „Личен шкаф за багаж на централна гара. Действуй бързо!“. Завихме я с одеяло. Сол беше вече на вратата и сваляше ръкавиците си. Свалих моите в движение. С една от тях той хвана дръжката на вратата и я затвори след себе си. Буквално летяхме надолу по стълбите. Не ни срещна никой. Само един от живеещи те в къщата, влизайки във входа, се загледа след нас за малко. С две секунди закъсня, за да може да твърди, че идваме отвътре. Кога то излязохме на улица Кристофър Сол каза:

— И цялата тази гадост без нищо насреща?

— Ще се справим после. Има ли някакво значение какво точно правиш, след като всичко в тази работа е мръсотия? Е, понякога не е чак толкова неприятно! Ще се разделим на 7-мо Авеню — един от двамата трябва да отиде до гарата, а другият да се обади първо в полицията и после на Улф.

— Ще прескоча до пощата — избра Сол.

— Добре, но ми остави ключовете и ръкавиците. И внимателно! Може да те следят.

На 7-мо авеню той се отправи към метро то, а аз влязох в малко магазинче за пури и съобщих в полицията с преправен глас:

— Име Дилиа Брандт, адрес улица Арбър 43 Манхатън. Записахте ли? Мисля, че е мъртва. Не е зле да побързате!

Проверих дали автоматът не се беше излъгал да ми върне центовете, излязох и взех такси. В 4,45, точно час след като се разделихме с Улф, бях пред каменната крепост. Фриц ми отвори.

Изглежда външният ми вид доста го изплаши, защото от гърлото му се изтръгна само едно „Ах!“.

— Прав си, Фриц, но ако не искаш да бъдеш съучастник, по-добре си внуши, че всичко е наред.

Оставих връзките с ключове и ръкавиците на мястото им и побързах да се свържа с Улф по вътрешния телефон. Не ми се обади веднага, трябва да е бил много зает.

— Извинявай, че те безпокоя, но според мен нещата са по-сериозни от едно обикновено претърсване. Натъкнахме се на труп със следи от насилие по него. Като че ли ураган е бушувал в апартамента на Дилиа Брандт. Намерихме я удушена на пода във всекидневната. Съблякохме дрехите ѝ и открихме ключ за личен шкаф от централна гара, залепен за тялото. Сол го взе и отиде да провери съдържанието на шкафа. Ще се върне след 20 минути. Вече се обадох на полицията от външен телефон.

— Кога е починала?

— Според мен преди повече от 12 часа.

— Към колко беше тук Уилям Лесър вчера?

— Към 4,40.

— Мисля, че трябва да чакаме засега, докато разберем какво има в шкафа. Ако пак намерим долари... Предположението ми е, разбира се, съвсем произволно. Каквото и да е, Сол и ти ще се занимаете с него.

Едва потиснах изкушението да го попитам дали не настоява да го занесем направо горе. Сигурно би казал „не“.

За разлика от Улф аз нямах железни прави ла и когато затворих телефона, излязох пред вратата да чакам Сол. Не усетих как бях преодолял седемте стъпала — стоях на тротоара. Две съседски деца играеха на гоненица по улицата. — Като ме видяха, спряха играта и се оттеглиха на отсрещния бордюр. Гледаха ме, без да помръднат. Къщата на Улф и нейните обитатели привличаха като магнит вниманието с някаква мистериозност и дори злокобност — кое от двете не зная точно. И всичко това, откакто момчето Пит Дросос поканено от мен да поговори с Улф, бе намерено убито на следващия ден. За десети път си погледнах часовника, а хлапетата ме следяха с очи доста напрегнато. Тъкмо се канех да се прибера и едно такси спря пред къща та. От него излезе Сол със средно голям, черен, кожен куфар в ръка, и бързо плати

на шофьора. Последвах го нагоре по стъпалата и вътре към кантората. Сол сложи куфара на един стол. Забелязах, че някой вече се е опивал да го отвори, без да го заключи. Само страничните колани бяха затегнати. Спогледахме се със Сол и решихме аз да говоря.

— Улф позна. Моллой го е занесъл в апартамента на мис Брандт и след убийството, вероятно веднага или едва вчера тя е проверила съдържанието му. Може и да не е вади ла нищо от него. Куфарът е пълен. Занася го на гарата и залепя ключа с лента за тялото си. Улф каза, че можем да го отворим, но мисля, че първо трябва да проверим за отпечатъци.

Извадихме от шкафа необходимите неща и почнахме веднага. Не сме експерти, но скоро разполагахме с достатъчно снимки, които бяха съвсем прилични. Разбира се, в момента не можахме да направим сравнение, тъй като нямахме с какво. Сложихме ги в пликове, разчистихме бюрото, поставихме куфара отгоре и го отворихме. Съдържанието му беше твърде разнообразно. Имаше ризи, връзки, може би любимите на Моллой, с които не е искал да се раздели. Извадихме чифт домашни чехли, 6 туби крем за бръснене, 2 пижами, чорапи, носни кърпи и други лични вещи. Натрупахме всичко на бюрото, на дъното на куфара имаше мъжка кожена чанта, претъпкана с нещо. Би трябвало и нея да проверим за отпечатъци, но не можехме повече да чакаме. Изпразнихме бързо чантата и се натъкнахме на материал за цяла музейна сбирка. Сол приближи стола си до моя и зачетохме. Нямам намерение да описвам отделните документи, нито да ги изброявам, Улф се беше сетил къде да ги търси и на него се пада удоволствието да ви запознае с тях. Когато стана 6 часа, тъкмо свършвахме, и той влезе в кантората. Отправи се към бюрото си, но на път за него понечи да се отбие при мен. Изведнъж погледът му беше привлечен от другия куп.

— Това не е интересно. Очевидно Моллой се е канил да заминава. Най — интересното е тук. Можем да те заринем с информация. Улф взе документите и се зае да ги разглежда. Ние със Сол върнахме багажа обратно в куфара, затворихме го и зачакахме мълчаливо. През следващите 10 минути се чуваше само шумолене на хартия и неясното мърморене на Улф. Беше на път да свърши с купа, когато телефонът иззвъня.

— Кантората на Нироу Улф. Арчи Гуд...

— Обажда се Стебинс във връзка с една жена — Дилиа Брандт. Кога я видя за последен път?

— Задръж, докато кихна — покрих мембраната с длан и се обърнах към Улф. — Стебинс и другите знаят за Брандт, ако това те интересува.

Улф се намръщи, поколеба се за момент и вдигна неговата слушалка. Махнах ръката си, кихнах и чак тогава продължих:

— Да се надяваме, че не съм на път да се разболея. Преди известно време...

— Престани да извърташ! — Стебинс почти изкряска. — Питам те нещо!

— Ти трябва да знаеш това и после защо търсиш точно мен?

— Убита е! Намерихме трупа ѝ в апартамента. Последното име в тефтера на мис Брандт е твоето. Кога се видяхте за последен път?

— Боже мой! Нима е мъртва?

— Обикновено когато човек е убит, той е мъртъв. Престани да шикалкавиш!

— Така ти се струва. Ако мълча, ще помислиш, че аз съм я убил! За пръв и последен път я видях миналата сряда вечерта около 9,30. Говорихме за Моллой. Тя е била негова секретарка през десетте месеца преди да го убият. В четвъртък следобед си разменихме няколко думи по телефона. Това е всичко!

— Ще дойдеш веднага да ни разкажеш какво говорихте с Брандт за Моллой.

— Къде се намираш в момента?

— В отдел „Убийства“. Тъкмо влизаме с Уилям Лесър. Кога беше последната ти среща с него?

— Какво общо има Лесър?

— Това момче дойде в апартамента на Брандт преди 20 минути и ни намери там. Имали са уговорена среща с убитата. Лесър те подозира. Това стига ли ти?

Не продължих, защото Улф се намеси.

— Мистър Стебинс, на телефона е Нироу Улф. Свържете ме с мистър Креймър!

— В момента е зает. Налага се Гудуин да дойде тук веднага.

— Не преди да съм се чул с Креймър!

— Не затваряйте! Ще се помъча да го намеря.

Всички стояхме и чакахме. Погледнах Улф, но срещнах затворени очи. Отвори ги, когато чу гласа на Креймър.

— Какво има?

— Готов съм с разобличаването на убиеца. Ако искаш да присъстваш, доведи мистър...

— Идвам веднага!

— Не сега! Трябва ми малко време да се запозная подробно с едни документи. Ела в 9 часа, като предварително се обадиш на Труин и Аркоф, а може да поканиш и мистър Лесър. Той трябва да присъства. Запомни ли? 9 часа.

— Дяволска работа! Искам да зная...

— Ще научиш всичко по-късно, защото имам още доста работа.

И двамата затворихме телефона.

— Арчи, звъни на мистър Фреър, мистър Дегън и мистър Херълд, който може да дойде със съпругата си. По-добре е да има повече хора. Кажй и на мисис Моллой!

— Мисис Моллой няма да бъде тук довечера!

— Но тя е тук в момента.

— Искам да кажа, няма да бъде част от публиката, ако дойдат семейство Херълд. Тя не знае, че Питър Хейс е Пол Херълд. Нека Пол ѝ го каже, когато реши. И без това не обича шумните компании. Не вярвам толкова да ти е нужно присъствието на Зелма.

— Щом казваш ти... — той се изсмя цинично. Може би е искал погледът му да изрази нежно съчувствие, за мен беше чисто цинична усмивка. — Днес не си бил в апартамента на Брандт! Ако се наложи да обясня как съм се добрал до тези документи, остави това на мен!

— Май нямам повече работа тук — каза Сол.

— Трябва да бъдеш плътно до Арчи. Станал е невъзможен маниак. След малко ще вечеряме заедно, а сега трябва да смея всичко това много внимателно.

XVIII

Домакинът на вечерта закъсна по вина на Креймър. Не бях в трапезарията и не чух спора между двамата, тъй като имах друга работа. Докато посрещах гостите, долових ясно гласовете им зад затворената врата. Добре, че кантората беше изолирана от всякакви шумове.

Червеният стол се пазеше по традиция за мистър Креймър. Недалеч до стената стоеше Стебинс. Семействата Аркоф и Ъруин бяха наредени отпред. Забелязах, че Том Ъруин отново бе плътно до съпругата си, без да я държи за ръка. До глобуса, на известно разстояние, седнаха Албърт и Фреър и семейство Херълд, а зад Аркоф и Ъруин бяха Патрик Дегън и Уилям Лесър. Между тях, малко по-назад, зае мястото си Сол Панзър. По този начин беше осигурен достъпът ми до Дегън.

Наближи 9,15. Тишината, прекъсвана от шепот тук-там, започна да става тягостна. В този миг вратата се отвори. Влязоха Улф и Креймър. Улф седна зад бюрото си, а Креймър остана прав.

— Искам да ви кажа, че това, на което ще присъствате, не е официално следствие. Няколко от гостите тук са поканени лично от мен. Двамата със сержант Стебинс сме обикновени наблюдатели и като такива не носим никаква отговорност за думите и действията на Улф. Не се считайте задължени да останете, ако не проявявате интерес.

— Всичко ми изглежда малко странно. Не съм ли прав, инспекторе? — попита Аркоф.

— Чувствайте се съвсем свободно! — Креймър отговори и като хвърли намръщен поглед към Улф, седна.

Дойде ред на Нироу Улф.

— Ако ми позволите да започна — говореше съвсем спокойно, — ще споделя с вас едно съвпадение, което има пряко отношение към събитията напоследък. Днес на закуска преглеждах сутрешния брой на „Таймс“, когато попаднах на едно съобщение от Вашингтон,

отпечатано на първа страница на вестника. Бих искал да ви прочета само една част от него.

„Във връзка с откриването на съдебната процедура, предположена в Сената днес, се умоляват всички частни проекти, свързани със социалните грижи и помощи, предоставяни на гражданите, да подготвят документацията си за правителствена проверка. Предложението се основава на двегодишно проучване, разкрило редица закононарушения, като се започне от небрежно счетоводство и се стигне до незаконно присвоената сума от 900 000 долара.“

„Натрупаните средства са нараснали дотолкова, че в момента са в състояние да осигурят помощи за 29 000 000 работника и още 46 000 000 души на тяхна издръжка, а пенсионните фондове като отделно перо възлизат на 25 билиона долара.“

„Сенатската група начело със сенатора Пол Х. Дъглас, демократ от Илиноис е изразила следващото становище: «Повечето от програмите по подобряване на социалните грижи и пенсиите се ръководят честно и отговорно. Отчита се обаче, че са поставени под строг контрол упражняваните от висшите длъжностни лица права, което е твърде опасно. Има случаи на пилеене на средства, когато от тези програми се възползват за собствено обогатяване безпринципни и безсъвестни хора.»“

Улф остави вестника.

— Текстът продължава, но това е достатъчно. Прочетох ви откъса за сведение — в него има съпоставка на две неща: съчетаването „социални грижи и помощи“ и споменатите големи суми пари. От една седмица се опитвам да открия загадката по делото на убиеца на Майкъл Моллой и по-късно на Джони Кимс и Ела Рейс. Патрик Дегън, който сега е между нас, оглавява Сдружение за социални грижи и помощи към лигата на миньорите. Същевременно в сейфа, нает от

Моллой под друго име, се намери голяма сума пари. Тези факти, внимателно и търпеливо проучени, можеше да ме доведат до истината, но за щастие не се стигна до там. В чекмеджето ми има куп документи, които съдържат всички необходими доказателства, че от 1951 до 1955 година Моллой е купувал малки парчета земя на различни места извън Ню Йорк срещу незначителни суми. Купувачът според документите за покупко-продажба винаги е бил някакъв лагер — обикновено детски лагери, в случая 28 на брой. Същите ползват от сдружението на мистър Дегън около 2 милиона долара ипотечен наем. Дялът на Моллой от пляката е една четвърт, а този на Дегън — три четвърти, разбира се, не чиста печалба. Последният заем е с дата 17 октомври 1955 година. Има и други подробности; аз се спрях на най-важното. Ще кажете ли нещо, мистър Дегън?

Погледите на всички бяха насочени към него.

— Няма какво да кажа освен, че всичко това е възмутителна и долна клевета. Ще разговарям с вас след като видя документите.

— Прокурорът ще ги представи където трябва. Все пак съм готов да задоволя любопитството ви. Обезпокоен от разследването на Сената, Моллой решава да избяга с пляката, като вземе със себе си и своята секретарка Дилиа Брандт. Скрива книгата в един куфар, а него занася в апартамента на момичето. Това е доста показателно! Забележете, че Моллой не унищожаваше нищо, защото знае, че може да го използва в бъдеще. За да се измъкне от наказание, той е готов да хвърли вината върху вас, мистър Дегън — нещо, което не можете да отречете, че не сте знаели. Така стигате до решението си да убиете Моллой. Ще ми възразите ли?

— Вървете по дяволите!

— По — кротко! — изведнъж се намеси Креймър. — Искам да видя тези книжа!

— Това не може да стане сега. Помолих да не ме прекъсвате един час!

— Откъде ги взе, Улф! — Креймър продължи.

— Слушай ме внимателно и ще разбереш.

Дегън знае за съществуването на документите, някои от които са написани лично от него. Не е трудно да се предположи, че Моллой се кани да напусне страната. Предлага му да ги умножат или да ги съхранява Дегън, но Моллой отказва. Тогава го убива и тъй като няма

време да търси в апартамента, пребърква дрехите на трупа. С облекчение открива ключа за сейфа. Там Дегън е очаквал да намери уличаващите го хартийки с тази подробност, че не посмява да използва въпросния ключ. Впрочем в момента като управител на имуществото на Моллой Дегън разполага и с дубликата.

— Мистър Дегън, какво щяхте да направите, ако при отварянето на сейфа в присъствието на Гудуин и Паркър документите бяха вътре?

Дегън мълчеше.

— Продължавай, Улф! — беше пак Креймър. — Искам да знам как тези документи попаднаха при теб!

Улф не му обърна внимание.

— Но в сейфа освен доларите не е имало нищо. Друг въпрос: Как се осмелихте да убиете Моллой, когато не знаехте къде са търсените от вас документи? Ще се опитам да отговоря аз, ако не възразявате. Повикахте Питър Хейс на мястото на престъплението, което хладнокръвно извършихте и полицията арестува виновника. Така си осигурихте достатъчно време да търсите в апартамента на Моллой като стар приятел на вдовицата. Тя не е тук, за да се включи, но за всичко има време.

— Къде е мисис Моллой? — попита Креймър, но никой не го чу.

— Съгласете се, мистър Дегън, че имате късмет. У вас беше и все още е ключът за сейфа, но дори и да знаехте под чие име е нает, нямаше да посмеете да опитате с него. Щастieto изведнъж ви се усмихна в мое лице. Буквално натиках сейфа в ръцете ви. Но... Документите ги нямаше вътре! Продължаваше да ви грози опасността. Не мога да не ви направя комплимент, който всъщност не заслужавате, че се сетихте да търсите в апартамента на Дилиа Брандт. Свързахте се с нея, или по-точно, тя се свърза с вас. Решението ѝ да се омъжи за Лесър я накара да се отърве от куфара на Моллой. Тя го отваря, унищожава паспортите и билетите за Южна Америка и прочита съдържанието на всичките толкова важни хартийки. Разбира за изгодните сделки, в които сте били замесени с Моллой и надушва, че става въпрос за голяма сума пари, които по нейно предположение сте знаели къде са. Мистър Дегън, Брандт не е действала без пресметливост, занася куфара на гарата и тогава ви се обажда. Казва ви, че знае всичко, като споменава, че разполага с доказателствата срещу вас. Исква да ѝ дадете парите.

— Но това е лъжа! — извика Лесър.

— Как е постъпила тогава, мистър Лесър?

— Мисля, че не би направила такова нещо! Всичко е една голяма лъжа!

— Ако ми позволите да свърша, лъжата е като истината — винаги стига там, където трябва. И точно тук, мистър Дегън, късметът ви изневери. Парите бяха в сейфа. Не можехте да ѝ ги дадете, но дори и да бяхте по-жертвали своя дял от плячката, всичко, което Брандт знаеше, беше в нейната глава. Тя представляваше и щеше да представлява за вас заплаха, докато е жива. Снощи, както предполагам, сте отишли в апартамента с намерение да си вземете документите срещу известна сума пари, но подсъзнателното ви решение е било да я убие. И я убихте! Що се отнася до... Сол!

Не бих казал, че това, което се случи беше пропуск на Сол. Както седеше между Лесър и Дегън, той не успя да предвиди действията на Лесър. Последният светкавично се бе спуснал към Дегън с намерението да го сграбчи или удари. Докато успя да стигна до тях, Сол беше хванал краищата на палтото му, а Дегън се намираше на пода. Пърли Стебинс също стана. Остави Лесър на Сол, а той се зае с Дегън. Хвана го с лапите си за ръката, по-вдигна го без усилия и го сложи обратно на стола. Аз и Сол закарахме Лесър до дивана. Новото разположение на гостите беше по-добро, със Стебинс и Сол от двете страни на Дегън и Лесър, на прилично разстояние от тях. Креймър не се намеси.

— Мистър Дегън, не знам дали успяхте да претърсите апартамента на Брандт, но естествено... — Улф се обърна към Креймър. — Забелязахте ли някакви следи днес, мистър Креймър?

— Някой беше обърнал всичко наопаки, когато отидохме. Аз настоявам, да ми се покажат документите и искам мистър Улф да ми отговори как се е добрал до тях!

Улф погледна стенния часовник.

— Имам още 38 минути. Ако казваш това с целия си авторитет, ще ти отговоря, но мисля, че предварително се разбрахме да не ме прекъсваш за глупави неща.

Креймър се изчерви и остави Улф да продължи.

— Сигурно сте търсили, мистър Дегън, макар и без изгледи за успех. Не сте предполагали, че отново става въпрос за ключ. Нямаше

да ви се удаде да го намерите, тъй като беше предопределен за мене. Няма значение по какъв път този ключ стигна дотук, но съм готов да разговарям с мистър Креймър по въпроса по-късно, ако той все още желае да научи някои подробности. Изпратих Панзър с ценната находка до централната гара и той ни донесе куфара. На дъното му беше свитъкът с документи. Тъкмо ги четях, когато Креймър се обади. Минаваше 6 часа. Заедно уредихме тази среща с вас. Това е всичко, мистър Дегън.

Улф погледна вече наляво. В гласа му звучеше негодувание.

— Мисис Труин, дойде и вашият ред. Не знам дали подозирате колко неизгодно е положението ви.

— Фани, не мисля, че трябва да отговаряш! — Труин стана прав. — Хайде да тръгваме, нямаме повече работа тук! — хвана я за рамото. Стояха изправени един до друг.

— Моментът не е много подходящ — напомни Улф. — Преди малко, както Креймър каза, беше възможно да ни напуснете, но сега обстановката се промени. Арчи, върви до вратата! Мистър Креймър, ако се наложи, ще бъдем по-строги.

Без да се колебае, Креймър рязко нареди:

— Трябва да чуете всичко докрай, мистър Труин!

— Отказвам категорично да се подчиня! Не мога да седя и да слушам как обиждат и тормозят съпругата ми.

— Тогава стойте прав! Гудуин, иди до вратата! Никой няма да напуска стаята, докато не получи разрешение. Приемете го като заповед! Улф, мисли му, ако объркаш нещо!

Улф насочи отново погледа си към мисис Труин.

— Мисля, че е по-добре да седнете. Надявам се няма да ви изненадам с това, което ще кажа. Миналата сряда моят сътрудник Кимс се срещна с вас и съпруга ви. Отивали сте на гости и не сте имали много време за разговори. Излезли сте от сградата заедно с него, но скоро след това Кимс се връща обратно да продължи разговора с прислужницата ви. Тогава той дава на Ела Рейс 100 долара, за да получи от нея нужната информация. Тя му е казала, че на 3 януари не сте имала главоболие до момента, в който ви се е обадил Патрик Дегън.

— Това не е вярно! — Фани Труин се опита да се измъкне.

— Ако искате да кажете, че не съм прав, признавам, че не мога да ви оборя, тъй като Джони Кимс и Ела Рейс са мъртви. Ако пък се опитате да го отречете, няма да ви повярвам. Прислужницата може да е предала на Кимс целия ви разговор с Дегън, включително и молбата му да останете вкъщи под предлог, че ви боли глава, като на ваше място предложите да отиде мисис Моллой.

— Надявам се, че знаете какво говорите! — каза мрачно Джеръм Аркоф.

Улф не обърна внимание на забележката му.

— Мисис Ъруин, обвинявам ви в съучастничество при извършване на четири убийства — на Майкъл Моллой и по-късно на Джони Кимс, Ела Рейс и Дилиа Брандт. Като научава подробностите от прислужницата ви, Кимс пренебрегва инструкциите ми и тръгва да търси Дегън. Предчувствайки надвисналата заплаха и Дегън започва да действа. Под претекст, че иска да срещне Кимс с неизвестно лице, го извиква късно вечерта на твърде необичайно място. Вместо да вземе собствената си кола, Дегън решава да прибегне до кражба. Отива с откраднатата кола в уречения час и с нея убива Кимс. Улф погледна Дегън.

— Имате ли възражения по изложеното от мен дотук? Или ще ни убедите, че разполагате с алиби.

— Предпочитам да ви слушам — Дегън поясни, като говореше по-високо, отколкото трябва. — Не забравяйте, че слушат и останалите тук!

— Не се безпокойте! — Улф продължи към Фани Ъруин. — Кимс споделя с Дегън, че е научил важни неща от Ела Рейс; тя също се превръща в заплаха за него. Не знам дали Дегън се е свързал с прислужницата пряко или чрез вас. Замисля и осъществява поредното убийство. Полицията намира тялото на Ела Рейс сравнително късно. Идентифицирането на трупа забавя допълнително разследването, тъй като Дегън умишлено скрива чантата ѝ. Мистър Дегън отдавна е престанал да разсъждава нормално, което ни навежда на мисълта за появата на маниакалност в неговото поведение. Минават два — три дни и той бива изправен пред нова опасност — този път от страна на Дилиа Брандт. Нищо не е в състояние да го спре; не изпитва нито за миг угризения на съвестта. Безкрайно е учудването ми обаче, когато си помисля за вас. Нима не изпитвахте никакви угризения, мисис Ъруин?

— Не му отговаряй, Фани! — мистър Търуин държеше съпругата си за ръка.

— Убеден съм, че това не е най-добрият съвет, от който имате нужда сега. Някои от присъстващите явно мислят като мен. Ако се обърнете надясно и назад, до големия глобус ще видите родителите на Питър Хейс — обвинен в убийството, улеснено от вас, мисис Търуин. Мъжът до тях пък е самият адвокат на Хейс. Вляво седи младежът, който не успя да се овладее преди няколко минути. Мистър Лесър е годеникът на Дилиа Брандт. Тяхната сватба щеше да бъде може би утре... Вече сте се срещала с Арчи Гудуин и Сол Панзър, приятели и колеги на Джони Кимс. Аз също го уважавах. Жалко, че няма никой от близките на Ела Рейс, но вие я познавахте повече от всеки друг!

— Защо е необходимо да казвате всичко това? — Джеръм Аркоф настоя за обяснение, но въпросът му остана без отговор.

— Мисис Търуин, с Дегън е свършено. Само документите, които са тук, в чекмеджето ми, са достатъчни. Като прибавим ключа от сейфа и наетия от Дегън човек да следи Гудуин миналия вторник, към четирите убийства, обвиненията против него се увеличават неимоверно. Да не споменаваме отпечатъците в апартамента на Дилиа Брандт и предстоящата държавна проверка в сдружението, което той оглавява.

— Какво се иска от мен? — попита мисис Търуин.

Това бяха първите й думи, след като Улф косвено я нарече убийца.

— Искам да прецените нещата трезво. Мистър Търуин ви съветва да не отговаряте на въпросите ми, но и той трябва да си помисли. Едно съучастничество е сериозно обвинение. Грешите много като отказвате да признаете какво се е случило на 3 януари. Това признание ще се обърне срещу вас само в случай, че сте знаели за намерението на Дегън да убие Моллой. Шокирана сте, нали? Звучи невероятно и твърде неправдоподобно; Дегън не би споделил с никого плановете си да извърши убийство. По — скоро онази вечер той е поискал личен разговор с вас. Предварително е пресметнал, че отиването на мисис Моллой на театър на вашето място ще реши всичките му проблеми. В такъв случай е глупаво и опасно да се мълчи.

— Беше точно така, както го описахте, мистър Улф! — мисис Търуин произнесе ясно и отчетливо.

Съпругът ѝ отстъпи една крачка встрани. Неочаквано се намеси Джеръм Аркоф.

— Не бъди глупав, Том! Това ще ѝ помогне!

Не се сдържа и Рита.

— Хайде, Фани, признай си!

Фани протегна ръка към мистър Труин и очите ѝ потърсиха неговите.

— Винаги съм била само твоя, Том. Можеш да ми вярваш. Дегън просто каза, че иска да ме види, за да сподели нещо с мен. Дойде към 10 часа в апартамента. Чак сега разбирам всичко!

Дегън скочи към нея — по-скоро един импулс, отколкото предварително замислено нападение. Нямаше никакви изгледи за успех, Сол и Пърли бяха точно до него. Опитът на Дегън да се хвърли върху мисис Труин още веднъж потвърди съмнението на Улф относно поведението на този човек. Не успя да я докосне.

Семействата Аркоф и Труин се изправиха. Креймър ги последва, а Албърт Фреър протегна ръка към телефона на бюрото ми. Независимо от това всички чухме последните думи на Улф.

— Аз свърших, Креймър, почти 12 минути преди да е изтекъл предоставения ми според уговорката един час.

Възползвах се от общото раздвижване и се качих горе да информирам мисис Моллой, макар че ѝ предстоеше да чуе всичко отново.

Трябваше да прекъсна възможно най-бързо разговора на Фреър по долния телефон. За целта избрах Лон Коен от „Газет“, който чакаше новини.

XIX

След няколко дни Креймър се отби в кантората към 6 часа следобед. Беше много мил с мен, нарече ме „Арчи“. Седна на червения стол и пиха бира с Улф. Към средата на разговора Креймър заговори по същина.

— Улф, прокурорът иска да знае как се сдобихте с ключа за шкафа на Брандт. Между другото това не е безинтересно и за мен.

— Мисля, че не е необходимо да обсъждаме този въпрос — Улф беше категоричен. — Няма смисъл да те обезпокоявам излишно. Какво ще стане, ако кажа на прокурора, че ключът ми е бил изпратен по пощата и съм унищожил плика, или, че Арчи го е намерил на тротоара? Ти му предаде истинския убиец и това е достатъчно.

Креймър замълча.

Скоро Питър Хейс бе пуснат на свобода. Предстоеше уреждането на проблема с таксата. 50 000 долара бяха доста пари за една седмица труд, но Улф не отстъпи. Вдовицата на Джони Кимс и майката на Ела Рейс получиха чекове за еднаквата сума от 16 666. 67 долара. За шефа останаха 16 666. 66. Това накара всички, които го мислеха за скъперник да си затворят устата.

Пол Херълд заяви пред съда, че семейство Херълд — Джеймс Р. Херълд и съпругата му са негови родители. Въпреки това „Таймс“ съобщи най-авторитетно за сватбата на Питър Хейс, а „Таймс“, както открай време е известно, публикува само истината.

Питър и Зелма се ожениха един месец след като Патрик Дегън бе осъден за убийство, първа степен. Няколко седмици по-късно брачната двойка ни посети в кантората. Едва познах момчето, с което за пръв път се видяхме през решетките в един априлски ден. Вече приличаше на човек. И за да остана честен докрай, ще кажа, че П. Х. не беше нищо особено.

Тръгваха си вече, когато Зелма Хейс отиде до бюрото на Улф и сподели искреното си желание да го целуне. Не беше сигурна, че той

изпитва същото, но продължи да настоява. Улф поклати отрицателно глава.

— Мисис Рейс, какъв е смисълът, след като никой от двама ни няма да изпита удоволствие? По-добре целунете мистър Гудуин. Ще бъде по-естествено.

Тя се обърна към мен. Разбрах я веднага. Забелязах как бузите ѝ порозовяха, после отстъпи назад. Трябва да съм казал нещо, но вече не помня какво. Тази жена имаше доста разум в главата си и при това умееше добре да го използва.

Издание:

Рекс Стаут

ПОЧТИ МЪРТЪВ

Първо издание в България през 1990 г. „Делфин прес“

Печат: ДФ „Дунав прес“, Русе

За първи път публикувана през 1957 г. в Англия

© Barbara Stout & Rebecca Stout Bradbury

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.